

CORGI

JAMES HADLEY KROSE

**NA, NE
VICCELJ!**

James Hadley Chase

Na, ne viccelj!

Rakéta Regényújság
1980/81.

Paradise City rendőrségének detektívje, a nemrég előléptetett Tom Lepski egy kurva meggyilkolásának ügyében bontogatja az egyre szövevényesebb bűncselekmény fonalait. James Hadley Chase több regénye hősei a floridai Paradise City rendőrségének nyomozói voltak.

„Negyed tízkor négy rendőrautó érkezett a Paddler’s Creek melletti kis erdőhöz. Terrell rendőrfőnök, Joe Beigler őrmester és Fred Hess őrmester, a gyilkossági csoporttól, valamint Lepski és három másik nyomozó pillantotta meg elsőnek a lány hátborzongató maradványait. Aztán megérkezett dr. Lewis, a rendőrségi orvos, meg két mentős is egy mentőautón. A rendőrségi fényképész kelleetlenül készített néhány felvételt, aztán a fák közé sietett, és hányni kezdett.”

James Hadley Chase:
You Must Be Kidding, 1979.

Megjelent: Rakéta Regény újság.
1980. 50. – 1981. 1. sz.

Fordító: Lugosi László

1.

Ken Brandon kinyitotta a bejárati ajtót, és belépett az előszobába.

– Helló, szivi! Megjöttem! – kiáltotta. – Hol vagy?

– Hol lennék?... A konyhában! – válaszolta a felesége. – Korán jöttél.

Ken a korszerűen felszerelt konyha felé indult. Felesége éppen vacsorát készített. Ken megállt az ajtóban, és ránézett.

Négy éve voltak házasok, és ez alatt az idő alatt Ken érzelmei nem változtak meg az asszony iránt. Betty Brandon szőke, karcsú, inkább vonzó, mint szép nő volt. Nemcsak háziasszonyi teendőit végezte roppant ügyesen, hanem dr. Heintz asszisztensnőjeként is derekasan megállta a helyét. Márpedig ez nem kis dolog volt, mivel dr. Heintz Paradise City legdivatosabb nőgyógyászának mondhatta magát. Betty heti ötven dollárt keresett, többet, mint Ken. Ez titokban kicsit bosszantotta a férfit, de végül is az asszony keresete biztosította számukra azt az életszínvonalat, amely mindkettőjüknek kényelmére szolgált. Két autót tartottak, és földszintes házuk elegáns környéken állt. Emellett még félre is tudtak tenni valamit.

Ken vezető üzletkötő volt a Paradise Biztosító Társaságnál. Elég szépen keresett, és hogy ne maradjon le túlságosan az asszonytól, gyakran túlórázott. Betty viszont kötött munkaidőben dolgozott. Háromnegyed tízkor ment el otthonról, és napi munkája végeztével este hatra ért haza. Beosztása lehetővé tette, hogy rendben tartsa a házat, és vacsorát készítsen Kennek, akiről sokszor nem lehetett tudni, mikor jön meg. Betty büszke volt

konyhaművészetére. Néhány szakácskönyv segítségével minden estére finom, ízletes ételt főzött.

– Ne gyere közel hozzám, Ken! – mondta éles hangon, mert látta Ken csillogó szemét, és tapasztalatból tudta, hogy mit forgat a fejében. – Meglepetés készül. Rosszkor jöttél.

Ken elvigyorodott.

– Mi az, hogy rosszkor? Ne mondj ilyet, drágám! Először is megnézzük, megvan-e még a hálósobánk, aztán elviszlek egy étterembe, életed legpazarabb vacsorájára. Indulás!

Betty félretolta.

– Ne, Ken, hagyd ezt abba! A hálósoba megvan és megvár. És nem megyünk sehová! Kagylólevest főzök, és szerintem egyetlen étteremben sem készítenek az enyémnél finomabb kagylólevest. Mi történt veled?

– Kagylólevest? – Ken a lábához lépett, és felemelte a fedőt.

– Ken! Ne nyúlj hozzá!

Ken gyorsan visszatette a fedőt.

– Isteni illata van.

– A leves is isteni lesz. Mi történt?

– Hát akkor legalább igyunk valamit. – Ken a hűtőszekrényhez lépett, és kivett egy üveg gint meg egy üveg martinit. – Jó hírem van!

– Még öt percig várj vele – mondta Betty.

Ken átvitte az üvegeket a nappaliba, kevert két italt, rágyújtott egy cigarettára, és belevetette magát egy kényelmes karosszékbe. Türelmetlenül várt.

Betty nem sietett. Tíz perc múlva lépett be a nappaliba. Ken addigra már újratöltötte a saját poharát.

– Tehát, miért ez a nagy izgalom? – kérdezte Betty. Leült Ken mellé, és elvette a felé nyújtott poharat. – Mi történt?

– Na, mit gondolsz? – Kicsit máris részegnek érezte magát. Ritkán ivott martinikoktételt. – Előléptettek. Sternwood behívatott délután az irodájába. – Elfintorodott. – Komolyan mondom, drágám, majdnem kitört a frász. Azt hittem, kiadja az utamat. Ismered Sternwoodot. Senkit sem szokott behívni az irodájába, hacsak nincs valami zűr. Na jó, szóval bementem. És képzelj el! Új fiókot nyit Secombban, és engem akar megtenni főnöknek. Azt mondja, szerinte nagy lehetőség van a dologban, és szeretné, ha én aknáznám ki. Mit mondhattam volna erre? Sternwooddal nem lehet vitatkozni. Tehát mostantól fogva én vagyok a Secombban létesített fiók vezetője.

– Secombban? – bámult Betty. – De hiszen az a néger negyed!

– Nem egészen. Munkásnegyed. Sok fehér is lakik ott.

– És milyen biztosítást lehet ott köttetni Sternwood szerint?

Ken helyeslően bólintott. A felesége se ma lépett le a falvédőről.

– Jó kérdés. Sternwood azt mondja, a szülőket kell megdolgozni, hogy biztosítsák a gyerekeiket. Jelentéktelen összegért sok minden ellen lehet biztosítani a gyerekeket. Secombban legalább tizenötezer ügyfél van kilátásban, és Sternwood biztos benne, hogy a fiók aranybánya lesz.

Betty gondolkodott.

– A sok gazdag ügyfeled után nem nagyon fogod szeretni ezt a munkakört, igaz, Ken?

– Nincs más választásom. Mindenképpen meg kell próbálnom.

– Szóval fiókvezető lettél. Mennyivel lesz több a fizetésed? Ken elhúzta a száját.

– Továbbra is megkapom az eddigi alapot, plusz tizenöt százalékot minden megkötött biztosítás után. Sternwood nem szórja a pénzét. De ha a lehetőségeket illetően nem téved – és én azt hiszem, hogy nem –, ez elég szép jutalékot jelenthet.

– Mennyit?

– Ezt még nem volt időm végiggondolni. Attól függ, mennyit dolgozom.

Betty sóhajtott

– Mikor kezded?

– Az iroda már be van rendezve. Holnap. – Ken kiitta a poharát. – Egyetlen dolog van, ami nem tetszik nekem, de hát bele kell törődnöm.

Betty ránézett.

– Azt hittem, több minden nem tetszik. Mi a baj?

– Sternwoodnak van egy lánya. Ő fog velem dolgozni. Sternwood szerint nagyszerű munkaerő, és legalább annyira ért a biztosításhoz, mint én... szerinte. Ő ül majd az irodában, amíg én házalok. Nem vagyok túlságosan oda érte, hogy Sternwood lányával kell dolgoznom. Ez azt jelenti majd, hogy állandóan hajtanom kell. Nem mintha anélkül nem hajtanék, de hát tudod...

– Milyen a lány, Ken?

– Fogalmam sincs. Majd elmondom, ha holnap találkozom vele.

– Együnk.

Miközben ettek, Betty megszólalt. – Kíváncsi vagyok, csinos-e.

Ken ránézett, és látta, hogy aggódva ráncolja a homlokát.

– Ha az apjára hasonlít, akkor biztos ő is olyan, mintha a cirkusból szalasztották volna. Miért izgat ez, drágám?

Betty elmosolyodott.

– Csak kíváncsi vagyok.

– Megmondom, engem mi zavar – folytatta Ken. – Besűgő fog ülni az irodámban... forró drót, egyenesen a papa íróasztalára. Megüthetem a bokámat, ha nem nyerem meg a lány tetszését, vagy ha nem megy majd jól az üzlet. Nem kell ecsetelnem neked, hogy. Sternwood milyen sötét alak. Ha a lány bemárt, könnyen elveszíthetem az állásomat, és Sternwood végleg elintéz. Engem csak ez zavar, drágám.

– Kedvesem... tudom te jól, hogy menni fog neked az üzlet. – Betty a kezét Kenére tette. – Ízlik?

– Soha nem ettem még ilyen finom kagylólevest.

Amikor befejezték a vacsorát, Betty megkérdezte: – Miért is kell megnéznünk, hogy meg van-e még a hálószobánk?

Ken sietősen hátralökte a székét.

– És mi lesz a mosogatással?

– A pokolba a mosogatással! Kit érdekel?

Paradise Cityt sokáig a multimilliomosok városaként tartották számon, a világ legdrágább, legfényűzőbb városaként. Alig húsz mérföldnyire volt csak Miami Beachtől, és a belvárosa kizárólag a leggazdagabbak kiszolgálására volt berendezve, akiknek erre állandóan igényük volt. A kiszolgálók hada a belvárostól egy mérföldre lévő Secombban élt.

Secomb pontosan olyan volt, mint Nyugat-Miami többi része: egyforma sorházak, omladozó épületek, olcsó éttermek és életveszélyes csehók, ahová a kagylóhalászok jártak inni és verekedni. A lakosság nagyobbik fele néger volt.

A Paradise Biztosító Társaság új irodája a Seaview Roadon volt, Secomb bevásárlóközpontjának a szívében.

Ken Brandon nehezen talált parkolóhelyet. Kiszállt az autóból, és a járdán állva szemügyre vette új munkahelyét. Olyannak látszott, mint egy zálogház. De Ken már beletörődött a szomorú ténybe, hogy ezentúl nem gazdag és elegáns emberekkel lesz dolga. Leendő ügyfelei keményen küzdenek a megélhetésért. Eszükbe sem jutna egy olyan irodába belépni, amely a belvárosi központi irodához hasonló díszes homlokzattal büszkélkedik.

Érezte, hogy a szomszédos üzletek néger tulajdonosai figyelik. Kinyitotta az ajtót, és belépett.

A helyiségben hosszú pult állt, mögötte iratszekrények, egy íróasztal, rajta írógép és telefon. A berendezési tárgyak mind használnak látszottak. Azok is voltak.

Ez az a helyiség, gondolta, ahol Sternwood lánya dolgozik majd. Felhajtotta a pult átjáróját, és odasétált ahhoz az ajtóhoz, amelyen homályos tejüveg lapon fekete betűkkel ez állt: *Ken Brandon. Igazgató.*

Szemügyre vette az üveglapot. Nem tetszett neki. A központi irodában aranybetűkkel írták ki a nevét az ajtajára.

Lenyomta a kilincset, és belépett a kis szobába, amelynek a berendezése egy rozoga íróasztalból, egy forgószékből, egy drapp szőnyegből és az íróasztallal szemben két egyenes hátú székből állt. Az apró ablak a zajos főutcára nézett. Az asztalon telefon, egy táskairógép, egy hamutartó meg egy jegyzetömb hevert.

Ken megállt, és szemügyre vette új birodalmát. Nyomasztó érzés fogta el.

A központi irodában hozzászokott a légkondicionáláshoz. Ez a kis szoba fülledt volt és meleg. Az ablakhoz lépett és kinyitotta. A járókelők és a forgalom zaja beáradt a szobába.

Bettynek azt mondta, meg kell próbálnia! Savanyúan elhúzta a száját. Megpróbálni, itt? Sternwood csúnyán kitolt vele.

Hallotta, hogy valaki belépett a külső helyiségbe, és az ajtóhoz sietett. A bejárati ajtóban egy huszonnégy év körüli, magas lány állt.

Ken meglepődve nézett rá.

Először arra gondolt, hogy talán ez a lány az első ügyfél. A ruhája alapján lehetett volna az is: trikót és a megfelelő helyeken kikopott, feszes farmernadrágot hordott. A trikó bal oldalán, a szíve fölött piros szívforma virított.

Ahogy nézte, érezte, hogy megpezsdlül a vére. Micsoda nő!

Vállig érő vörösseszőke haján látszott, hogy néha mossa ugyan, de most éppen nem volt megmosva. A borzas haj csak fokozta megjelenésének érzékiségét. Nagy, tengerzöld szeme és szép arca volt: magasan ülő arccsontok, kis orr és telt ajkú, széles száj.

Ken pillantása végigfutott a lány testén. A trikó megfeszült félbevágott ananászra emlékeztető mellein. Hosszú lába és karcsúsága csak még kívánatosabb fiatal teremtéssé formálta.

– Helló! – mondta. Felhajtotta a pult átjáróját, és Ken felé indult. – Ugye maga Ken Brandon?

– Üristen, ez a Sternwood lány! – gondolta Ken.

– Igen – mondta. – Miss Sternwood?

A lány bölintott és elmosolyodott. Elővillantak a fogai, és a látvány még egy fogpasztareklám-szakembert is elragadtatott volna.

– Micsoda kozsfészek!

Körülnézett, aztán odalépett az íróasztalhoz, és szemügyre vette az írógépet.

– Láttá már ezt a rohadt matuzsálemet?

– Az ön édesapja... – kezdte Ken bizonytalanul, de abba is hagyta.

– Az apám! – horkant fel a lány. Leült az íróasztalhoz, felemelte a telefonkagylót és tárcsázott. Ken értetlen tekintettel bámult rá. Amikor a telefont a hívott számon felvették, a lány beleszólt: – Miss Sternwood vagyok. Mr. Sternwoodot kérem. – Csend volt, majd megszólalt. – Apa! Most értem be. Ha azt hiszed, hogy ebben a kriptában fogok dolgozni, ezen a körömszagató írógépen, akkor nagyon tévedsz! Küldj ide egy elektromos IBM-gépet, de rögtön! – Elhallgatott. Megkeményedett az arca. – Ne akard beadni nekem ezt a süket dumát, apa! Megmondtam: vagy megkapom, vagy már megyek is. – Letette a kagylót.

Ken kidülledt szemmel bámult. Megdöbbentette, hogy valaki így mer beszélni Jefferson Sternwooddal, még akkor is, ha a lánya az.

– Akkor ez el van intézve – mondta a lány. – A maga irodája milyen?

– Nagyszerű... remek...

A lány felállt, elhaladt Ken mellett, és benézett az irodába.

– Egy ilyen koszfészekben nem lehet dolgozni. Olyan, mint egy forró kemence.

– Szerintem megfelelő. Nem is...

A lány visszaült az íróasztalához, és újra tárcsázott.

– Mr. Sternwoodot kérem – mondta. Egy darabig megint csend volt, majd megszólalt. – Apa! Nem vagyok hajlandó légkondicionálás nélkül dolgozni ebben a pokolban. Küldj azonnal két hordozható légkondicionálót. Ha... micsoda? – magasabbra emelte a hangját. – Apa! Te nem vagy észnél.

Ha nem kapom meg, elmegyek! – Letette a kagylót, és Kenre kacsintott. – Megkapjuk.

Ken hosszú, mély lélegzetet vett.

– Mr. Sternwood bizonyára nagyon szereti önt, Miss Sternwood.

A lány elnevette magát.

– Hát igen. Már akkor kezelésbe vettem, amikor jární kezdtem. Úgy táncol, ahogyan fütyülök. – Felállt. – Szólítson Karennek.

Ken észrevette, hogy a lány méregeti, és fürkésző tekintetétől kényelmetlenül érezte magát.

– Csak nem gondolja komolyan, hogy Secombban üzletet fog kötni ilyen ruhában? – kérdezte a lány.

Ken a csodálkozástól nem jutott lélegzethez. Végignézett magán. Könnyű, grafitszürke ruha volt rajta, hagyományos nyakkendő, fehér ing és gyönyörűen kifényesített cipő. Reggel, amikor felöltözött, és a földig érő tükörben még egy utolsó pillantást vetett magára, úgy érezte, pontosan olyan a külseje, mint egy hamisítatlan biztosítási ügynöké.

– Ilyen ruhában? – ismételte meg bambán.

– Ha ebben kopog be egy néger ajtaján, ki sem nyitják magának, öltözzön úgy, ahogy én! Mi lenne, ha hazamenne, és felvenne valami lezserebb ruhát? Ez persze csak javaslat. Maga a főnök, de biztos, hogy nem fog üzletet kötni ebben az elátkozott koszfészekben, ha úgy néz ki, mint az apám. Nincs igazam?

Ken ránézett. Elgondolkozott, és rájött, hogy a lány nem beszél butaságot. Ez itt nem Paradise City előkelő világa. Alkalmazkodnia kell az új környezethez.

– Igaza van. Egy óra múlva itt vagyok. – Ken kilépett az irodából, és hazahajtott.

Egész úton a lányon járt az esze. Micsoda nő! És ahogy az apjával beszélt! A tekintete, és a teste! Aztán félig hangosan hozzátette: – Vigyázz, Brandon! A te feleséged a világ legkedvesebb és legcsinosabb asszonya! Négy éve vagy nős, és ez alatt az idő alatt soha egyetlen nőre sem néztél. Sternwood lánya csakugyan elképesztő, tehát nagyon vigyázz magadra!

Amikor hazaért, Betty már nem volt otthon. Ken bement a hálószobába, előszedett a szekrényből egy kifakult farmernadrágot, egy pulóvert meg egy pár tornacipőt, és átöltözött. Ebben az öltözékben szokott a kertben dolgozni. Megnézte magát a tükörben. Ez már inkább Secombba illő külső, gondolta, de jól fésült frizurája nem illett a képhez, összeborzolta a haját. Ennél jobban nem tudott átváltozni.

Visszaült az autóba. – Ez egy okos lány. Gondolhattam volna a külsőmre. De sebaj, már elintéztem... azaz Sternwood lánya elintézte. Gyerünk dolgozni.

Nem ment vissza az irodába, hanem leparkolt a Trueman Streeten. A nyomorúságos utca mindkét oldalán lerobbant házak sorakoztak. Néger munkások laktak bennük. Házról házra járt, beszélt a néger asszonyoknak gyermekeik jövőjéről, és igencsak meglepődött. Először minden asszony gyanakodva nézett rá, de aztán behívta és végighallgatta. Miközben tárgyalt velük, rájött, hogy Sternwood ötlete óriási. Az asszonyokat azonnal érdekelte a dolog. Számukra a világon mindennél többet jelentettek a kölykeik.

– Jöjjön vissza este, miszter. Addig beszélek a férjemmel.

Három nő, akiken látszott, hogy, ők hordják a nadrágot a családban, azonnal aláírta a szerződést, és tíz-tíz dollár előleget is adott.

Délre három végleges és tíz feltételes megkötött szerződés volt Ken zsebében.

Jókedvűen hajtott az irodához. Belépett, és hideg levegőáram fogadta.

Karen egy IBM Executive írógépen írt. Felnézett és Kenre mosolygott.

– Kötöttem két szerződést – mondta. – Csak úgy besétáltak. Magának hogy ment?

– Három végleges, plusz tíz feltételes. Tehát megkapta az írógépét, és légkondicionálásunk is van. Maga csodákra képes!

– Csodákra az apám képes, csak tudni kell bánni vele. És én tudok.

Ken átnyújtotta a lánynak a három szerződést, és megint érezte, hogy végigfut a testén a vágy. Amióta Bettyt feleségül vette, ez még egyetlen nő esetében sem fordult elő vele, és egy kicsit zavarta is.

– A maga apja nagyon okos ember – mondta. – Óriási volt ez az ötlet.

– Ó, igen, tényleg okos. – A lány áttanulmányozta a szerződéseket, majd az asztalára tette őket. – Mindjárt éhen halok. És maga?

– Én itt maradok. Azt hiszem, nem kellene bezárnunk az irodát ebédidőben. Lehet, hogy valaki éppen akkor akar bejönni. Megkérhetem, hogy hozzon nekem egy szendvicset vagy valamit?

– Hát persze. Mindjárt jövök – válaszolta Karen. A pulthoz ment, felemelte az átjárót, és az ajtóhoz lépett.

Ken követte a tekintetével. A feszes nadrágban érzékeny billegő csípője izgatta fel legjobban. Amikor a lány elment, a helyiség egyszeriben kihaltnak tűnt.

Ken nyitva hagyta az irodája ajtaját, és leült az íróasztalához. Egy ideig a semmibe bámult, aztán felhívta Bettyt dr. Heintz klinikáján.

– Tudsz beszélni? – kérdezte, mikor Betty jelentkezett.

– Csak gyorsan – mondta Betty élénken. – Hogy megy az üzlet?

– Jónak látszik, de hát ilyenkor még sok az előre nem látott akadály. Tíz feltételes előjegyzésem van ma estére. Az a baj, hogy a férfiek dolgoznak, és az asszonyok nem mernek dönteni. Későn fogok hazaérni. Tíz előtt ne számíts rám.

– Majd félreteszek neked egy kis hideg sültet. – Betty mindig gondolt az ételre. – Tényleg jónak látszik?

– Igen. Te hogy vagy?

– Hát, ahogy általában. – Egy pillanatra elhallgatott. – És Sternwood lánya milyen? – kérdezte azután.

Ken már várta a kérdést.

– Úgy tűnik, veled se lesz semmi baj. – Nemtörődömséget erőszakolt a hangjába. – Ahogy az első napokban lenni szokott. Majd otthon mindent részletesen elmesélek.

– Nem olyan, mintha a cirkusból szalasztották volna?

Ken levegő után kapkodott.

– Egyáltalán nem. Meg is lepődtem. De éppen olyan kemény, mint az apja. Nem az én esetem.

Abban a pillanatban, ahogy ezt kimondta, már el is átkozta magát. Négy év elég volt ahhoz, hogy pontosan tudja, mennyire fogékony és okos teremtés Betty. Rájött, hogy ennél nagyobb ostobaságot nem is mondhatott volna.

– Igazán? Nekem ez újdonság, Ken. – Betty hangja fagyos volt. – Nem is tudtam, hogy vannak eseteid.

– Te vagy az esetem – vágta rá sietve Ken. – Csak azért mondtam... – Mi a fenéért is mondta?

– Mennem kell. Viszlát este – mondta Betty, és letette a kagylót.

Ken felfújta az arcát, és a levegőbe bámult. Karen Sternwoodon járt az esze. Arra gondolt, hogy nem kellett

volna elfogadnia ezt az előléptetést. Régi titkárnője, akit Betty ismert és szeretett, kövér volt, középkorú és ügyes. Bárcsak lett volna annyi bátorsága, hogy azt mondja Sternwoodnak, hogy vagy marad vezető üzletkötő, aki gazdag ügyfelekkel dolgozik, vagy kilép. De honnan tudhatta volna, hogy egy olyan szexis nővel kell együtt dolgoznia, mint Karen? Ösztönösen érezte, hogy a lánynak nincsenek előítéletei, legalábbis a szex vonatkozásában. Ha valaki kell neki, azt meg is szerzi magának. Kényelmetlen érzéssel gondolt rá, hogy mostantól fogva állandó közelségben lesznek: csak ők ketten az egész irodában, és gyakran egyedül.

Izzadó tenyerével végigsimított a haján.

Kettőn áll a vásár, gondolta magában. Hát csak vigyázz, Brandon! Nagyon vigyázz!

Gondolatait erőszakkal elterelte Karenről, és nekilátott, hogy kidolgozza az ötletet, amely nemrég jutott az eszébe.

Ken háromnegyed 11-re ért haza, izzadtan, éhesen, szomjasan, de győztesen. A tíz felkeresett címből nyolcnál megkötötték a szerződést, és a maradék kettő is erősen érdeklődött, de gondolkodási időt kért. Ez azt jelentette, hogy igazgatóságának első napján 195 dollár jutalékot keresett, pedig éppen csak a felszínt kapirgálta meg. Igen, gondolta, mikor behajtott a garázsba, Sternwood okos üzletember.

Mialatt Karen ebédelni volt, Ken elkészítette egy prospektus vázlatát, amelyben egyszerű szavakkal kifejtette, mit kíván tenni a Paradise Biztosító Társaság a fiatalokért. A vázlatot telefonon megbeszélte a központban dolgozó kereskedelmi igazgatóval, aki zöld utat adott neki. Ken ezután gyorsan bekapta a két meleg szendvicset,

amelyet Karen hozott neki, majd közölte a lánnyal, hogy egész délután házon kívül lesz, és az iskolához hajtott. Ott tárgyalt az igazgatóval, egy karcsú, fiatalos néger férfival, aki örömmel fogadta az ötleteit.

– Lehet, hogy ágyúval lövünk verébre, de az is lehet, hogy a dolog sikerül – mondta Ken. – Ha sikerül, akkor az irodám kicsi lesz. Éppen ezért jöttem: azt szeretném megkérdezni, nem tarthatnék-e egy beszédet valamelyik este a gyerekek szüleinek az iskola nagytermében? Hajlandó volna ezzel a segítségemre lenni?

Az igazgató egy pillanatig sem habozott.

– Igen, Mr. Brandon. Készséggel segítek önnek, de volna egy javaslatom. Ha azt akarja, hogy sok szülő jöjjön el, akkor szerintem – és én eléggé jól ismerem őket ahhoz, hogy ezt bátran kijelentsem – egy hétköznapi esti összejövetel nem lenne szerencsés. A férfiak egész nap dolgoznak, és semmi kedvük még egyszer elmenni hazulról. Egy összejövetel legalkalmasabb időpontja vasárnap délután, négy óra. Akkorra már megebédelték, pihentek is egyet, és eljönnek.

Ken elhúzta a száját. Ez azt jeleníti, hogy lóttek a vasárnapjának, de tudta, hogy az igazgató nem beszél butaságot:

– Rendben van. Akkor vasárnap délután.

Még beszélgettek egy keveset, s az igazgató megadta annak a négy megbízható tizenéves diáknak a címét, akik néhány dollár ellenében esténként házról házra járva terjeszteni fogják a cég prospektusát.

Ezután Ken felhívta a helybeli nyomdát. Ígéretet kapott, hogy szerda délutánra háromezer példány elkészül a prospektusból.

Elégedetten tért vissza az irodába. Leült Karen íróasztalának a sarkára, és beszámolt róla, hogy mit végzett.

– Mit csinál vasárnap? Szükségem lenne a segítségére – fejezte be a beszámolót. – Csak azt ne mondja, hogy randevúja van.

– Lett volna, de nem érdekes. Szerintem az ötlet nagyszerű. Apa örülni fog. – Kenre mosolygott. – És most még mit segíthetek? Ma este ugyanis tényleg randevúm van.

– Köszönöm, semmit. Ha a dolog tényleg sikerül, nem boldogulok maga nélkül – válaszolta Ken. – Elmehet. Én még felkeresem ezeket a címeket. Kezdetnek nem is volt rossz. Viszlát holnap.

Nézte, ahogy Karen kimegy az ajtón, és a lány távozása után megint üresnek érezte a helyiséget.

Most, hazaérkezve, a nappaliba ment. Betty a televíziót nézte, de mikor Ken belépett, rögtön kikapcsolta. Elmosolyodott, de a mosoly az ajkára fagyott.

– Ken! Csak nem ebben a ruhában dolgoztál?

– Az új környék miatt – válaszolta Ken, és rámosolygott.

– Van itthon sör? Mindjárt éhen halok.

– Minden készen van. – A megterített asztalra mutatott.

– Hozom a sört is.

Ken leült, és nekilátott a marhasültnek meg a vegyes salátának. Betty visszajött, és az asztalra tett egy pohár sört. Leült Kennel szemközt.

– Mesélj.

Ken evés közben beszámolt a nap eseményeiről. Karent nem említette, és arról sem beszélt, hogy vasárnap dolgozni fog, mert ez a nap szigorúan kettőjüknek volt fenntartva. Ezt a beszámoló végére tartogatta.

– Máris százkilencvenöt dollár jutalékot kerestem. Mit szólsz hozzá?

– Csodálatos! Tudtam, hogy neked sikerülni fog, kedvesem. – Betty kis szünetet tartott, majd megkérdezte: – De miért van rajtad ez a maskara?

– Amikor beértem az irodába, ami egyébként közönséges szemétdomb, rájöttem, hogy nem vagyok megfelelően öltözve – mondta Ken, és vett még a salátából. – Azután megérkezett Karen, egészen másmilyen ruhában. Ezért aztán hazajöttem, és átöltöztem.

– Karen?

– A Sternwood lány. – Ken hátratolta a székét. – Ez jólesett. Nem fekszünk le? Elég késő van, és holnap mindkettőnknek nehéz napja lesz.

– Mesélj a lányról. – Betty nem sietett felállni.

– Már elmondtam. Pontosan olyan, mint az apja: kemény és okos.

– Hogy néz ki?

Ken kiszámított közömbösséggel válaszolt: – Az a fajta modern lány, akiből tizenkettő egy tucat. A szokásos egyenruha: feszes farmernadrág, trikó, koszos haj, de nagyon okos.

Makulátlanul öltözött feleségére nézett: a haja csillogott, arcán a festék még ebben a késői órában sem maszatolódott el, egyszerű kék ruhája több volt, mint tetszetős. És eszébe jutott Karen, a maga szedett-vedett öltözékében, de még így is szexisen.

– Csinos?

– Nem lóg ki a többi közül. – Aztán végre előhozakodott a lényeggel. – Valamit elfelejtettem mondani, drágám. Az a bizonyos iskolai összejövetel most vasárnap délután négykor lesz.

Betty tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Most vasárnap? Ken! Hogy képzeled? Akkor van Mary házassági évfordulója.

Kennek már előzőleg is rémlett, hogy vasárnapra van programjuk, de annyira elragadta a gondolat, hogy egy seregnyi leendő ügyfél előtt tarthat beszédet, hogy megfeledezett a megbeszélte programról, holott ezt a másikat későbbre is lehetett volna halasztani.

Kétségbeesetten nézett Bettyre.

– Teljesen kiment a fejemből! Ne haragudj, de csak most vasárnapra tudtam megkapni az iskola nagytermét.

– Nem tehetsz ilyet Maryvel!

Mary Betty nővére volt, makacs, beképzelt teremtmény. Ken nagyon nem szerette. Férje, egy vállalat jogtanácsosa, Ken szerint a világ legunalmasabb alakja volt. Fort Lauderdale-ben laktak, egy nagy, impozáns házban. Most már eszébe jutott, hogy Betty és ő hivatalos a nyársonszült ebédre is, meg a nagy, tűzijátékkal kísért vacsorára is.

– A prospektust már nyomtatják, drágám. Nagyon restellem.

– Hánykor lesz vége?

– Hát, az összejövétel négykor kezdődik. Attól függ, hogy hogyan alakul. Hétre talán befejezzük.

Betty arca felderült.

– Akkor a tűzijátéokra még el tudsz jönni.

Ken arra gondolt, hogy akkor végig kell hallgatnia Mary mekegését és Jack nagyképűsködését. Ráadásul a barátai is mind ostobák. De azért bölintott.

– Igen. Te elmész?

– Én? Hát persze. A party legalább éjfél fog tartani! Egyszerűen muszáj eljőnnöd. Mary és Jack nagyon megsértődne.

Ken elfojtott egy sóhajt.

– Amint vége az összejövetelnek, azonnal indulok.

Betty megnyugodott.

– Majd elmondom Marynek és Jacknek, hogy mi késleltet. Nagyon meg lesznek lepve, hogy igazgató lettél. – Felállt, és elkezdte összeszedni az edényeket. Miközben Ken segített neki, még megkérdezte: – Ezentúl mindig ilyen későig fogsz dolgozni?

– Remélem, hogy nem. A baj az, mint már mondtam, hogy a férjek, akik aláírják a szerződést, nappal dolgoznak. Lehet, hogy az összejövetelen ez is elrendeződik. Ha jól megy az üzlet, nem látom okát, hogy későig dolgozzam. De majd meglátjuk.

Kimentek a konyhába és elmosogattak.

– Mit gondolsz, megéri? – kérdezte váratlanul Betty.

– Mi ér meg micsodát?

– Ha ilyen későig dolgozol, Ken, jóformán alig foglak látni.

Ken átölelte, és gyengéden magához szorította.

– Ugyan, drágám. Lehet, hogy egyáltalán nem kell későig dolgoznom. Elöttem a nagy lehetőség, és nagyon jól kezdődött. Máris kerestem százkilencvenöt dollárt.

– A pénz nem minden.

– De jó, ha van, igaz?

Lefeküdtek. Betty elaludt, Ken ébren hevert. A ragyogó holdfény mintákat rajzolt a falra. Nagyon fáradt volt, mégsem tudta Karen kihívó testének képét számúzni az agyából.

Már világosodni kezdett az égbolt, közeledett a hajnal, amikor nyugtalan álomba merült.

Az iskolai összejövetel kudarcba fulladt. Ken ezt abban a pillanatban megérezte, amikor belépett a terembe, és látta, hogy csak néhány fehér és néger ül a székeken, amelyeket ő, Karen meg az iskola igazgatója, Henry Byrnes állítottak be a négy néger fiú segítségével, akik a prospektusok széthordásában is segítettek; pedig akár négyszáz embernek is jutott volna ülőhely.

Az emelvényre lépve gyorsan körülnézett, és megszámlolta a jelenlevőket: harmincnégyen voltak.

A bukások bukása, gondolta, de azért széles mosollyal üdvözölte hallgatóságát, és belekezdett a gondosan előkészített propagandaszövegbe. A beszéd alig tíz percig tartott. Utána megkérdezte, van-e valakinek kérdése. Volt néhány kérdés, és ő válaszolt rájuk. Rövid csend következett, majd egy fehér sofőr jelentkezett, és közölte, hogy az ötlet nagyszerű, ő rögtön köt is biztosítást. Izgatott suttogás kezdődött, és fél ötre a harmincnégyből huszonnyolcan írták alá a gyermekeik jövőjét biztosító szerződést. A maradék hat gondolkodási időt kért.

Az összejövetel háromnegyed ötkor véget ért.

Amikor az utolsó szülő is elment, Byrnes odalépett Kenhez.

– Gondolom, Mr. Brandon, kicsit csalódott – mondta –, de biztosíthatom, hogy nem marad ennyiben a dolog. Én ismerem ezeket az embereket. Nem szeretik a gyűléseket. Ezért jöttek el ilyen kevesen. Már az is szép eredmény, hogy harmincnégyen egyáltalán eljöttek. Ez a harmincnégy lesz a maga ügynöke. Majd eldicsekszenek vele, hogy mit tettek a gyerekeikért. Itt Secombban mindenki jóban van a szomszédjával. Szájról szájra terjed majd a dolog. Hamarosan győzni sem fogja, annyi lesz a dolga.

Ken megköszönte Byrnesnek a segítséget, kezét rázott vele, és Karennel az oldalán kilépett a forró napsütésbe.

– Remélem, igaza lesz – mondta. – Számomra ez hatalmas bukás volt.

– Azt hiszem, Byrnes okos ember – mondta Karen. – Lehet, hogy igaza lesz.

Ken ránézett. Abban mindketten egyetértettek, hogy az összejövetelre valamivel jobban fel kell öltözniük. Karen egyszerű zöld vászonruhát viselt, Ken könnyű kék zakót és szürke nadrágot. A zakót nemrég vásárolta. A gombjai apró golf-labdákat ábrázoltak, és Ken szerint nagyon csinosak tették a kabátot. Ahogy ott álltak a forró napsütésben, Ken úgy találta, hogy Karen nagyon elegáns.

Az előző öt nap gyorsan telt el. Alex Hyams, a kereskedelmi igazgató kétszer is benézett. Ken titokban mulatott rajta, milyen szertartásosan szólt Hyams Karenhez, amikor megkérdezte tőle, meg van-e elégedve az írógéppel és a légkondicionálóval. Karen átnézett rajta, és félreérthetetlenül tovább gépelt.

Miközben a vasárnapra várt, Ken felhívta a Seawide Roadon lévő üzleteket, bemutatkozott, és tűz- és balesetbiztosítási ajánlatokat tett. Nem remélte, hogy szerencséje lesz, mivel mindenkinek volt már biztosítása valamelyik másik biztosítótársaságnál, de szeretett volna új ismeretségeket kötni és barátokra szert tenni. Szívélyesen fogadták. A legtöbb üzlettulajdonos azt mondta, hogy neki is megfelelőbb lenne a Paradise-zel kötni új szerződést, ha a régi lejár, és megígérte, hogy majd jelentkezik.

Ken keveset látta Karent, aki állandóan el volt foglalva a nyilvántartással, levélírással és a betévedő emberek felvilágosításával. Bizonyos mértékig örült, hogy nincsenek

állandóan egymás közelében, de a tudata mélyén, főleg éjszakánként, folyton a lányon járt az esze.

Az iroda péntek este bezárt. Ken a szombatot a kert gondozásával töltötte, aztán este Bettyvel elmentek egy moziba, és egy haléletteremben vacsoráztak. Ken folyton azon tűnődött, mit csinálhat vajon Karen, aki azt mondta, hogy a szombatot apja jachtján kell töltenie. – Iszonyú nyűg ez nekem. Apa barátaitól kiráz a hideg. Lehet, hogy keresek is valami kifogást...

Betty már vasárnap reggel elment hazulról. Ismét sürgette Kent, hogy amint csak tud, siessen utána, és Ken ezt meg is ígérte.

Most, hogy az összejövetelnek már háromnegyed ötkor vége lett, utálkozva jött rá, hogy egy óra múlva már Fort Lauderdale-ben lehet. Ami azt jelenti, hogy éjfélig össze lesz zárva unalmas sógorával meg a sógornőjével.

– Ért maga a kisebb házimunkákhoz? – kérdezte váratlanul Karen.

Ken meglepődve nézett rá.

– Igen. Miért kérdezi?

– Csak kíváncsiságból. Gondolom, úgymint randevúja van. Nem érne rá azért egy-két órát?

Ken szíve hevesebben kezdett dobogni.

– Nem sietek nagyon. Valóban van randevúm, de csak nyolckor. Segíthetek valamiben?

– Nemrég költöztem ki a tengerparti házamba. Fel kéne szerelni néhány polcot. Ért maga az ilyesmihez?

– Én vagyok a legjobb polcszerelő a környéken. A tengerparti házában? Magának háza van a tengerparton?

– Szigorúan csak a hétvégekre. Ott töltöttem a mára virradó éjszakát is, miután sikerült elszabadulnom apától

meg a barátaitól. Kedves kis ház, de a polcokat még fel kell szerelni.

Egymásra néztek. Ken habozott. Agyában pislogni kezdett a vörös jelzőlámpa. Eszébe jutott Betty. Arra gondolt, hogy ki kell találnia valami kifogást, és el kell hajtania arra a szörnyűséges partyra, de semmi nem jutott az eszébe. Karen kihívó mosollyal nézett rá, és szinte egyértelműen felajánlkozott neki.

– Vagy inkább haza akar menni? – kérdezte Kentől. – Esetleg majd máskor, jó?

A vörös jelzőlámpa zöldre váltott.

– Szívesen segítek – mondta Ken, és érezte, hogy a hangja rekedt. – Szerszámai vannak? Talán jó lesz, ha hazamegyek, és...

– Van minden – mondta Karen. – Ne aggódjon. Menjünk. Beszálltak Ken kocsijába.

– Borzasztó, hogy én nem vezethetek – mondta Karen, mikor beült Ken mellé. – A múlt héten harmadszor kaptak el a zsaruk gyorsajtásért, és egy hónapra bevonták a jogosítványomat. Tegnap éjjel is taxival kellett kimennem a házhoz.

– A zsaruk résen vannak – mondta Ken, és indított. – Hova megyünk?

– A Paddler's Creekre. Ismeri?

Ken meglepetten felkiáltott.

– De hisz az a hippikolónia!

– Igen. A házam kábé fél mérföldre van tőlük. Ha unatkozom, meg szoktam látogatni őket. Ők is meglátogatnak engem. – Felnevetett. – Szeretem őket.

– Elég rázós környék.

– Az a nagyszerű.

Ken megállt az utca torkolatánál, és várta, hogy besorolhasson az országút vasárnapi forgalmába. Magában egyre hajtogatta, hogy nem lenne szabad ezt csinálnia. Fort Lauderdale-be kellene mennie. De mikor besorolt, mégis balra fordult, Ford Lauderdale-lel ellenkező irányba, és nekivágott a zsúfolt országútnak.

Karen ott ült mellette, de Ken nem tudta, mit mondjon neki. Szíve hevesen vert, a kormányt markoló keze izzadt.

Karen szemmel láthatóan örült, hogy végre pihenhet. Halkan dúdolt, és hosszú lábait keresztbe vetette.

Körülbelül egy mérföld után megszólalt: – A következő kereszteződésnél forduljon balra.

Ken lassított és jelzett. Az elsuhanó autók után ráfordult egy keskeny, homokos útra, amely a tenger felé vezetett. A távolban ciprus- és mangófákból álló erdőcskét látott.

– Itt álljon meg – mondta Karen. – Gyalog megyünk tovább. Nincs messze.

Ken megállt a fák árnyékában, és mindketten kiszálltak. A délutáni nap még mindig forrón sütött. Miközben Ken bezárta a kocsit, Karen elindult a fák között egy keskeny, homokos ösvényen. Ken csak állt egy pillanatig, és a lányt nézte. Aztán utánaindult.

A távolból halk kiáltásokat hallott, gitárpengést és dobok dobogását. A hippikolónia szórakozott. A homokos tengerpart elhagyatott volt errefelé. Paradise City lakói messze elkerülték a Paddler's Creeket. Ken követte Karent a sűrűn álló fák és virágzó bokrok közt vezető, meglehetősen hosszú ösvényen, figyelte a mozdulatait. Szíve a torkában vert, és minden óvatosságról megfeledkezett. Tudta, hogy hűtlen lesz Bettyhez. Miközben Karen nyomában lépkedett, igyekezett meggyőzni magát, hogy a legtöbb férfi megcsalja a feleségét. Bizonygatta

magában, hogy ő Bettyt szereti, akit senki másért nem cserélne el, de ez a lány, aki itt megy előtte, felszította benne a tüzet. Betty sohasem fogja megtudni.

Kiérték egy tisztásra. Előttük apró, verandás faházikó állt.

– Hát ez az – mondta Karen. – És csak az enyém!

Ken a lány nyomában felment a három lépcsőfokon a verandára. Karen elővette retiküljéből a kulcsot, és kinyitotta az ajtót. Beléptek a nagyszobába, és Karen kulcsra zárta az ajtót.

A légkondicionáló működött. Az ablaktáblák be voltak hajtva, és a szobában kellemes félhomály és hűvösség uralkodott.

Ken megállt a lány mellett, és körülnézett.

A szoba egyszerűen, de kényelmesen volt berendezve. Egy nagy kanapé, három karosszék, egy tévé, egy ovális asztal körül négy egyenes hátú szék, s a sarokban egy hatalmas dívány volt benne. Az egész egy kényelmes szerelmi fészek benyomását keltette.

Ken megbicsakló hangon szólalt meg: – Jópofa... na, lássunk munkához. Hova akarja tenni a polcokat?

A lány felkacagott.

– Ugyan már, Ken! Te éppoly jól tudod, mint én, hogy nincs itt semmiféle polc. Téged kívánlak. Te meg engem. – Lehúzta hátul a ruháján a cipzárat, és a ruha a földre hullott. Csak egy fehér bugyi volt alatta. Ken felé nyújtotta a karját.

Ken büntudattal ébredt. Sötét volt. Néhány pillanatig azt sem tudta, hol van. Azt hitte, otthon fekszik az ágyában, és Betty ott van mellette. De aztán eszébe jutott minden.

Sötét van!

Tapogatózni kezdett, megkereste az ágy mellett álló lámpa kapcsolóját, és felkattintotta. Karen kielégülve, meztelenül feküdt mellette. Hosszú lábait szétvetette, karjai a mellén nyugodtak. Mikor Ken letette a lábát a padlóra és felállt, Karen kinyitotta a szemét.

Ken megnézte az óráját. Nyolc óra húsz perc volt.

Karen úgy elbánt vele, mint egy keresztspók az áldozatával: felfalta és tökéletesen kiszívott belőle minden erőt. Legvadabb erotikus álmaiban sem gondolta, hogy egy nő olyasmire képes, amit Karen művelt vele. A lány iránt érzett vágya teljesen elpárolgott. Az órát bámulta, és nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy gyanúsan késő lesz, mire Bettyhez ér a partyra.

– Borzasztóan elszaladt az idő! – kiáltott fel. – Mennem kell!

– Mit izgulsz? – kérdezte Karen halk, lusta hangon. – Jó volt, mi?

Ken magára kapkodta a ruháit.

Teljesen elment az esze, hogy ilyesmibe belement, gondolta. Az ágyon fekvő Karenre nézett, és most már visszataszítónak látta. Már csak egy kis kurva volt a szemében. Fort Lauderdale-be kell érnie, még mielőtt az az átkozott tűzijáték elkezdődik!

– Mennem kell! Vár a feleségem!

Karen felnevetett, fejét hátravetette, testét ívben megfeszítette.

– Szóval menned kell. Ezért izgulsz ennyire, Ken?

Ken már fel volt öltözve. Már csak undort érzett a lány iránt. Elindult az ajtó felé.

– Ken! – A lány hangjának ridegsége megállította. – El sem köszöntél.

Ken csak állt, és nézte a lányt.

– Nem lett volna szabad ilyesmit tennem – mondta. – Teljesen elment az eszünk!

Karen lecsúszott az ágyról, és Kenhez lépett. Meztelensége már nem hatott.

– Emiatt ugyan ne bánkódj, Ken – mondta. – Használd ki minden alkalmat, és sohase bánkódj miatta.

Ken szinte nem is hallotta, mit mond a lány. Lázasan csak arra tudott gondolni, hogy minél hamarabb Fort Lauderdale-be kell érnie.

– Mennem kell!

– Sötét van. Megtalálod a kocsid?

– Meg.

– Várj csak! – Karen a szoba másik végében álló szekrényhez ment, és elővett egy erős elemlámpát. – Erre szükséged lesz. – Mikor átadta neki a lámpát, ujjával megcirógatta Ken kezét. – Csodálatos szerető vagy.

Ken nem figyelt rá. Kikapta a lámpát a lány kezéből, kilépett a házból, és rohanni kezdett az erdőn át vezető ösvény felé. Most már igazán csak arra gondolt, hogy minél előbb Fort Lauderdale-be kell érnie.

A lámpával világítva meg maga előtt az utat, rohanni kezdett az ösvényen. Félúton lehetett a kocsjától a fák és bokrok sűrűjében, amikor hirtelen rothadás szaga csapta meg az orrát. Megállt és elfintorodott. Valami döglött állat lehet, gondolta először. Lassan haladt tovább, a lámpa fénykévéjét az ösvényen tartva, és érezte, hogy a szag erősödik. Majd felfordult tőle a gyomra.

Még lassabban haladt előre. A fénykéve egyszerre csak egy emberi testre esett, amely keresztben feküdt az ösvényen. Ken kalapáló szívvel, szájában keserű ízzel meredt rá, aztán kővé dermedt.

Egy meztelen lány teste volt. Combjától a bordáig fel volt hasítva. Belei hátborzongató szürke vértócsában heverték mellette.

Ken behunyta a szemét, megfordult, és elindult visszafelé az ösvényen. De a borzalmas látvány több volt, mint amennyit el tudott viselni. Megállt és hányt. Néhány pillanatig mozdulatlanul állt, arcán verítékcseppek folytak végig. Lassan, bizonytalan léptekkel visszament a házhoz.

Belökte az ajtót, és belépett a nagyszobába. Karen már magára kapott egy pongyolát. Amikor Ken belépett, megfordult. Látta, hogy a férfi halálsápadt. Ijedten nézett rá.

– Mi történt? – Éles hangja magához térítette Kent.

– Egy lány fekszik odakint... holtan! Valami örült meggyilkolta! – Egy karosszékbe rogyott. – Fel van hasítva a teste! Borzalmas!

Karen megállt fölötte.

– Mi a fenét beszélsz?

– Nem hallod? – ordította Ken. – Meggyilkoltak egy lányt, és felhasították a testét! Fel kell hívnunk a rendőrséget.

Karen látva Ken veritékes, sápadt arcát és reszkető kezét, a bárszekrényhez lépett, és töltött egy hatalmas adag whiskyt. A poharat odanyújtotta Kennek, aki mohón felhajtotta az italt, megborzongott, és a poharat a földre ejtette. Nem tört össze.

– Szedd össze magad! – ripakodott rá Karen. – Na és, ha van is ott egy halott lány! Neked semmi közöd hozzá, és nekem sincs. Ki a francot érdekel? Menj, vár a feleséged!

– Nem tudok eljutni a kocsimig – válaszolta Ken. – Képtelen vagyok elmenni a mellett a borzalom mellett.

– Mehetsz a tengerparton is. Csak egy kicsit hosszabb az út. – A szekrényhez lépett. Ledobta magáról a pongyolát, és fürdőruhát vett fel. – Elkísérlek.

Ken az órájára nézett. Már háromnegyed kilenc volt.

– Nagyon késő van. Nem érek oda Fort Lauderdale-be...

– Uralkodj magadon! Hívd fel a feleséged. Mondd azt neki, hogy bedöglött az autód. Aztán meg menj haza. – Felvette a földről a poharat, töltött még egy whiskyt. – Na, légy erős! És telefonálj!

Ken ivott, majd erőre kapva fogta a telefonkagylót, amelyet a lány feléje nyújtott. Habozott egy pillanatig, majd feltárcsázta sógora telefonszámát. Hátradőlt a székből, és behunyta a szemét. Kis szünet után egy harsány hang szólt bele a kagylóba: – Halihó, ki az?

– Jack... Ken vagyok.

– Szevasz, fiú! – Jack részeg volt. – Várunk rád. Miért nem jössz már?

– Ide figyelj, Jack. Bedöglött ez a rohadt kocsi. Itt vagyok egy garázsban, a szerelő már dolgozik rajta.

– Hé! Mi történt vele?

– Mit tudom én. Egyszerűen leállt a motor. Ne haragudj, Jack.

– Ezt nem teheted meg velem, Ken! Ma van a házassági évfordulónk. Óriási buli van, Ken. – Szünetet tartott, majd folytatta. – Ha nem volna mindenki holtrészeg, elküldenék valakit érted. Hol vagy?

– Az országúton. Ide figyelj, Jack, ha megjavítják a kocsit, rögtön indulok hozzátok. Lehet, hogy nemsokára. Mondd meg Bettynek is.

– Hát persze... persze. Most kezdődik a tűzijáték. Gyere, amint csak tudsz – mondta a sógora, és letette a kagylót.

Ken is helyére tette a kagylót, és felnézett Karenre.

– A holttest... – Megborzongott. – Fel kell hívnunk a rendőrséget.

– Ken! Észnél légy! – kiáltott fel Karen. – A rendőrséget? Biztosan kíváncsiak lennének, hogy mit keresel te itt, mikor a partyn kellene lenned. Gondolod, hogy el fogja valaki is hinni, hogy azért jöttél, hogy a polcokat felszereld? Tudod te, mit csinálna az apám, ha megtudná, hogy te meg én együtt voltunk itt a házban? Elég ostoba ahhoz, hogy azt higgye, még mindig szűz vagyok, de annyira azért nem az, hogy elhiggye, nem történt köztünk semmi, amíg kettesben voltunk. Te elveszítéd az állásodat, én meg elveszítem ezt a házat! Hallani sem akarok a rendőrségről! Na, gyere, induljunk!

Az elfogyasztott whisky csak most kezdett hatni igazán, Karennek igaza van, gondolta Ken. Szó se lehet a rendőrségről! Ahogy a lány mondta, egyiküknek sincs köze ehhez a kegyetlen gyilkossághoz. Majd megtalálja valaki más a holttestet. Rájött, hogy ha Sternwood megtudja, hogy házasságtörést követett el Karennel, nemcsak az állásából rúgja ki, hanem arról is gondoskodni fog, hogy feketelistára kerüljön. Soha többé nem kapna állást egyetlen biztosítónál sem. Meg aztán ott van Betty. Úristen! Micsoda slamasztikába keveredett!

– Gyere! – mondta Karen türelmetlenül.

Követte a lányt az éjszaka párás forróságában. Hol csak mentek, hol meg szaladtak a tengerpart felé, megkerülve az erdőt. Ken képtelen volt az erdő felé nézni, tudta, hogy ott fekszik a hátborzongató holttest. A lány levezette a tengerpartra. Az erdőről túl felfelé indultak. Amikor egy alacsony bokorcsoport mellett befordultak, váratlanul megláttak egy férfit, aki gyors iramban feléjük tartott. A holdfényben látták, hogy egy magas, sovány, szakállas

fiatalember az, kopott farmernadrágban, vállára vetett vászontarisznyával. Vállig ért a haja, és hatalmas szakálla mögül csak a szeme és hosszú, vékony orra látszott ki.

A fiatalember megállt.

– Hello! – kiáltotta, és rájuk nézett. Ken kényelmetlenül érezte magát.

– Hello! – válaszolt mosolyogva Karen.

Ken érezte, hogy egész testét kiveri a hideg veríték, de mosolyt erőltetett az ajkára.

– A Paddler’s Creeket keresem – mondta a fiatalember. Ken úgy gondolta, húszéves lehet.

– Menj egyenesen kábé fél mérföldet – válaszolta Karen, megkerülte a fiatalembert és továbbment. Ken követte.

– Fel fog ismerni bennünket – mondta Ken rekedt hangon.

– Ez a tökfefj? Ez még saját magát sem ismerné fel a tükörben – felelte megvetően Karen.

Ken hátranézett. A szakállas fiú csak állt, és bámult utánuk. Aztán intett nekik a kezével, megfordult, és elindult a hippikolónia felé.

– Menj erre tovább – mondta Karen, és megállt. – Azok mögött a fák mögött áll az autód. – Kenhez lépett, és karját a nyaka köré fonta. – Ugye, jó volt?

Forró karjának érintésétől Ken megremegett.

– Nem szabad még egyszer megisméltődnie – mondta, és ellépett a lánytól.

Karen felnevetett.

– Mind ezt mondjátok. Ismerem a szöveget. – Megsimogatta az ujjával Ken arcát, aztán megfordult és a homokos parton keresztül leszaladt a tenger felé.

2.

Este fél kilenckor csend honolt a Paradise City-i rendőrség nyomozójának szobájában.

Max Jacoby harmadosztályú nyomozó ilyen mondatokat formált némán az ajkával: *Je voudrais un kilo de lait. Mais, mon petit, le lait ne se vend pas au poids: ça se mesure.*

Ki tudja ezt megjegyezni, gondolta Jacoby, de mivel eltökélte, hogy megtanul franciául, tovább magolta a mondatokat az Assimil-sorozat *Tanuljunk könnyen, gyorsan franciául* című kötetéből. Jacoby leghőbb vágya az volt, hogy a szabadságát Párizsban töltsse, és franciául csevegjen a lányokkal.

A nagy szoba másik végében Tom Lepski első osztályú nyomozó egy keresztretjtvénnyel küszködött.

Lepski sovány, magas ember volt, nemrég léptették elő, és ennek következtében fel volt villanyozva. Elkezdődött a karrierje! Titokban azt remélte, hogy egy szép napon még rendőrfőnök is lehet belőle.

Megszólalt az asztalán a telefon. Lepski mogorván rápillantott, és felvette a kagylót.

– Lepski nyomozó! – vakkantott bele.

– Azért nem kell kiabálnod, Lepski – hallotta a felesége hangját.

– Ja, te vagy az? Hogyhogy, drágám, mi ez a nem várt meglepetés? – kérdezte Lepski halkabban.

– Hol van a kocsim kulcsa?

Lepski felsóhajtott, és égneke emelte a szemét. Imádtja csinos, erőszakos feleségét, de néha azért jobban szerette volna, ha kevesebbet zsémbelődik vele.

– A kocsid kulcsa? – kérdezte unottan. – Nem értelek, drágám!

– Magaddal vitted a kocsim kulcsát! Randevúm van Muriellel, és a kulcs nincs sehol.

Lepski kiegyenesedett ültében. Ez már nem zsémbeskedés, hanem, veszekedés volt!

– Mi a fenének hoztam volna el a kocsid kulcsát? – kérdezte.

– Velem ilyen hangon ne beszélj! A kulcs nincs a helyén. Te vitted el!

Lepski dobolni kezdett az asztalon.

– Nem is láttam azt a rohadt kulcsot!

– Szégyelld magad, Lepski! Hogy lehet így beszélni? Sehol sem találok a kulcsot. Biztos, hogy te vitted el.

Lepski olyan hangot hallatott, mint egy kipufogócső.

– És nekem ne adj ki ilyen hangokat! – csattant fel Carroll.

Lepski mély lélegzetet vett;

– Bocsáss meg – morogta a foga közt. – Nem tudom, mi lehet a ro... Nem tudom, mi lehet a kulcsoddal. Mindenhol megnézted?

– Mi az, hogy megnéztem-e? – emelte fel Carroll a hangját.

Jacoby félretette a nyelvkönyvet, és nagy élvezettel figyelt. Gyakran hallotta, hogy Lepski meg a felesége telefonon ordítóznak egymással. Úgy érezte, van olyan mulatságos ez is, mint egy tévévigjáték.

– Jól hallottad! – Lepski hangja már támadó volt. – A párnák alatt is megnézted? És a retiküljeidben is?

– Lepski! – vágott a szavába Carroll. – A kulcs nincs sehol! Nálad van!

Lepski olyan hangon nevetett fel, hogy egy hiéna is megirigyelte volna.

– Ugyan már, drágám! Mire kellene nekem a te rohadt kocsid kulcsa?

– Ne beszélj ilyen csúnyán! Mindent elviszel és elveszítesz! A kulcs nálad van!

Lepski szomorúan megrázta a fejét. Carroll néha nagyon ostoba következtetésekre jutott.

– Kérlek, drágám, nézz körül még egyszer. Biztos, hogy megtalálod. Tedd azt, amit egy okos nyomozó tenne, például én... nézz körül alaposan.

Zsebébe nyúlt, hogy elővegye a cigarettáját. Ujjai valami fémes tárgyat érintettek, és Jacoby észrevette, hogy úgy rezzen össze, mintha izzó vasat érintett volna meg.

– Már mindenhol megnéztem! – sivitotta Carroll.

Még Jacoby is tisztán hallotta a szavait.

Lepski kihalászta zsebéből a felesége kocsijának a kulcsát, aztán gyorsan vissza is tette.

– Na jól van, drágám – mondta mézesmázos hangon. – Rossz helyre tetted a kulcsot. Mindenki előfordul az ilyesmi. Mondok én neked valamit. Hívj egy taxit. Majd én kifizetem, ne aggódj. Menj taxival oda és vissza is. Ha hazaértem, majd én megkeresem a kulcsot. Így jó lesz?

– Taxit hívjak?

– Igen... igen. Majd én kifizetem. Érezd magad jól.

– Lepski! Szóval megtaláltad a kulcsot a zsebedben! – kiáltotta Carroll, és lecsapta a kagylót.

A szobában hosszú ideig csend volt. Az előadás végeztével Jacoby újból elővette a francia nyelvkönyvet. Lepski a levegőbe bámult, és azon tűnődött, hova rejtse a kulcsot, ha hazaér, hogy Carroll is belássa, igazságtalanul vádolta őt. Jacoby asztalán megszólalt a telefon.

– Detektívcsoporth – kapta fel a kagylót. – Jacoby.

Halk, fojtott férfihang beszélt: – Jól figyelj, zсарu, mert nem ismétlem meg, amit mondok. Szedd össze azt a kevés eszedet, és figyelj.

– Ki beszél? – kérdezte Jacoby feszülten.

– Azt mondtam, figyelj. Egy hulla van a Paddler’s Creeken. Érdekelni fog titeket. Az út melletti első erdőben. Elég ronda. – A telefon elnémult.

Jacoby elképedve meredt Lepskire. Megismételte, amit hallott.

– Lehet, hogy csak rossz tréfa – tette hozzá.

Lepski, aki mindig cselekvésre készen állt, felkapta a kagylót, és a házi telefonközpontot tárcsázta.

– Harry! Ki van kint a Paddler’s Creek körzetében?

– A hatos kocs. Steve és Joe.

– Mondd meg nekik, hogy vizsgálják át az út menti első erdőt, de sürgősen!

– Mit kell keresniök?

– Egy hullát – válaszolta Lepski. – Lehet, hogy csak ugratás, de azért küldd oda őket.

Letette a kagylót, rágyújtott és felállt.

– Írd meg a jelentést, Max – mondta. – Megvárom, hogy Steve visszaszóljon, mielőtt riasztanám a főnököt.

Miközben Jacoby lekopogta a jelentést az írógépen, Lepski úgy járt körbe a szobában, mint véreb a pórázon.

– Itt Steve. Egy tényleg borzasztó hullát találtunk: egy lányt, fel van hasítva a teste. Kétségtelenül gyilkosság.

Lepski elfintorodott. Régóta nem történt gyilkosság Paradise Cityben.

– Maradjatok ott, Steve. Én majd akcióba lépek.

Negyed tízkor négy rendőrautó érkezett a Paddler’s Creek melletti kis erdőhöz. Terrell rendőrfőnök, Joe Beigler

őrmester és Fred Hess őrmester, a gyilkossági csoporttól, valamint Lepski és három másik nyomozó pillantotta meg elsőnek a lány hátborzongató maradványait. Aztán megérkezett dr. Lowis, a rendőrségi orvos, meg két mentős is egy mentőautón. A rendőrségi fényképész kelleetlenül készített néhány felvételt, aztán a fák közé sietett, és hányni kezdett.

Rövid megbeszélés után elvitték a holttestet.

Terrell odalépett dr. Lowishoz.

– Minek látszik az eset, doktor? – kérdezte.

– A lányt fejbe verték, levetkőztették is felmetsztették a hasát. Még két órája sincs, hogy meghalt. Ha majd a boncoló-asztalon látom, többet tudok mondani.

Terrell nagydarab, őszülő hajú, széles, állkapcsú férfi volt.

– Kérem az eredményt, amilyen gyorsan csak lehet – morogta.

Majd visszatért az alacsony, kövér Hesshez, aki utasításra várt.

– Oké, Fred, az ügyet magára bízom. Én visszamegyek a központba. Derítse ki, ki a lány. – Intett Beiglernek, és a kocsijához ment.

Hess Lepskihez fordult.

– Menjetek el Dustyval, és kérdezzétek meg a hippiktől, közéjük tartozott-e. Terry készített a lányról néhány polaroid képet. Kérd el őket.

Lepski elindult, hogy megkeresse Terry Downt, a rendőrségi fényképészt. Terry a homokon ült, amikor rátalált; arcát a tenyerébe temetve mormolt valamit magában.

Down fiatal, de annál kiválóbb fényképész volt. Még csak hat hónapja dolgozott a Paradise City-i rendőrségnél. Remegő kézzel nyújtotta át a képeket Lepskinek.

– Ūristen! Milyen borzalmas... brr!

– Ennél csúnyábbat tényleg ritkán lát az ember – mondta Lepski. A hold fényében szemügyre vette a képeket. A lány nem volt szép. Arca sovány volt, a szája kemény. Az a típus, aki már mindenen keresztülment, és akinek nagyon kemény élete volt, gondolta Lepski.

Dusty Lucas harmadosztályú nyomozó lépett hozzá. Dusty körülbelül huszonnégy éves, nagydarab fiú volt, lapos volt az orra, mint egy bokszolóé. Bokszolt is: ő volt a rendőrség csapatának legjobb nehézsúlyú versenyzője.

– Gyerünk, Dusty – mondta Lepski, és beszállt a kocsijába. Dusty is beült mellé. Lepski elindult a kemény, fehér homokon, és egészen addig hajtott, amíg fel nem tűnt a tűz meg a sátrakban és a házakban világító gázlámpák fénye. Megállt.

– Innen gyalog megyünk.

Gitár és dob szólt halkán. Egy fiú énekelt.

– Egyszerűen nem értem, hogy miért nem szórja ki Hedley polgármester ezt a söpredéket a városból – morogta Lepski. – Fűj! Micsoda bűz!

– Nekik is kell lenniük valahol – érvelt Dusty. – Még mindig jobb, ha itt vannak, mint bent a belvárosban.

Lepski felhorkant. Fűrge léptekkel a nagy tábortűz körül a homokon ülő, mintegy ötven fiatal felé indult. Volt köztük tizenhattól huszonöt évesig minden évjáratból. A legtöbb fiú szakállt viselt, némelyiknek a haja vállig ért. A lányok is szabvány szerint voltak öltözve: farmerben és trikóban, hajuk rendezetlen volt és koszos.

Az éneklő fiú magas volt és karcsú. Az arcát annyira beborította a sűrű, göndör szőrzet, hogy meg sem lehetett állapítani, jóképű-e. Mikor megpillantotta a sötétből előlépő két detektívet, hirtelen abbahagyta az éneklést. Egy narancsosládán ült. Lassan felállt, és mind az ötven szempár Lepski felé fordult.

Valaki megszólalt a sötétben: – Zsaruk.

Egy hosszú pillanatig csend volt, és senki sem mozdult. Aztán a magas, sovány fiú letette a gitárt, megkerülte az ülő hippiket, és megállt Lepski előtt.

– Én vagyok a tábor vezetője – mondta. – Chet Miscolonak hívnak. Történt valami?

– Igen – mondta Lepski. – Lepski első osztályú nyomozó vagyok. Lucas nyomozó.

Miscolo bólintott, és Dusty viszonzta a köszönést.

– Mi a baj?

Lepski átnyújtotta Miscolónak a három polaroid fényképet.

– Ismeri ezt a lányt?

Miscolo egy gázlámpához lépett, megnézte a képeket, majd Lepskire pillantott.

– Igen. Ez Janie Bandler. Úgy látom, meghalt.

A többiek is álltak már, és most felmorajlottak.

– Igen – felelte Lepski. – Meggyilkolták, és a holttestét felhasították.

A csoport újra felmorajlott.

Miscolo visszaadta a képeket.

– Tegnap este jött – szólalt meg. – Azt mondta, csak pár napig marad. Miamiba készült, ott várta valami állás. – Kezével végigsimított a száján. – Sajnálom. Úgy láttam, rendes lány. – Sajnálkozva beszélt, és Lepski, aki figyelte, úgy látta, őszinte a sajnálkozása.

– Kérem, Chet, mondjon el róla mindent, amit tud! – Lepski érezte a csoport feszültségét, ezért leült a homokba. Dusty követte a példáját, és egy gázlámpa közelébe telepedve elővette a noteszét.

Ez hatott. A csoport habozott egy kicsit, majd mindnyájan leültek.

A sülő kolbász és a koszos testek összevegyülő illata egy kicsit sok volt a két nyomozó orrának.

– Nem kér egy kis kolbászt, zсарu úr? – kérdezte Miscolo, és lehuppant Lepski mellé a homokra. – Éppen enni készültünk.

– De igen – válaszolta Lepski. – Kérem, hogy ne szólítson zсарunak. Szólítson Lepskinék. Jó?

Egy kövér lány a tűz fölött álló serpenyőből villára szúrt két kolbászt, papírra tette, és átnyújtotta Lepskinék.

– Ennek a másik zсарunak ne adjon – mondta Lepski, mert nem akarta, hogy Dusty összezsírozza a noteszét. – Már így is túl kövér.

A csoport halkán felnevetett, a feszültség feloldódott. Dusty komikusan elfintorodott.

Lepski harapott egy darabot a kolbászból, és enni kezdte.

– Kitűnő. Maguk aztán tudják, hogy kell táplálkozni.

– Megvagyunk – felelte Miscolo. – Ki ölte meg a lányt?

Lepski lenyelte az utolsó falatot. Arra gondolt, majd szól Carrollnak, hogy néha süssön kolbászt. Carroll nem volt gyakorlott szakács, de mindig próbálkozott valami újjal. Komplikált ételeket készített, amelyek sohasem sikerültek.

– Ezt szeretnénk tudni mi is – válaszolta Lepski. – Tehát tegnap este érkezett, és azt mondta, Miami-ban várja valami állás... így van?

– Ezt mondta.

– Nem mondta, hogy milyen állás?

– Nekem nem. – Miscolo körbepillantott a csoporton. – Nektek sem mondott semmit?

A kövér lány, akitől Lepski a kolbászt kapta, megszólalt: – Velem lakott egy házban. Azt mondta, a Miami Yacht Klubban fog dolgozni. Őszintén szólva, nem hittem el neki. A külsejéről ítélve inkább kurvának néztem.

Ez több, mint valószínű, gondolta Lepski.

– Magát hogy hívják?

– Katey White.

– Katey állandóan itt lakik – szólalt meg Miscolo. – Ő szokott főzni.

Lepski most már értette, miért olyan kövér a lány.

– Volt a lánynál valami?

– Egy hátizsák. Bent van a házban.

– Azt majd szeretném elvinni. – Lepski szünetet tartott, aztán folytatta. – Mi történt ma este?

– Azt mondta, elmegy sétálni – felelte Katey. – Én nem nagyon kedveltem őt. Szóval elment, én meg nem törődtem vele.

– Miért nem kedvelte?

– A modora miatt. Próbáltam beszélgetni vele, de nagyon mocskosszájú volt.

– Mikor ment el sétálni?

– Úgy hét óra körül.

– Láta maguk közül valaki?

Kórusban hangzott fel a „nem”.

– Tehát elment sétálni, valahogy bajba keveredett, és fejbe ütötték. A belei egy halomban feküdtek mellette.

Hosszú, döbbsent csend támadt.

– Ide figyeljenek, lehet, hogy a környéken egy hasfelmetsző ólálkodik – mondta Lepski halk, komoly

hangon. – Figyelmeztetem magukat, hogy mostantól fogva ne menjenek sétálni esténként egyedül.

Megint hosszú csend volt, majd Lepski megkérdezte: – Ismer valaki olyan embert, aki képes lenne ilyesmit megtenni? Valakit, aki örült?

– Köztünk nincs olyan – mondta Miscolo határozottan. – Mi egy nagy család vagyunk. Egyikünk sem örült.

Lepski gondolkozott, majd megkérdezte: – Nem jött mostanában még valaki? Mondjuk, az elmúlt négy órában?

– Néhány órával ezelőtt érkezett egy fiú – mondta Miscolo. – Azt mondta, Lu Boone-nak hívják. Van egy kis pénze, és egyedül bérelt ki egy házat. Nem tudok róla semmit.

– Most hol van?

– Alszik. Azt mondta, Jacksonville-ből jött stoppal.

– Beszélnem kell vele. – Lepski végzett a második kolbásszal is, és felállt. – Hol találom meg?

Miscolo is felállt.

– Odavezetem. – Mialatt Dustyval hármásban a tíz apró faház felé lépdeltek a homokon, Miscolo megszólalt: – Nem szeretném, hogy valami kellemetlenségünk legyen, Mr. Lepski. Két éve vezetem ezt a tábort. Eddig semmi problémánk nem volt. Hedley polgármester is eltűr minket.

– Igen, de azért maga is tudja, Chet, hogy ezúttal van egy kis probléma.

Miscolo megállt, és a legtávolabbi házra mutatott.

– Abban van Lu. Akarja, hogy a közelben maradjak?

– Nem menne be és keltené fel? – kérdezte Lepski. – Mondja meg neki, hogy szeretnénk beszélni vele. Aztán, ha maga felkeltette, majd mi is bemegyünk... helyes?

– Maguk, rendőrök soha nem vállalnak kockázatot, mi? – vigyorodott el Miscolo. – Menjenek csak be maguk. Még

nem fejeztem be a vacsorám. – Ezzel megkerülte Lepskit, és visszament a tábortűzhöz.

Lepski savanyú képpel Dustyra vigyorgott.

– Azért érdemes volt megpróbálni.

– Csakhogy nem hülye a fickó.

Lepski elővette harmincnycolcas rendőrségi pisztolyát, sóhajtott egyet, majd odament a házhoz, és belökte az ajtót. Dusty, ahogy ezt a kiképzéskor tanulta, fél térdre ereszkedett, és fedezte Lepskit.

A házban sötét volt. Lepski orrát áporodott testszag csapta meg. Majd kattant a villany. Lepski oldalt lépett, és célzásra emelte a pisztolyát.

Szakállas, meztelen fiú ült fel a tábori ágyon.

– Ne mozduljon! – vakkantotta Lepski. – Rendőrség!

A szakállas fiú magára húzta a koszos lepedőt, és a belépő Lepskire bámult.

– Mit akar tőlem?

Dusty is bejött, és megállt a fal mellett. Pisztolyát visszadugta a tokjába.

Lepski elégedetten nyugtázta, hogy a hippinél nincs fegyver, és leeresztette a pisztolyát.

– Ellenőrzés – mondta. – Hogy hívják?

– Lu Boone. Maguk zsaruk már aludni sem hagyják az embert?

Lepski leült a szobában egyedül árválkodó székre. Ő is eltette a pisztolyt.

– Ugye, Lu, maga nemrég érkezett?

– Ha éppen tőlem is hallani akarja – felelte Boone –, kilenc óra öt perckor béreltem ki ezt a házat.

– Hogyan jött ide?

– A fenébe is! Hát a lábamon!

– Úgy értem, hogy melyik úton?

– A tengerparton. Az országút végéig stoppal jöttem, aztán legyalogoltam a tengerparton.

– Gyilkossági ügyben, nyomozunk – mondta Lepski halkán. – Nem látott senkit, vagy nem hallott valamit? Az út menti első erdőben egy női holttestet találtunk. Nem arra jött?

Boone megmerevedett.

– Ahogy mondja, nem arra jöttem! És nem tudok semmiféle gyilkosságról!

– A lányt körülbelül akkor ölték meg, amikor maga arra járt. Nem látott senkit? Nem hallott valamit?

Boone a szakállát vakargatta, tekintete ide-oda ugrált.

– Nem láttam és nem hallottam semmit.

Lepski ösztönösen érezte, hogy a fiú hazudik.

– Nézze, Lu, gondolja végig újra. Senkit sem látott az országúton vagy a tengerparton?

– Nem kell újra végiggondolnom. A válaszom: nem.

– A lány testét felmetszették. A gyilkosnak biztosan véres lett a ruhája – mondta Lepski. – Szeretném megnézni a ruháit.

– Azt már nem, zсарu! Ismerem a jogaimat. Hozzanak házkutatási parancsot.

Lepski Dustyra nézett.

– Kutasd át ezt a koszfészket – mondta.

Amint Dusty a kis szekrényhez lépett, Boone anyaszült meztelenül leugrott az ágyról, de mikor Lepski rászegezte a pisztolyát, megtorpant.

– Nyugalom, Lu – figyelmeztette Lepski.

Boone leült az ágy szélére.

– Fel fogom jelenteni magukat. Ismerem a jogaimat.

Dusty néhány perc alatt megvizsgálta Boone ruháit. Elhúzta a száját.

– Tiszták.

– Holnap feljelentést tesztek! – mondta Boone. – Elintézem magukat, rohadt hekusok!

Lepski ádázul rávigyorgott.

– És mit szólna hozzá, Lu, ha bevinném illegális kábítószer-kereskedelem miatt? – Lepski apró csomagocskát húzott elő az egyik zsebéből. Mondhatom, hogy ezt magánál találtam. Nos, hogy tetszik az ötlet?

Boone a csomagocskára meredt, aztán vállat vont.

– Jól van. Hagyjuk. Vesztettem. Mindig a zsaruk nyernek.

– Ezt már szeretem. Akkor halljunk valamit magáról: mivel foglalkozik, honnan jött, mikor megy el innen?

Boone megint vállat vont, és beszélni kezdett.

Dusty szorgalmasan jegyezgetett.

Ken Brandon fél tízre ért haza. Útközben végig vadul járt az agya. Micsoda szörnyű slamasztikába keveredett! A holttestet nemsokára felfedezik, és kiszáll a rendőrség. Ha nem jött volna közbe ez a hátborzongató gyilkosság, elhajtott volna Fort Lauderdale-be, hogy részt vegyen Mary és John házassági évfordulójának ünnepélyén. De a felhasított holttest látványa teljesen kikészítette. Még most is hányingert érzett a gyomrában, ahogy rátért a házához vezető bekötő útra.

Vasárnap este volt. A legtöbb szomszéd nyilván nincs otthon. Kikapcsolta a kocsni fényszóróit, csak a pozíciólámpákat hagyta égve, és lassan végighajtott a bekötő úton. Tudta, hogy ha Betty és a rendőrség előtt alibit akar bizonyítani, úgy kell hazaérkeznie, hogy ne lássa meg senki.

Megállt a garázs előtt, megnyomta az ajtónyitó szerkentyűt és behajtott. Hosszú ideig elgondolkozva ült az autóban. Majd kiszállt, kinyitotta az előszobaajtót, és bement a sötét nappaliba. Az utcára néző ablakhoz lépett és kinézett. A három szemközti villában sötét volt. Behúzta a nehéz függönyt, átbotladozott a szobán, és felgyújtotta a villanyt.

Eddig minden rendben, gondolta. Biztos volt benne, hogy senki nem látta meg.

Töltött magának egy whiskyt szódával, és leült. Gondolatai riadt egerekként nyüzsögtek az agyában. Először is Bettyt kell majd meggyőznie. Minden erejét összeszedve koncentrált. Végül úgy döntött, hogy legalábbis egy pontig őszintének kell lennie. Bettyt nem lehet becsapni. Eltervezte, mit fog mondani, és mikor úgy érezte, készen van, eszébe jutott Karen.

Úristen! Nagy és jóvátehetetlen hibát követett el! A háta is borsódzott a gondolattól, hogy holnap viszont fogja látni a lányt az irodában. Mivel pillanatnyilag nem kívánta, Karen mind a házassága, mind a karrierje szempontjából csak veszélyt jelentett.

Aztán eszébe jutott a szakállas fiú, akivel találkoztak. Ha a rendőrség ráakad, és a fiú elmondja, hogy látta őt meg Karent, akkor...!

Letörölte arcáról a verítéket.

Még mindig a karosszékből ült, amikor meghallotta Betty autóját. Nagy lélegzetet vett és felállt.

Néhány pillanat múlva belépett Betty.

– Mi történt, Ken?

Ritkán látta Bettyt mérgesnek, de most kétségtelenül az volt.

– Nem mondta Jack? – kérdezte halkán. – Lerobbant a kocsim. Jól sikerült a party?

– Ken! Miért nem jöttél el? Mindenki megkérdezte. Mary nagyon fel volt háborodva.

– Valami baj történt a gyújtással. Nagyon sajnálom, drágám. Több mint egy órát kellett várnom, amíg megjavították.

– Utána is eljöhettél volna.

– Hát persze. Elmehettem volna, de miután az iskolában kudarcot vallottam, meg az autóval is ez történt, nem volt hozzá hangulatom. Sajnálom, de tényleg nem.

– Kudarcot vallottál? – kérdezte nyugtalanul Betty.

– Bizony. Miután beállítottam ötszáz széket, csak harmincöten jöttek el! Azután, amikor beszálltam az autóba, nem indult. Ott álltam megfürödve. A fenébe is! Iszonyúan dühbe gurultam. Felnyitottam a motorháztetőt, és idegességemben jól összekevertem a kábeleket. Ezek után már igazán nem voltam olyan hangulatban, hogy elmenjek.

– Nem is kötöttél üzletet?

– Néhány szerződést aláírtak, de mégiscsak kudarc volt. Egyenesen hazajöttem a sebeimet nyalogatni.

Betty odalépett hozzá, és átkarolta. Ken megsimogatta asszony haját, és érezte, hogy túl van az első akadályon.

– Kedvesem, igazán sajnálom. Azt hittem, jól fogod érezni magad, ha eljössz – mondta Betty.

– Én is sajnálom. Tudom, hogy el kellett volna mennem, de olyan nyomott hangulatban voltam, hogy nem bírtam, volna ki egy partyt.

Betty ellépett mellőle, és rámosolygott azzal a mosolyával, amelyet Ken annyira szeretett.

– Gyere, feküdjünk le. Majd holnap beszélünk Maryvel.

Miközben vetkőztek, Betty megkérdezte: – És Miss Sternwooddal mi lett?

Ken érezte, hogy összeszorul a gyomra.

– Randevúja volt. Már azelőtt elment, mielőtt a kocsim bedöglött – válaszolta Ken.

Betty a fürdőszobába ment zuhanyozni. Ken lefeküdt, es hátára fordulva bámulta a gyengén megvilágított mennyezetet

Minden rendben lesz, gondolta. A feszültség kezdett feloldódni benne, csak az ágyéka fájt. Betty bebújt az ágyba, és eloltotta a villanyt. Átkarolta Kent, hozzásimult.

– Nagyon kívánlak, kedvesem – mondta lágyan.

Házasságuk óta első ízben Ken kudarcot vallott.

Másnap reggel Betty még aludt, amikor Ken felkelt. Gyorsan főzött magának egy kávé, aztán az irodába hajtott. Rettegett a Karennel való találkozástól.

Kinyitotta az irodát, belépett és bekapcsolta mind a két légkondicionálót. Éppen az iskolai összejëvetelen kötött szerződéseken dolgozott, amikor Karen megérkezett.

– Helló! – üdvözölte mosolyogva Kent a szoba ajtajából. – Semmi probléma?

– Semmi.

A lányra nézett, akin feszes farmernadrág és kihívó melleit hangsúlyosan kiemeló pulóver volt. Szeme csillogott, de Ken egy cseppet sem kívánta

– Sápadtnak látszol, Ken – mondta. – Jó kis buli volt, igaz?

Ken tizenhárom szerződést tolt a lány elé az asztalon.

– Kérem, dolgozza fel ezeket. Én a többivel hamarosan elkészülök.

Karen felnevetett.

– Ahogy parancsolja. – Előrelépett és felnyalábolta a szerződéseket. – Ma reggel szigorúan csak üzleti ügyekről tárgyalunk?

Ken nem nézett fel; az előtte heverő szerződést bámulta.

– Ejha! – A lány megint elnevette magát. – Miszter lelkiismeret-furdalás. No, majd rendbe jössz. – Ezzel visszament a másik szobába.

Ken hátradőlt a székén. Meg kell szabadulnom tőle, gondolta. Ez így nem mehet tovább. De hogyan szabaduljon meg? Ült és bámult a semmibe, hallgatta Karen írógépének szapora kattogását. Hogyan lehetne valami elfogadható ürügyet találni, amivel rá lehetne bírni Sternwoodot, hogy helyezze át a lányát a központba?

Aztán Henry Byrnes iskolaigazgató jóslata kezdett beteljesülni. A külső helyiségből hirtelen lárma hallatszott, mire Ken felállt. A pult előtt több mint egy tucat néger tolongott. Mind az iránt érdeklődött, hogy mit tud tenni a Paradise Biztosító Társaság gyermekeik érdekében.

Kennek és Karennek sok munkája lett. A délelőtt gyorsan eltelt. A szemközti bárból hozatott szendvicset ebédeltek. Délután négy óráig egy pillanatra sem volt idejük megpihenni.

– Hú! Ez volt aztán a nap! – mondta Karen. – Apa örülni fog.

– Nem is volt akkora bukás az az összejövetel. Felhívom Hyamset. Ezzel nyugodtan elhencegphetünk.

Ken bement az irodájába, és megszámolta, hány szerződést kötöttek. Amikor a telefonkagyló után nyúlt, hallotta, hogy nyílik a bejárati ajtó. Még egy ügyfél, gondolta. Felállt és kinézett a külső helyiségbe.

Magas, sovány, hidegkék szemű férfi állt a pult előtt. Ken érezte, hogy végigfut a hátgerincén a hideg. A rendőrség!

Rögtön felismerte Tom Lepski nyomozót. Bár személyesen még sohasem beszélt vele, gyakran látta őt a városban autóval furikázni, vagy gyalog. Ken egyik golfpartnere azt mondta egyszer: – Látod azt a pasast? Ha Terrell nyugdíjba megy, ő lesz a rendőrfőnök: nagyon ügyes fickó.

Ken hátralépett, hogy ne lássák. Elővette zsebkendőjét, és letörölte homlokáról a hideg verítéket. Lelki szemei előtt megjelent a szakállas hippi. Biztosan ő adta meg a rendőrségnek a személyleírásukat.

Lepski a pultra könyökölt. És elismerő tekintettel bámulta Karent. Lepski minden nőre felfigyelt, aki véleménye szerint szexis volt. Karen abbahagyta a gépelést, felállt és odasuhant a pulthoz. Lepski jól látta, hogy ring a lány melle meg a csípője, és buján elvigyorodott.

– Miss Sternwood?

Karen is tudta, hogy ez a férfi nyomozó. Látta a mosolyát, és viszonzásul megrebbentette a szempilláit. Lepskit ez sem hagyta hidegen.

– Ha nem – mondta Karen – akkor valaki a ruhámba bűjt.

Lepski halkán felnevetett.

– Maga rendőr – folytatta Karen. – Vannak gyermekei, Mr. Lepski?

Lepski felegyenesedett. Szája tátva maradt a csodálkozástól

– Gyermekeim? Miért? Nincsenek! Én...

– Bizonyára nő – mondta Karen. – Egy olyan szép, nagydarab férfi, mint maga, nem lehet agglegény.

Lepski olyan hangot hallatott, mint egy jóllakott macska

– Miss Sternwood...

– Nyilván gyermeket vár a felesége, és maga biztosítást akar kötni – folytatta Karen. – Jó helyre jött, Mr. Lepski. A

még meg nem született gyermekeket igen előnyös feltételekkel biztosítjuk.

Lepski visszahőkölt. Az, hogy gyermekei legyenek, meg a Carroll-lal folytatott állandó civakodások kizárták egymást.

Jól tudta, hogy Karen a város egyik leggazdagabb és legbefolyásosabb emberének a lánya. A gyilkossági csoport tagjai, akik átkutatták a környéket, rábukkantak Karennek a helyszíntől alig kétszáz méterre lévő házára. Hess, aki mindent tudott a város gazdag polgáraitól, figyelmeztette embereit, hogy ne menjenek a ház közelébe. Viszont jelentette a dolgot Terrellnek, aki utasította Lepskit, hogy keresse fel Karent a Biztosító Társaság secombi irodájában.

– Kesztyűs kézzel bánjon vele, Tom – mondta Terrell. – Nem akarom, hogy Sternwood megdühödjön. Értesüléseim szerint a lány osztályon felüli kurva.

– Miss Sternwood – mondta Lepski határozottan – egy gyilkosság ügyében nyomozok.

Karen szemei ártatlanul tágra nyíltak.

– Igazán? Tehát még nem terveznek gyermekáldást? – Szexisen elmosolyodott. – Talán majd később?

Lepski begörbített ujjával meglazította nyaka körül a gallért.

– Miss Sternwood, az éjjel, néhány száz méterre az ön házatól, meggyilkoltak egy lányt. A házban töltötte az éjszakát?

– Igen, ott, egyedül. Szeretek néha egyedül lenni. Hogy kipihenjem magam, miután egész héten ebben a koszfészekben dolgozom, – Karen élénken rebegtette a szempilláját. – Maga nem szeret néha egyedül lenni, Mr. Lepski?

Lepski agyában felébredt a gyanú. Lehet, hogy ez a szeximadár át akarja verni.

– Nem hallott semmit? Egyetlen sikoltást sem? Semmit?

– A tévét néztem. Szereti a tévét? Gondolom, nagyon elfoglalt ember, nem gyakran nézi. Szerintem pihentető.

Lepski ajkán megjelent az ádáz mosoly.

– Milyen műsort nézett. Miss Sternwood?

Látta, hogy Karen pislogni kezd, és hosszú rendőrségi gyakorlatából tudta, hogy jó helyre tapintott: a lány hazudik.

– Hát, amit adtak. – Vállat vont. – Nem mindegy? Valami ostoba alak kornyikált.

– Nem hallott egy autót?

– Már mondtam, Mr. Lepski. hogy semmit sem hallottam. Ki volt az a lány? Mi történt vele?

Lepski hideg tekintettel nézett rá.

– Csúnyán elintézték, Miss Sternwood. Örülök, hogy biztonságban volt a házában, és a tévét nézte. Senkinek se kívánom, hogy lássa, mit művelt a gyilkos azzal a lánnyal.

Karen elfintorodott

– Szörnyű.

– Az bizony, Miss Sternwood. Szóval nem tud a segítségemre lenni? Nem látott senkit, és nem hallott semmit... Így van?

Karen felszegte az állát.

– Pontosan.

Nézték egymást egy darabig, aztán Lepski megbökte a kalapját.

– Köszönöm, Miss Sternwood. – Szünetet tartott, aztán hosszan, keményen a lányra nézett. – Tudom, Miss Sternwood, hogy nem tartozik rám, de veszélyes dolog egyedül tölteni a hétvégét abban a házban.

– Köszönöm, Mr. Lepski. – Szívélyesen rámosolygott. – Ahogy mondta is, ez nem tartozik magára.

Amint Lepski elment, sápadtan és reszketve megjelent Ken.

Karen ránézett, és élesen megszólalt: – Ugyan már, nyugalom!

– A szakállas fiú, akivel összefutottunk... – mondta Ken. – Ha a rendőrség megtalálja, és beszél, rád bizonyíthatja, hogy hazudtál.

Karen visszament az asztalához és leült.

– Csak az ő szava állna szemben az enyémmel, és az én szavam meg az apámé sokat nyom a latban – válaszolta, és gépelni kezdett.

Délután ötkor értekezlet ült össze Terrell rendőrfőnök hatalmas íróasztala körül. Terrell, Beigler őrmester, Hess őrmester, Lepski első osztályú és Jacoby harmadosztályú nyomozó vett részt rajta.

Terrell több összefoglaló jelentést is kapott: Hesstől, az orvosszakértőtől, Lepskitől és más nyomozóktól.

– Janie Bandler – kezdte Terrell. – Naplót vezetett. Néhány éve utazó prostituáltként volt nyilvántartva. Mindössze ennyit tudunk róla. Dr. Lowis jelentése szerint fejbe ütötték, levetkőztették, megerőszakolták, megfojtották és felhasították. Kegyetlen szexuális motivációra utaló gyilkosság. Eddig egyik hippis sem szolgált használható információval. Egyikük sem hallott és nem is látott semmit.

– Mindegyiket ellenőrzöm – szólt közbe Hess. – De a gyilkosság idején mintegy ötvenen voltak ott. Eltart egy darabig a dolog.

Terrell bólintott.

– Az eddig rendelkezésünkre álló adatok alapján úgy látszik, egyedül csak Lu Boone tudna nyomra vezetni, aki – vallomása szerint – a tett elkövetése idején a gyilkosság

helyszínének a közelében tartózkodott. A gyilkos ruhája valószínűleg összevéreződött. – Terrell Lepskire pillantott. – Maguk ellenőrizték Boone ruhadarabjait, és tisztának találták őket

– Igen, de szerintem egészen biztos, hogy tud valamit. Vagy látott valakit, vagy éppenséggel ő maga a gyilkos. Amikor kihallgattam, az volt az érzésem, hogy hazudik. Túlságosan magabiztos volt. Azt állította, hogy van pénze, szeret csavarogni, és két hétig szándékozik a táborban maradni.

– Ellenőrizze, Fred – mondta Terrell.

– Folyamatban van – válaszolta Hess.

– Helyes. Akkor most rátérünk Miss Sternwoodra, akinek a háza körülbelül kétszáz méterre van a gyilkosság helyszínétől.

– Beszéltem vele – mondta Lepski. – Ravasz, szexis kis nőcske. Vallomása szerint a gyilkosság idején a házban volt, és a tévét nézte. Azt állítja, hogy valami ostoba alak énekelt. Megnéztem valamennyi csatorna műsorát, de abban az időben egyikén sem énekeltek. Az az érzésem, hogy egy férfi lehetett nála, és keféltek. Nem az a típus, aki egyedül, tévénézéssel szokta tölteni a hétvégét.

– Az nem ránk tartozik – mondta Terrell. – Sternwood lánya... ezt ne felejtse el! Nem foglalkozunk tovább vele. – Jacobyhoz fordult – Milyen benyomása volt arról a férfiről, aki telefonált?

Jacoby vállat vont.

– Fojtott volt a hangja; a kora megállapíthatatlan, valószínűleg nem szereti a rendőröket. Semmi remény, hogy a nyomára akadunk. A beszélgetés nem tartott tovább tizenöt másodpercnél.

– Lehet, hogy maga a gyilkos volt – mondta Terrell. Végignézett a körülötte ülő embereken. – Lehet, hogy a dolog megismétlődik. Egy szexőrültkével van dolgunk, aki errefelé vadászik zsákmányra. Meg kell találnunk, méghozzá gyorsan. – Hesshez fordult: – Ha több emberre van szüksége, Fred, kérek néhányat kölcsön Miami-ból.

Megszólalt a telefon. Hesset keresték. A többiek csendben vártak, amíg Hess egyik emberével beszélt, aki többedmagával átkutatta a gyilkosság helyszínének a környékén az erdőt és a fővenyt.

– Azonnal hozzák ide! – mondta, és letette a kagylót. Terrellhez fordult. – Jack talált egy leszakadt kabátgombot: olyan, mint egy apró golflabda, körülbelül három méterre hevert a holttesttől, félig a homokba taposva. Lehet, hogy megvan az első nyom.

A kövér Katey White éppen kolbászt sütött a tábortűznél, amikor Lu Boone csatlakozott hozzá. Katey egyedül élt. Büszke volt rá, hogy ha valaki megéhezett, mindig volt készen sült kolbásza. A kolbász és a spagetti szerepelt állandóan a kolónia étrendjén. A többiek elmentek úszni, vagy néhány dollárt keresni, ahol éppen lehetett.

Lu lekuporodott és elvette a feléje nyújtott kolbászt.

Beszélgetni kezdtek. Katey szemében Lu felsőbbrendű férfi volt. Tetszett neki a szakálla, izmos teste és hamiskás zöld szeme. Lu értett hozzá, hogyan kell a lányokat felizgatni. Talán egyedül ehhez értett, állapította meg szomorúan az apja, a tekintélyes houstoni ügyvéd. Lu törvényen kívül helyezte magát, apját és anyját a világ legunalmasabb figuráinak tartotta. Tizenhét éves korában elszökött hazulról, és azóta – immár hat éve – csavargott. Valahogy mindig megélt, a mosogatástól az autószerelésig

minden munkát elvállalt, és boldog volt, hogy az otthon fullasztó légkörétől megszabadult. Most, huszonhárom éves korában arra a következtetésre jutott, hogy a pénz mégiscsak fontos dolog. Álmodozni kezdett, mi lenne, ha gazdag lenne: nem morzsákról, hanem igazán nagy pénzekről ábrándozott. A másik következtetés, amire jutott, az volt, hogy meggazdagodni nem akkor fog, ha valami szörnyű nyolcórás állást vállal.

Három napja, amikor Jacksonville-be érkezett, rájött, hogy annyi pénze sincs, amennyiért egy melegszendvicset vásárolhat magának. Az éhség legyőzte utolsó aggályait is. Céltalanul lődörgött a Confederate Parkban, amikor egy padon meglátott egy mélyen alvó, jól öltözött, idős asszonyt. A nő mellett hatalmas gyíkbőr retikül feküdt. Egy pillanat alatt felkapta a retikült, és gyorsan a virágzó bokrok közé rohant. Alig hitt a szemének, amikor a táskában 400 dollárt talált.

Katey már két éve lakott a kolónián, és szinte nem volt semmi, amit ne tudott volna a városról, annak lakóiról és életformájukról.

Miközben látszólag összevissza fecsegték, Lu megtudta a lánytól, hogy a ház, amelynek közelében a kis kurvát meggyilkolták, Karen Sternwoodnak, a város egyik leggazdagabb embere lányának a tulajdona.

– Karen rendes lány – mondta Katey. – Sokszor meglátogat minket. A pénze ellenére hozzánk húz. Chet nagyon kedveli.

Lu erre felfigyelt.

– Ha olyan gazdag, mi a fenének lakik egy ilyen kunyhóban? – kérdezte, és újabb kolbász után nyúlt.

– Ez a szerelmi fészke – magyarázta Katey. – Az örege egy nagy fafej. Egy lánynak szüksége van néha egy kis

hetyegésre. Ha az örege megtudná, mi folyik a házban, biztosan kiborulna.

– És az izgatná a lányt?

Katey felnevetett.

– Hát persze. Most megvan mindene. Egyszer azt mondta nekem, hogy ha az örege rájönne a dologra, egy vas nélkül tenné ki a szűrét. – Vágyakozva nézte a sülő kolbászokat, de ellenállt a csábításnak, és nem vett belőlük. Utálta, hogy mindenki kövér Kateynek hívja. – De Karen dolgozni is szeret. Az örege éppen most nyitott egy új fiókot Secombban. Ott dolgozik: nyolcórás munkahely, biztos, hogy az én agyam felrobbanna tőle.

– Ő a főnök? – kérdezte Lu tovább szondázva.

– Nem, dehogy. A főnök Ken Brandon. – Katey nagyot sóhajtott. – Fantasztikus férfi!

– Ezt hogy érted, Katey?

– Pont olyan, mint Gregory Peck fiatalon, és nagyon kedves. Egyszer bevitt a kocsijával a városba. – Katey behunyta a szemét, és megint felsóhajtott. – Nagyon felizgatott.

Lu emlékezetébe idézte a férfit, aki Karennel volt. Magas, barna, és talán hasonlít Peckre. A dolog logikus. Egy férfi, aki egész nap együtt dolgozik Karennel, nyilván megkívánja.

– Ne ábrándozz, Katey – mondta együttérző mosollyal. – Gondolom, nős a pasas.

– Hát persze. A felesége is nagyon szép. Dr. Heintznél dolgozik. Heintz segít azokon a gazdag csajokon, akik teherbe esnek.

– Brandon jól kijön a feleségével?

– Nagyszerűen megvannak egymással. Brandonnal minden épeszű nő kijönne.

Lu úgy érezte, eleget tud. Más tárgyra tért, és megkérdezte Kateytől, mennyi ideig szándékozik a kolónián maradni.

Katey vállat vont.

– Nincs hová mennem. Azt hiszem, addig maradok, ameddig szükség van rám.

Lu megpaskolta a lány kövérkés kezét.

– Rád itt mindig szükség lesz, Katey. *Én* mondom neked.
– Aztán felállt. – Körülnézek egy kicsit. Viszlát. Vigyázz magadra.

Katey nézte, ahogy a házikó felé megy.

„Rád itt mindig szükség lesz!” Belehasított a fájdalom. Bárcsak úgy volna! Majd nem tudva tovább ellenállni a csábításnak, felkapott egy kolbászt.

A házban Lu leült a tábori ágyra. Kinyitotta a telefonkönyvet, és megkereste Ken Brandon címét a Lotus Streeten. Egy papírfecnyre ráfirkantotta a címet. Majd megszámolta a lopott pénzt. Még 350 dollárja volt. Rágyújtott egy cigarettára, és hosszú ideig elgondolkodva ült.

Ez nagy fogás lehet, gondolta, de óvatosan kell eljárnia.

Először is tisztán kell látnia, mi a helyzet. Meg kell tudnia, mennyit ér Brandon. A Sternwood lánnyal nincs gond. Katey szerint az öregét felveti a pénz. Katey szerint Brandon és a felesége jól megvannak egymással. Ez az éjszaka valószínűleg Brandon első félrelépése volt: nagyszerű alkalom, hogy pénzt lehessen kicsikarni tőle.

Ha ügyesen intézi a dolgokat, tízezer dollárt is felmarkolhat, gondolta Lu, és elnyomta a cigarettát. A gondolat izgalomba hozta.

Aztán összeráncolta a homlokát. De ha megcsinálja, amit tervez, akkor ez zsarolás. A jogi egyetemen töltött

egyetlen esztendőből még emlékezett arra, hogy ez súlyos bűncselekmény. Tovább gondolkodott. Tolvajnak már úgyis tolvaj. Akkor meg mit számít, ha zsarol? Ha okosan csinálja, nem kapják rajta. Tízezer dollár!

Szakállát vakargatva tovább gondolkodott. Lépésről lépésre haladva meggyőzte magát, hogy először is tisztán kell látnia, mi a helyzet.

Felállt, bement a zuhanyozóba, haját és szakállát rövidre nyírta, levetkőzött és lezuhanyozott. Felvette legjobb nadrágját és fehér ingét. A zuhanyozó tükrében szemügyre vette magát. Megelégedetten nyugtázta, hogy egyetlen kíváncsiskodó zsaru figyelmét sem fogja magára vonni. Szinte tiszteletre méltó a külseje.

Kilépett a házból, és a dűnéken keresztül az országútra ballagott. Megvárta azt az, autóbust, amely bevitte Secombba. A zsúfolt buszon ülve elhatározta, hogy kocsit vesz. Addig kószált Secomb forgalmas utcáin, amíg rá nem akadt egy használtkocsi-kereskedésre. Két óra múlva egy ütött-kopott Volkswagenen távozott. 155 dollárt fizetett a félig roncs kocsierért, előbb azonban az eladótól kicsikart még egy készlet vadonatúj gyertyát is. Megelégedéssel töltötte el a gondolat, hogy a kocsi még legalább ötszáz mérföldet meg tud tenni. Milyen jó, hogy autószerelőként is dolgozott.

Az eladótól megkérdezte, hol találja a Paradise Biztosító Társaság fiókját. Az útmutatás alapján a Seaview Roadra hajtott, és az irodától húsz méterre parkolóhelyet is talált. Délután egy óra volt. Alig tíz perce várakozott a kocsiban ülve, amikor megpillantotta az irodából kilépő Ken Brandont, aki átment az út túloldalán lévő gyorsbűfébe.

Lu Brandonban azonnal ráismert arra a férfira, akit Karennel együtt látott a tengerparton.

Na lám, gondolta.

Behajtott a belvárosba. Parkolóhelyet keresett, és vett egy várostérképet. Visszament az autóhoz, és a térképen megkereste a Lotus Streetet. Odahajtott, az autót az utca végén hagyta, és gyalog sétált végig a házak és a villák mellett, amíg a Brandon házhoz nem ért. Lassított, de nem állt meg, csak jól szemügyre vette a házat, a gondosan ápolt kertet, és bölintott. Az a pasas, aki ilyen házban lakik, legalább ötezer dollárt ér.

Visszament a kocsijához, és ismét Secombba hajtott. Megint sikerült parkolóhelyet találnia a biztosító közelében. Néhány percig figyelte az irodába belépő négereket. Meg kellett győződnie arról, hogy a lány, aki Brandonnal volt, valóban Karen Sternwood-e. Habozott. Vajon felismeri a lány, ha besétál az irodába? A haját és szakállát levágta, s mivel a lány csak holdfénynél látta, Lu valószínűnek tartotta, hogy nem fogja felismerni. De ha mégis? Mit számít? Jobban szerette volna, ha meglepetésszerűen lép fel, de így is megérte a kockázatot.

Kiszállt az autóból, a bejáráshoz sétált és belépett.

Karen éppen egy izgatottnak látszó négerrel tárgyalt.

Lu megállt az ajtóban, és keményen a lányra nézett. Semmi kétség, ő az!

Karen a belépő férfira pillantott, aki őt bámulta. Rögtön felismerte. Egy kis rémület futott végig rajta, de arckifejezése egy pillanatra sem árulta el döbbenetét.

– Egy kis türelmet kérek – mondta csábítóan mosolyogva.

Lu figyelte, és meg volt győződve róla, hogy a lány nem ismerte fel. Elmosolyodott.

– Tilosban parkolok. Rögtön visszajövök – mondta és visszament a kocsijához.

Karen megpróbált az izgatott néger férfi problémáival foglalkozni, aki kétségbeesetten igyekezett védelmet biztosítani tíz gyermekének. Karen előről kezdte magyarázni a társaság szolgáltatásait, de közben az esze folyton csak azon a férfin járt, aki az előbb bejött, megbámulta őt, és el is ment. Arra gondolt, hogy ez nagy bajt jelent.

3.

Magas, ős hajú férfi lépett be a rendőrség épületébe. Valaki egyszer azt mondta neki, hogy James Stewartra, a filmsztárra hasonlít, és azóta ő utánozta is a színész modorosságait. A férfi Pete Hamilton volt, a város televíziójának bűnügyi riportere. Mivel a bűnügyek mellett az ő asztalához tartoztak a botrányok és a pletykák is, hatalmas közönsége volt. A rendőrségen viszont határozottan nem kedvelték.

Keresztülnézett az eligazítóasztalnál ülő Tanner őrmesteren, fűrgén végigsietett a folyosón, és belibbent Beigler apró szobájába.

– Helló, Joe! – kiáltotta, és megállt Beigler íróasztala előtt. – Beszéljen! Két óra múlva adásban leszek. – Odahúzott egy széket, leült és elővette a noteszét. – Janie Bandler. Nyomok vannak? Mivel töltik az idejüket, fiúk?

Beigler felsóhajtott. A legszívesebben fülön fogta volna Hamiltont, és kipenderítette volna az ajtón, de egy ilyen befolyásos emberrel ezt senki sem merte megtenni.

– Feltételezésünk szerint egy kéjgyilkos kóborol a környéken – mondta megfontoltan Beigler. – A lány megerőszakolásán kívül nem tudunk elképzelni más indítóokot. Mindenkit ellenőrzünk. Azt hiszem, magának nem kell magyaráznom, Pete, hogy egy örültet megtalálni a legörültebb feladatok egyike.

– Milyen szellemes ma, Joe. Nos, halljuk, mire jutottak eddig? Bizonyítékok? Nyomok? Szegény lány... mit tudnak róla?

– Eddig semmi nyom – válaszolta Beigler. Nem szívesen adott felvilágosítást, hacsak nem volt kénytelen. – Janie

maga kereste magának a bajt. Kurva volt. Lehet, hogy felszedett valami pasast, ajánlatot tett neki, és nem volt szerencséje.

– Igaz, hogy a gyilkos felmetszette a hasát?

– Igaz.

Hamilton az őrmesterre nézett.

– Egy hasfelmetsző másodsor is akcióba léphet.

– Igen, de lehet, hogy csak átutazott a városon. Nem akarunk pánikot, Pete, szóval erről ne beszéljen.

Hamilton szeme összeszűkült.

– Ide figyeljen, Joe, nekem is van egy tizenhat éves lányom! Figyelmeztetni kell a lányokat. Ha tényleg a környéken kóborol az az örült, a polgármesternek meg maguknak kötelességük, hogy jelezzék a veszélyt. Nem érdekel, hogy pánik lesz. A lányokat figyelmeztetni kell!

– Nem akadályozhatom meg benne – mondta csendesen Beigler. – A főnök éppen most tárgyal a polgármesterrel.

– Kihallgatták Chet Miscolót?

– Kihallgattuk.

– Ő sem mondott semmi használhatót?

– Tudjuk mindazoknak a nevét és a címét, akik az elmúlt éjszakát a kolónián töltötték – felelte Beigler. – Mindenkit ellenőrzünk. Beletelik egy kis időbe. Mint már említettem, pillanatnyilag nincs semmi, amin tovább tudnánk indulni. Ha lesz, azonnal szólok magának.

Hamiltonnak azt súgta az ösztöne, hogy Beigler valamit elhallgat.

– Azt akarja, mondjam azt, hogy a rendőrség nem tud semmit?

Beigler savanyúan rámosolygott.

– Azt mond, amit akar, Pete. Az eset nemrég történt. – Az asztalát elborító papírhalmazra mutatott. – A vizsgálat

folyamatban van. Ne felejtse el, hogy a lány kurva volt, és maga kereste magának a bajt. De akármi volt is, megtaláljuk a gyilkosát. Ez a dolgunk. Ha segíteni akar nekünk, mondja azt, hogy ezen dolgozunk.

Hamilton felállt.

– Van fényképük a lányról, Joe?

Beigler átnyújtott egy polaroid képet. Hamilton megnézte, és elhúzta a száját.

– Aha, értem már, mire céloz: belevaló lány volt. Jó, nem fújom fel a dolgot. Végül is, ahogy mondta, csak egy kurva volt.

Mialatt ez a kis beszélgetés folyt, Lepski és Jacoby a város férfiruha-szaküzleteit járták végig.

Lepski vezetett. Jacoby megkérdezte: – Hogy végződött a dráma a kocsikulcs miatt, Tom?

Lepski elvigyorodott.

– Nem meséltem? A zsebemben volt az a rohadt kulcs. Azt hittem, az enyém. Amikor tegnap este hazamentem, betettem Carroll kocsijának az üléspárnája alá. Még bocsánatot is kért! – Megálltak Henry Levine üzlete előtt. – Majd te is meglátod, Max, ha megnősülsz! Egy férjnek mindig résen kell lennie, különben vége.

Beléptek az üzletbe, és Mr. Levine-t keresték. Eddig négy férfiruhaüzletben próbálkoztak, sikertelenül.

A kövér és öregedő, de jó karban lévő Levine azonnal felismerte a golflabdagombot.

– Igen, Mr. Lepski – mondta, – Az én különlegességem. – Egy állványhoz lépett, és leakasztott egy kék, golflabdagombos zakót. – Látják? Nagyszerű ötlet, nem?

– A gomb tulajdonosát keressük, Mr. Levine. Meg tudná mondani, ki vásárolt ilyen zakót?

– Természetesen. Egy pillanat. – Levine hátrament az irodába. Várakozás közben Lepski az állványon lógó zakókat mustrálgatta. Az egyik különösen felkeltette a figyelmét.

– Neked ez hogy tetszik, Max? – kérdezte. – Jó a szabása, nem?

Jacoby a halványsárga, széles kék csíkos zakóra nézett. Maga a téboly, gondolta.

Diplomatikusan morgott valamit az orra alatt. Lepski tovább tanulmányozta a zakót, majd levette a rajta lévő, belebújt, és a földig érő tükörben szemügyre vette magát.

– Öregem! Hát nem káprázatos?

Jacoby arra gondolt, hogy Lepski úgy néz ki, mintha a bolondokházából szökött volna meg.

– Ettől biztos megállna a forgalom az utcán – mondta.

Lepski gyanakodva sandított rá.

– Nem tetszik?

– Nem én akarok benne járni – válaszolta Jacoby – de mit szólna hozzá Carroll?

– Hát igen. – Lepski a homlokát ráncolva újra megnézte magát. Elképzelte, micsoda jelenetet rendezne Carroll, ha hazavinné a zakót!

Levine visszajött az irodából.

– Ó, Mr. Lepski! – kiáltott fel, mikor meglátta Lepskit a zakóban. – Mindig tudtam, hogy van ízlése! Ez a zakó egészen, de egészen különleges darab. Eredeti fazon. Az egész városban nem talál még egy ilyen. Tapogassa meg a szövetét... csodálatos! Nézzen a tükörbe! Mintha magára szabták volna. Nem mindennapi külsőt kölcsönöz önnek!

Lepski habozva húzogatta magán a kabátot. Még egyszer megnézte magát a tükörben.

Jacoby, látva a habozását – és mert mindkettőjüket kedvelte –, csak ennyit mondott: – Carroll!

Lepski sóhajtott egyet, levetette a zakót, és felvette a sajátját. Megnézte magát a tükörben, arra gondolt, hogy pontosan olyan, mint a többi zсарu, és ismét felsóhajtott.

– A feleségem szeret ott lenni, ha ruhát vásárolok. – Erőltetett hangon felnevetett – Azt hiszi, hogy jobban tud választani, mint én.

Levine, aki már találkozott Carroll-lal, lemondott a zakó eladásáról. Egy papírlapot nyújtott át Lepskinek.

– Azoknak a vevőimnek a neve és címe, akik olyan zakót vásároltak: mindössze négyen vannak. Valami baj van, Mr. Lepski?

– Csak rutinvizsgálat, köszönöm – mondta Lepski, majd Jacobyval a nyomában kilépett az üzletből.

Az autóban Lepski áttanulmányozta a névsort.

– Ken Brandon! – kiáltott fel. – Ez a gomb alapos gyanúba keveri.

– Miért mondasz ilyet? – kérdezte Jacoby. – Még azt sem tudjuk, hiányzik-e gomb a zakójáról.

– Fogadni mernék, hogy hiányzik! – mondta Lepski izgatottan. – Fogadni mernék, hogy tegnap este ő volt a kis pipivel abban a házban. Gondolkozz csak! Brandon egész nap a lány mellett dolgozik. Te mit tennél, ha naphosszat együtt ülnél egy ilyen bomba nővel?

– Brandon helyében én tudnám, hogy a lány Sternwood lánya, és biztosan békén hagynám. Fontosabb lenne az állásom.

Lepski sajnálkozva nézett Jacobyra.

– Na, ne viccelj! Még engem is felizgatott, pedig még tíz percet sem töltöttem a társaságában. Fogadok, hogy Brandon tegnap este vele volt!

– Lehet, de ez még nem bizonyít semmit. Ismerem a pasast. Kötöttem vele egy biztosítást. Akkor metszené fel egy kurva hasát, amikor én. Talán keféltek. De mi közünk nekünk ehhez?

Lepski összeráncolta a homlokát, és beharapta az ajkát.

– Lehet, hogy amikor eljött a lánytól, egyenesen a gyilkosba szaladt, és túlságosan be van ijedve ahhoz, hogy elmondja, miért járt a gyilkosság helyszínén. És egyébként is: ki tudja, mi jár egy férfi fejében? Talán megbolondult, és ő ölte meg Janie-t.

– Tehát mit teszünk?

– Jelentést a főnököknek. – Lepski égett a tettvágytól. – Ha zöld utat ad, elővesszük Brandont, és ízekre szedjük.

– Nem kellene ellenőriznünk azt a három másik embert is, akinek ilyen zakója van? – kérdezte Jacoby.

Lepski ránézett.

– Egy szép napon még igazi hekus válik belőled, Max. Gondolod, hogy magamtól nem tettem volna meg?

– Ki az a három?

Lepski a Levine-től kapott listára nézett.

– Sam Macree: a helyettes munkaügyi tanácsnok. Egy hete New Yorkban van. Nyugodtan kihúzhatjuk. Harry Bentley, a golfbajnok. Majd utánanézzünk, hol volt az este, bár szerintem felesleges. Ismerem Harryt: nem az a típus. Aztán itt van még Cyrus Gregg. – Lepski összeráncolta a homlokát, és megrázta a fejét. – Nem ő halt meg valami autóbaleset során öt hónappal ezelőtt? Telekügynöksége volt, és rengeteg pénzt keresett. Őt is kihúzhatjuk. – Lepski a kormánykeréken dobolt az ujjaival. – Minden Brandonra mutat.

– Emlékszem Greggre – mondta Jacoby. – Rendkívül elegánsan öltözködött. Vajon mit csinált a felesége a ruháival?

Lepski ránézett.

– Tényleg... jó kérdés. Én utána nézek Harry Bentleynek, te meg derítsd ki, mi lett Gregg ruháival. Aztán beszélünk a főnökkel.

Beindította a motort.

– Én gyalog megyek – mondta Jacoby, és kiszállt. Megvárta, amíg Lepski elhajt, aztán visszament Levine üzletébe.

– Meg tudná mondani, mikor vásárolta Mr. Gregg azt a zakót? – kérdezte az elősiető Levine-től.

– Véletlenül pontosan tudom. Az volt a szerencsétlenül aznap is, amikor meghalt – válaszolta Levine. – Micsoda tragédia! Egy olyan kedves ember! Hét hónapja történt, hogy bejött és megvásárolta a zakót. Másnap reggel, mikor az irodájába hajtott, valami srác nekiütközött egy lopott kocsival. Mind a ketten meghaltak. Kész tragédia!

Most már Jacoby is emlékezett a részletekre.

– Kíváncsi volnék, mi lett a zakójával – mondta.

Levine vállat vont.

– Azt, sajnos, nem tudom. Mr. Gregg minden ruháját nálam vásárolta. Sok zakója és öltönye volt. Szerintem Mrs. Gregg túladdott rajtuk. Ez is egy szomorú dolog. Mondom is mindig a feleségemnek, hogy a pénz nem minden. Mr. Gregg-nek rengeteg pénze volt, de nem jött ki sem a feleségével, sem a fiával.

– Hogyhogy?

– Köztünk legyen mondva, de Mrs. Greggnek nagyon nehéz természete van. Mr. Gregg a barátom volt. Néha bizalmas dolgokat is elmondott nekem. A fiú többet jelentett

Mrs. Greggnek, mint Mr. Gregg. Van ez így néha – csóválta Levine a fejét. – Mr. Gregg jó ember volt. Talán túlságosan is jó. Amikor a fiú megszületett, Mrs. Gregg minden szeretetét csak rá pazarolta. Mr. Gregg életerős ember volt. – Levine elhúzta a száját. – Otthon meg semmi szex, érti. Mondtam is neki, hogy szerezzen valami nőt. Annyi pénzzel ez nem lett volna számára probléma, de Mr. Gregg hívő katolikus volt, és becsületes ember. Sokat szenvedett.

Jacoby azon tűnődött, nem időpocsékolás-e, hogy mindezt végighallgatja.

– Szomorú. A fiú mit csinál?

– Semmit nem tudok róla. Nem nálam vásárolja a ruháit. Még soha nem láttam.

– Szeretnénk megtalálni azt a zakót. Talán Mrs. Gregg meg tudja mondani, mi lett vele.

– Vigyázzon azzal az asszonnyal. Nehéz a természete, és nagyon sok a pénze. Nem fog örülni, hogy a rendőrség zaklatja.

– Hol találom meg?

– Amikor Mr. Gregg meghalt, a felesége eladta a nagy házat. Most az Acacia Drive-on lakik: a ház kicsi, de szép.

Jacoby elhatározta, hogy megírja a jelentést, de a munkát átengedi Lepskinek. Megköszönte Levine-nek a felvilágosítást, aztán visszasétált a rendőrségre.

Ken Brandon kalapáló szívvel ült Karennel szemben.

– Biztos vagy benne? – kérdezte rekedten. – Egészen biztos?

– Igen. Ugyanaz a pasas volt, akivel tegnap este találkoztunk. Levágta a haját és a szakállát, de én azonnal ráismertem. Azért jött, hogy megnézzze, tényleg én vagyok-e, és láttam a vigyorából, hogy felismert.

Ken érezte, hogy úrrá lesz rajta a pánik.

– Mit gondolsz, mit fog csinálni?

Karen vállat vont.

– Honnan tudjam? Azt hiszem, nem fog szólni a rendőrségnek.

Ken elővette zsebkezdőjét, és megtörölte izzadó tenyerét.

– Biztosan tervez valamit. Egyébként miért jött volna ide?

Karen ránézett. Határozott tekintetében megvetés tükröződött.

– Úgy viselkedsz – mondta –, mintha te lennél az első férfi, aki megcsalta a feleségét. Pedig ez óránként körülbelül ezerszer megtörténik.

– Úgy látszik, nem érted, mennyire komoly a helyzet! – tört ki Ken, és öklével az asztalra csapott. – Mi lesz, ha megtudja az apád? És ha megtudja a feleségem! Akkor nekem befellegzett.

– Ezt az előtt kellett volna meggondolnod, mielőtt lekíváncozott rólad a nadrág – felelte Karen. – Dolgom van – tette hozzá, és visszament az íróasztalához.

Ken utána bámult. Milyen meggondolatlan és felelőtlen örültséget csinált! Kockára tette Bettyhez fűződő kapcsolatát is, meg a karrierjét is azért a néhány mocskos óráért, amelyet ezzel az erőszakos és önző ringyóval töltött!

A megcsörrenő telefon zökkentette vissza a valóságba. Női hang szólt a kagylóba: – Mr. Brandon? Kapcsolom Mr. Sternwoodot. – Olyan hangsúllyal mondta, mintha a papát kapcsolná.

Ken mély lélegzetet vett. Sternwood megszokott bömbölő hangja szólalt meg a telefonban.

– Brandon? Az imént beszéltem Hyamsszel. Azt mondja, nagyszerűen dolgoznak. Gondoltam, nem árt, ha tudja, hogy nagyon meg vagyok elégedve.

– Köszönöm, Mr. Sternwood.

– Csak így tovább. Mondja csak, Brandon, hogy jön ki a kislánnyal? Tudom, hogy néha nehéz kibírni, de maga ne törődjön a bolondériáival. Maga a főnök... ért engem?... De okos lány, ugye?

Ken habozott. Ezek után szóljon, hogy Sternwood helyezze át Karent a központba? Idegei felmondták a szolgálatot.

– Nagyszerűen dolgozik, Mr. Sternwood.

– Helyes. Hát csak így tovább, Brandon. – Ezzel Sternwood letette a kagylót.

Ken hátradőlt a székén. Az órájára nézett. Öt perc múlva hat. Még öt perc, és bezárhatja az irodát. Iratokkal zsúfolt íróasztalára pillantott. Még legalább félóra, amíg befejezi a munkát és hazaindulhat.

Az ajtóban feltűnt Karen.

– Randevúm van – mondta, és Kenre mosolygott. – Viszlát holnap, és ne vágj olyan képet, mint a végzet anygala. Nem áll jól neked. Szia! – A pult átjáróját felemelve a bejárati ajtó felé indult, amikor az kicsapódott, és belépett rajta Lu Boone.

Karen megtorpant. Érezte, hogy kihagy a szívverése, de ajkára erőszakolta szexis mosolyát.

– Már zárva vagyunk – mondta. – Nem tudna holnap visszajönni?

Lu rávigyorgott. Ez kemény menet lesz, gondolta, ösztönösen érezte, hogy a lány felismerte.

– Nem ér rá holnap, bébi – mondta, és becsukta az ajtót, majd félig hátat fordítva, rátolta a reteszt. – Brandon itt van?

– Igen, itt van. Beszélni akar veled? Hogy hívják?

– Szólíts Lunak – mondta Boone, és előrelépett. – Veled és veled akarok beszélni. Kellemes éjszakát töltöttél veled tegnap, bébi?

Ken az íróasztalnál ülve hallgatta a párbeszédet. Kirázta a hideg, és elfogta a pánik, de erőt vett magán. Gyors mozdulattal kihúzta az íróasztal fiókját, és bekapcsolta a magnót, amelyet az ügyfelekkel való tárgyalások alatt használt, majd félig visszatolta a fiókot. Felállt, és az ajtóhoz lépett.

– Tessék, itt van Mr. Brandon – mondta Karen. Megfordult, és Kenre nézett. – Ez itt Lu. Beszélni szeretne velünk.

– Helló, öregfiú! – mondta Lu, és elvigyorodott. – Jól kikészített tegnap este a lány, mi?

– Nem tudom, miről beszél – mondta Ken rekedten. – Mit óhajt?

– Hagyd ezt az ócska dumát – mondta keményebb hangon Lu. – Tudod te azt nagyon jól. Hogy mit óhajtok? Ülünk le, és beszéljük meg.

Ken visszament az irodájába, Lu követte. Karen az ajtóban maradt.

Lu körülnézett.

– Elég sivár egy hely, de a házad az szép, öregfiú... nekem nagyon tetszik. – Leült az egyik székre. – Gyere be, bébi. Érezzük magunkat otthon.

Ken megkerülte az íróasztalt, és leült. Karen nyugodtnak látszott. Bejött az irodába, és nekitámaszkodott az egyik iratszekrénynek.

– Mi ez, rablótámadás? – kérdezte. – Vagy be vagy szíva?

– Ne játszd meg magad, bébi – mondta Lu. – Mindent tudok rólad. Kérdezősködtem. Rólad is tudok mindent, öregfiú. – Először Kenre vigyorgott, majd Karenre. – Tegnap este meggyilkoltak egy kis kurvát a találkahelyed közelében, bébi. Én a Paddler’s Creeket kerestem, és ti igazítottatok útba. Jó arcmemóriám van. Tudom, hogy nem ti öltétek meg azt a csajt, de azt is tudom, hogy a házban keféltetek. Reggel kihallgattak a zsaruk. Nem szeretem az ilyesmit. Mivel valószínű, hogy a gyilkos ruhája összevéreződött, a zsaruk átkutatták a ruháimat is. Ezt sem szeretem. Nem tudták rám bizonyítani a gyilkosságot, és most másfelé kutatnak. Megkérdezték, láttam-e valakit a gyilkosság időpontjában, mikor a táborba mentem. – Elvigyorodott. – De én zsaruknak nem beszélek. Azt mondtam, hogy nem láttam senkit. – Megint elvigyorodott. – Gondolom, nagy szolgálatot tettem vele mindkettőtöknek. Ha elmondtam volna, hogy láttalak benneteket, már úgy döngénének körülöttetek, mint a legyek, és az egész világ megtudná, hogy keféltetek. De nem mondtam semmit, és azt hiszem, ezt illik meghálálnotok nekem. – Szünetet tartott. Először Karenre, majd Kenre nézett. – Én tettem valamit értetek, ti is tesztek valamit értem... helyes?

Sem Karen, sem Ken nem válaszolt.

– Én legalábbis így látom helyesnek – mondta Lu hosszú csend után. – Sokat csavarogtam, és egy ideje elég rosszul élek. Most életformát változtatok. Pénzre van szükségem. Neked, öregfiú, van egy bájos feleséged. Róla is tudok mindent, például, hogy annál a pasasnál dolgozik, aki az abortuszokat csinálja. Neked meg, bébi, van egy gazdag apukád. Róla is tudok mindent. Azt hiszem, köthetünk egy

üzletet, ami nekem megkönnyíti az életemet, és titeket is megkímél a problémáktól. Világos, amit mondok?

Tehát zsarolni akar, gondolta Ken. A félig kihúzott fiókra pillantott. Láta, hogy a magnó orsói forognak, és áldotta az esztét, hogy bekapcsolta. Karenre nézett, aki tökéletesen nyugodtnak látszott. Karen vállat vont.

– Tehát – folytatta Lu – úgy döntöttem, hogy nem szólok a zsaruknak. De mi van akkor, ha tegyük fel, visszautasítotok? Mi van akkor, ha vagytok olyan ostobák, hogy a szívességet nem viszonzátok szívességgel? Sokat veszíthettek. Tehát az ajánlatom a következő. Adtok nekem tízezer dollárt, és én lelépek. Nektek sem lesz több gondotok, nekem sem. Megegyeztünk?

– Tőlünk egy fillért se kapsz, te kis szarrágó – mondta Karen, mielőtt Ken meg tudott volna szólalni.

– Így is jó. Gondoltam, hogy ostobán fogtok viselkedni. Akkor most keményebben beszélek. – Inge zsebéből két papírszeletet vett elő. – Erről mi a véleményetek? – Előrehajolt, és Ken asztalára tette az egyik papírt, majd felállt, és a másikat átadta Karennek.

Ken elolvasta a papírszeleten álló szöveget.

Mrs. Brandon!

Kérdezze meg a férjétől, mit csinált folyó hó 22-én este Karen Sternwooddal a lány házában a Paddler's Creeken.

Egy jóakarója, aki nem híve a házasságtörésnek.

Karen papírján ez állt:

Mr. Jefferson Sternwood!

Kérdezze meg a lányát, mit csinált folyó hó 22-én este a Paddler's Creeken lévő házában az ön alkalmazottjával, Ken Brandonnal.

Egy jóakarója, aki nem híve a házasságtörésnek.

Lu visszavette a leveleket, és az ajtó felé indult.

- Gondolom, szeretnétek megbeszélni a dolgot – mondta.
- Három nap múlva visszajövök. Akkor legyen itt a pénz: tízezer dolcsi. Ha nem lesztek okosak, feladom a leveleket.
- Elvigyorodott, biccentett és kiment.

Sem Ken, sem Karen nem mozdult, amíg meg nem hallotta a külső ajtó csapódását. Ekkor a falfehér arcú Ken lenyomta a magnetofon stopgombját.

- Az ő szava áll a kettőnkével szemben – mondta Karen.
- Felvetted, amit mondott?
- Igen.
- Helyes. Elintézzük ezt a szarrágót. Add ide a szalagot, megyek a rendőrségre.

– Mit beszélsz? – kiáltott fel Ken. – Ha vád alá helyezik zsarolásért, beszélni fog. Mi majd csak Miss X-ként meg Mr. X-ként fogunk ugyan szerepelni, de mindenki tudni fogja, kikről van szó.

Karen félrebillentette a fejét, és Kenre nézett.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy fizessük ki neki a tízezer dollárt?

– Nekem nincs is tízezer dollárom.

– Nekem sincs, tehát nem fizetünk neki. Hadd küldje csak el a leveleket. Az apámnak nevezett kolonc majd jól dühbe gurul, de egyébként is mindig dühbe gurul. De én tudok vele bánni. Úgysem lesz hajlandó elhinni, hogy velem voltál, és én meg tudom győzni. – Az órájára pillantott. – Elkések a randevúról. A te ügyedet intézd el te. A feleséged

sem fog ilyesmit elhinni, ugye? Ha mégis, neked kell őt meggyőznöd az ellenkezőjéről. Viszlát holnap – mondta, búcsút intett, és magára hagyta Kent.

Bettyt meggyőzni? – gondolta Ken. Ez azt jelenti, hogy hazudnia kell neki. Ha az asszony megkapja a levelet, az orra alá fogja tartani, és Ken tudta, hogy soha nem lenne képes úgy hazudni, hogy Betty higgyen is neki. Boldog házasságuk négy éve alatt egyszer sem hazudott Bettynek.

Járkálni kezdett az íróasztal körül. Micsoda örültséget csinált! Lelkiismeret-furdalás, pánik és önutálat tört rá. Aztán összeszedte magát. Ami történt, megtörtént. Csak egyetlen dolgot lehet cselekedni: becsületesen be kell vallania mindent, még mielőtt a levél megérkezik, remélve, hogy Betty iránta érzett szerelme túléli a megrázkódtatást. De ha nem? Ha Betty annyira összetörik, hogy kialszik benne a szerelem? Erre a lehetőségre gondolni sem mert. Igyekezett meggyőzni magát, hogy nagyon közel állnak egymáshoz, de tisztában volt vele, hogy kapcsolatuk a jövőben nem lesz már a régi. Elborzadt a gondolattól, de elhatározta, történjék bármi, inkább elmondja Bettynek az igazat, mint hogy hazudjon.

Az órájára nézett. Fél hét volt. Betty már otthon van. Hazamegy, és rögtön elmond neki mindent.

Bezárta az irodát, beszállt a kocsijába, és besorolt a hazafelé tartó autók áradatába.

Az út végtelenül hosszúnak tűnt. Az autók szinte lépésben haladtak.

Ült a légkondicionált autóban, és megpróbálta kigondolni, mit mondjon Bettynek: hogyan tudná a legfinomabbá tenni a vallomását? Milyen szavakat használ egy férfi, ha el akarja mondani a feleségének, hogy hűtlen lett hozzá?

Még akkor is bizonytalan volt, amikor behajtott a garázsba. Betty kocsija már bent állt.

Erőt vett magán, és belépett az előszobába.

– Ken? – jelent meg Betty a hálószoba ajtajában. – Ó, kedvesem! De jó, hogy megjöttél! Éppen fel akartalak hívni.

Ken látta, hogy Betty arca sápadt, tekintete nyugtalan.

Jézus Mária! – gondolta. – Csak nem járt itt máris az az alak? Hevesen verni kezdett a szíve.

– Mi van, drágám? Valami baj történt?

– Most telefonált anya. Apa szívrohamot kapott. Anya kéri, hogy azonnal utazzam hozzájuk.

Betty szülei Atlantában éltek. Apja sikeres ügyvéd volt, Ken nagyon szerette az öreget. A hír megrázta. Saját problémájáról meg is feledkezett.

– Súlyos?

Betty a könnyeivel küszködött.

– Azt hiszem. Kivinnél a repülőtérre? Egy óra múlva indul egy gép! El kell érnem.

– Persze... Nagyon sajnálom.

– Már be is csomagoltam. Induljunk.

Ken megfogta a bőröndöt, amelyet Betty nyújtott feléje.

– Van elég pénz nálad?

– Persze... Induljunk már!

Miközben sebesen hajtottak a repülőtér felé, Betty megszólalt: – Nem szívesen hagylak magadra, Ken. Nem tudom, meddig leszek távol. Gondolod, hogy megleszel egyedül? A hűtőszekrény tele van ennivalóval.

– Hát persze. Nem lesz semmi baj. Bárcsak veled mehetnék. – Átölelte Bettyt. – Ne aggódj, drágám!

Betty könnyekben tört ki.

Ken tovább hajtott. Eszébe jutott a saját problémája. Elképzelhetetlen, hogy most mondja el neki. Ha Betty egy

hétig vagy még tovább a szüleinél marad, és a levél megérkezik, meg fogja semmisíteni.

Haladékot kapott!

Terrell rendőrfőnök az íróasztala mögött ülve pipázott, és Lepski jelentését hallgatta.

– Harry Bentley nem lehetett – mondta Lepski. – Egész este a klubban volt. Megnéztem a zakóját, nem hiányzik róla egyetlen gomb sem. Tehát marad Brandon és Gregg. Szerintem Brandon a Sternwood lánnyal volt, és utána belebotlott a holttestbe. Lehet, hogy a gyilkost is látta. Még az is lehet, hogy ő ölte meg a lányt. Mit tegyek? Dolgozzam meg?

– Nézze meg a zakóját – mondta Terrell. – Kérdezze meg tőle, mit csinált a gyilkosság időpontjában. Nem hiszem, hogy egy Brandon-féle ember kéjgyilkos volna. Ahhoz meg semmi közünk, hogy a Sternwood lány mit csinál. Tapintatosan kell eljárunk, Tom.

Lepski vállat vont.

– Gregg meghalt, de sok ruhája volt. Mi lett velük? Ha a felesége túladott rajtuk, a gyilkos viselhette azt a zakót. Úgy hallom, Mrs. Gregg eléggé nehéz természetű.

– Igen, de attól még ki kell hallgatni. Bánjon vele kesztyűs kézzel. Sok a pénze és nagy a befolyása, de azért hallgassa ki.

Negyed kilenc volt. Lepski úgy gondolta, Brandon már otthon van, ezért Jacobyval az oldalán Brandon házához hajtott.

A repülőtérről visszaérve Ken pihenni szeretett volna. Étvágya nem volt. Lu Boone-ról meg is feledkezett, csak Betty apján járt az esze, amikor a megszólaló csengő felriasztotta gondolataiból.

Remélte, nem valamelyik szomszéd néz be valamiért. Felállt, és ajtót nyitott.

Amikor meglátta Lepskit és Jacobyt, megrémült. Hátralépett, szíve hevesen dobogni kezdett, és érezte, hogy arca elfehéredik.

Lepski észrevette rajta a pánik jeleit, és erélyes hangon megkérdezte: – Mr. Brandon? Lepski nyomozó vagyok, ő meg Jacoby nyomozó. Beszélni szeretnénk magával.

Ken kétségbeesetten igyekezett fegyelmezni magát. Félreállt az útból, és rekedten megszólalt:

– Fáradjanak be. Miről van szó?

Lepski és Jacoby követték a társalgóba. Lepski körülnézett, elismerő tekintettel nyugtázta a szoba kényelmes berendezését.

– Miről van szó? – kérdezte újra Ken.

Lepski a lassú módszer híve volt. Látta, hogy Brandon már kikészült: nyugodtan lehet húzni egyet a csavaron.

– Szép otthona van, Mr. Brandon.

Ken nem válaszolt. Mozdulatlanul állt. Lepskiről Jacobyra nézett, aztán megint Lepskire. Érezte, hogy arcán hideg verítékcsepp gördül végig.

Lepski tovább nyújtotta a csendet.

Végül Ken ismét megkérdezte: – Miről van szó?

– Gyilkossági ügyben nyomozunk, Mr. Brandon. – Lepski elővette zsebéből a golflabdagombot. – Az öné?

Ken rámeredt a Lepski nyitott tenyerén fekvő gombra, és érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

– Az öné ez a gomb? – ismételte meg élesen Lepski.

– Nem... nem hiszem – válaszolta Ken szinte reszketve, úgy begyulladt.

– Mr. Brandon, ezt a gombot a gyilkosság helyszínétől néhány méterre találtuk – mondta Lepski. – Különleges

gomb. Magával együtt négy férfi vásárolt ilyen gombokkal ellátott zakót Levine-nél. Azért jöttünk, hogy ellenőrizzük, van-e ilyen gombos zakója?

Ken megnedvesítette kiszáradt ajkát.

– Van.

– Megnézhetném?

Úristen, mi lesz, ha hiányzik egy gomb? – gondolta Ken.

– Hozom.

– Köszönöm, Mr. Brandon. – Miközben Ken a folyosón átment a hálósobába, Lepski Jacobyra kacsintott. – Ő a mi emberünk – suttogetta oda neki...

A hálósobában Ken kinyitotta a szekrényajtót, és kivette a zakót. Lázasan végignézte a gombokat, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. Egy sem hiányzott. Körülbelül egy percig állhatott ott, igyekezett megnyugodni, aztán visszament a társalgóba, és átnyújtotta Lepskinak a zakót.

– Egy gomb sem hiányzik róla – mondta sokkal fegyelmezettebb hangon.

Lepski megnézte a zakót. Arcán látszott a csalódottság.

– Köszönöm, Mr. Brandon. Kénytelenek vagyunk ellenőrizni az ilyesmit. Elnézést, hogy zavartuk.

Ken megkönnyebbülten bólintott.

– Nem történt semmi.

Lepski szigorúan ránézett.

– A lányt tegnap este nyolc és tíz óra között ölték meg. Hol volt ön ebben az időben?

Kent megint elfogta a rémület.

– Tegnap este nyolc és tíz között? – ismételte, hogy időt nyerjen. Hazudnia kell. Nem mondhatja meg ennek a szigorú arcú rendőrnek, hogy Karennel volt. Nem szabad kiadnia sem a lányt, sem önmagát.

– Igen, azt kérdeztem – mondta Lepski. Tudta, hogy Brandon valami hazugságon töri a fejét.

– Itthon voltam – mondta Ken. – A sógornóm házassági évfordulóján kellett volna lennem, de elromlott az autóm. Felhívtam a sógoromat, és kimentettem magam.

– Hánykor hívta fel a sógorát, Mr. Brandon?

– Röviddel nyolc után. Nem, inkább már fél kilenc volt.

– Megtudhatnám a sógora nevét?

– Jack Fresby, egy részvénytársaság jogtanácsosa.

– Igen, ismerem – mondta Lepski. – Az este hátralevő részében itthon maradt?

– Itthon. Itt voltam, amikor éjfél után hazajött a feleségem.

Lepski újra ránézett, majd bölintott.

– Rendben van. Elnézést a zavarásért. – Lepski ádázul rámosolygott Kenre, és távozott.

Amikor beszálltak az autóba, odaszólt Jacobynak: – A csillagot is lehazudja az égről.

– Miért, te mit tennél a helyében? – kérdezte Jacoby. – Talán azt hitted, elmondja, hogy a Sternwood lánnyal volt?

– Lehet, hogy látta a gyilkost. Majd még egyszer kihallgatom. – Beindította a motort. – De most menjünk és beszéljünk Mrs. Gregg-gel... jó kis móka lesz.

Tíz perc múlva megérkeztek az Acacia Drive-ra, ahol a visszavonult gazdagok laktak. A város végén emelkedő magaslaton álló villákból egyenesen a messzi tengerre és a tengerpartra lehetett látni. Mindegyik villához legalább 1100 négyszögöles telek tartozott, amelyét három méter magas sövény zárt el a kíváncsi tekintetek elől. Az Acacia Drive-on csend honolt. A villák tulajdonosai mind roppant gazdagok és öregek voltak. Itt nem üvöltöttek a rádiók; nem zajongtak a fiatalok.

– Mint valami temető – mondta Lepski, miközben Mrs. Gregg villáját keresve végighajtott a homokkal felszórt utcán.

Az utca legvégén talált rá a házra. Megállt, kiszálltak és szemügyre vették a kert masszív, szögekkel kivert tölgyfa kapuját, amely mögött a villa rejtőzött.

– Hihetetlen, hogyan élnek, ezek a vénségek – horkant fel Lepski, és belökte a kapu egyik szárnyát. Belesett a virágokkal teli, gondosan ápolott kertbe, majd szemügyre vette a rövid kocsifelhajtó végében álló, fehérre, és kékre festett kétszintes villát.

A két nyomozó végigsétált a kocsifelhajtón, és megállt a fehérre festett bejárati ajtó előtt. Lepski megnyomta a csengőt, és körülnézett. Jobbra nagy üszómedencét látott, bal kéz felé négy garázs állt. Az egyikben egy Rolls Royce Silver Shadow parkolt. A másik három garázsnak csukva volt az ajtaja.

Vártak néhány percig, majd Lepski morgott valamit, és újra becsengetett.

Az ajtó hirtelen kinyílt, és egy olyan jelenséggel találták szembe magukat, amelyet Lepski eddig csak rémfilmekben látott. Magas, aszott férfi állt a küszöbön, fekete ruhában, kifogástalanul elegáns sárga-fekete csíkos mellényben. Olyan méltóságteljes volt, mint egy püspök.

Lepski szája tátva maradt a csodálkozástól.

A férfi mintegy hetvenéves lehetett. Sárgás színű, hosszúkás arca volt, pókhálószerű haja hófehér. Szeme kifejezéstelen volt, mint a tengeri kavics, az ajka vékony, mint a papír. Lepskire nézett, és felhúzta bozontos szemöldökét.

– Mrs. Gregg... – kezdte Lepski.

– Mrs. Gregg ebben az időben nem fogad, uram – mondta a férfi olyan hangon, mintha a sírből jött volna.

– Beszélnem kell veled – mondta Lepski, és felmutatta a jelvényét. – Rendőrség.

– Mrs. Gregg már lefeküdt. Nem jöhetnének vissza holnap délelőtt tizenegykor?

Lepski nekitámaszkodott az ajtófélfának.

– Maga kicsoda? – kérdezte.

– Reynolds vagyok, Mrs. Gregg komornyikja.

– Akkor talán nem is kell zavarnunk Mrs. Gregget – mondta Lepski. – Gyilkossági ügyben nyomozunk. – Elővette a zsebéből a golflabdagombot, és megmutatta Reynolds-nak.

– Felismeri ezt?

Reynolds kifejezéstelen arccal megnézte a gombot.

– Láttam már ilyen gombot. A néhai Mr. Greggnek volt egy golflabdagombos zakója.

– Mi lett azzal a zakóval?

– Nekem jutott a kellemetlen feladat, hogy túladjak Mr. Gregg ruháin – válaszolta Reynolds. – Tekintélyes ruhatára volt. Madam engem bízott meg, hogy a férje halála után adjak túl a ruhákon.

– A golflabdagombos zakón is?

Lepski figyelte Reynoldsot, és látta, hogy a szürke szem megvillan.

– Igen.

Lepski elhúzta az orrát. Érezte, hogy Reynolds hazudik.

– Mit csinált a zakóval?

– Több más ruhadarabbal együtt elküldtem az Üdvhadseregnek.

Lepski hosszan ránézett.

– Ez mikor történt?

– Két héttel Mr. Gregg halála után. Valamikor januárban.

– Nem vette észre, hogy egy gomb hiányzik a zakóról?

A szürke szem megint megvillant.

– Nem, nem vettem észre.

– Ezt a gombot egy gyilkosság helyszínétől néhány méterre találták – mondta Lepski. – Biztos benne, hogy egy gomb sem hiányzott a zakóról, amikor elküldte az Üdvhadseregnek?

– Bizonyára észrevettem volna, de nem vizsgáltam meg tüzetesen a zakót. Egyszerűen elküldtem Mr. Gregg többi ruhájával együtt.

Lepski Jacobyra nézett, és vállat vont.

– Köszönöm. Azt hiszem, nem szükséges zavarnunk Mrs. Gregget.

Reynolds fejet hajtott, hátralépett és becsukta az ajtót.

Miközben az autó felé tartottak, Lepski megszólalt: – Az az érzésem, hogy a mi Drakulánk hazudott.

– Elégé sunyinak látszik.

– Holnap nézz utána az Üdvhadseregnél, Max. Lehet, hogy emlékeznek a zakóra.

Beszálltak a kocsiba, és visszaindultak a rendőrségre.

Jacoby hirtelen megszólalt. – Eszembe jutott valami. Egy ilyen zakóhoz, amelynek ilyen különleges gombjai vannak, egy első osztályú ruhakereskedő, mint Levine, nyilván ad tartalék gombokat, is. Nem gondolod?

– Van benne valami. Én is azt hiszem.

A detektívszobába visszaérve Lepski kikereste Levine lakásának a telefonszámát, és felhívta. – Nagyon köszönöm. Ne haragudjon a zavarásért – mondta, miután beszélt Levine-nel, és letette a kagylót. Elhúzta a száját. – Minden zakóhoz járt egy tartalék gombkészlet. Vagyis ott vagyunk,

ahol voltunk. Imádom ezt a rohadt ügyet. Lássuk, mire jutottunk eddig? Macree elutazott, s még mindig New Yorkban van. Bentley alibije szilárd, mint a kőszikla. Marad tehát Brandon és az Üdvhadsereg. Én továbbra is Brandonra gyanakszom. Holnap te benézel az Üdvhadsereghez, én meg ellenőrzöm Brandon tartalékgombjait. Ha hiányzik közülük egy, megdolgozom a pasast. – Az órájára nézett. Pár perccel múlt tíz óra. – Megyek haza. Carroll dühös lesz.

– Miért nem telefonáltál, hogy ilyen későn jössz? – kérdezte Carroll, amikor Lepski hazaért.

– Mi van vacsorára? – kérdezte Lepski, és belépett a nappaliba.

– Már biztos tönkrement. Én már megvacsoráztam.

Lepski olyan hangot hallatott, mint egy hajósziréna.

– Egész nap dolgozom, mint az állat, és amikor hazajövök, nincs semmi ennivaló?

– Ne beszélj ilyen csúnyán, Lepski. Ül le, és hozom a vacsorádat.

Lepski elmosolyodott. Megsimogatta felesége fenekét.

– Ez már beszéd. Mit kapok?

– Ne nyúlj hozzám! Mindennek megvan a maga helye és ideje. Ül le.

Lepski levetette a zakóját, meglazította a nyakkendőjét és leült. Néhány perc múlva Carroll egy serpenyőt helyezett az asztalra. Az étel ugyanolyan katasztrofális volt, mint mindig, de Lepski éhes volt. Megkeverte a villával a serpenyő tartalmát, felsóhajtott, és egy túlfőtt húsdarabot kotort a tányérjára. Sajátságos módon a krumpli, a répa, és a hagyma szinte teljesen fővetlen volt.

Nekilátott a húsnak, Carroll pedig melléje telepedett. Lepski bekapott egy falatot, és rágni kezdte.

– Bor és konyak is van benne – mondta Carroll. – Ízlik?

– Nagyon tápláló – felelte Lepski férfiasan. – A szaft finom. Mi ez... kecskehús?

Carroll arca ellilult. Minden kritikái észrevételt támadásnak tekintett.

– Ha tudni akarod, Lepski, a legfinomabb borjúhús.

Lepski tovább rágott.

– Tényleg? – kérdezte, és megpróbálta felválni a krumplit. Lerepült a tányérjáról, és a padlóra esett.

– Lepski! Undorító, ahogy eszel! – mondta Carroll. – Az a te bajod, hogy csak úgy belapátolod az ételt. Vágd fel apró darabokra! Ne siess vele. Az illedelmes ember lassan eszik, úgy jobban élvezzi az ételt.

– Hol van az a tündéri húsdaráló, amit vettem neked? – kérdezte Lepski. – Csavarozzuk ide az asztalra, és vegyük kezelésbe ezt a finomságot.

Carroll ránézett.

– Nem kéne elmenned a fogorvoshoz, Lepski? – Felállt, a tévéhez lépett és bekapcsolta.

Lepski halkán felsóhajtott, és a húst apró darabokra kezdte fűrészelni.

Mindig Carrollé volt az utolsó szó.

4.

Amelia Gregg a félig nyitott ajtó mögött rejtőzve hallgatta, mit beszél Reynolds a két váratlanul megjelent nyomozóval.

Amelia Gregg magas, nagydarab, az ötvenes évei vége felé járó nő volt. Sűrű haja feketére volt festve, mint a holló szárnya. Kerek, markáns arcát mintha kőből faragták volna. Nagy fekete szeme, rövid orra és vékony ajka könyörtelen gőgös kifejezést kölcsönzött az arcának.

Amikor meghallotta, hogy az egyik nyomozó a golflabdagombos zakó felől érdeklődik, összerezzent, és összerezzent akkor is, amikor Reynolds azt felelte, hogy a zakót az Üdvhadseregnek ajándékozták. A zakó ugyanis vérfoltosan a kazánházban hevert, fiának ugyancsak vérfoltos szürke nadrágjával és vérrel pettyezett cipőjével együtt.

Az ajtótól az ablakhoz lépett, és nézte, hogy a két nyomozó lesétál a kocsifelhajtón, majd kezét lötytyedt mellére téve nehézkesen leült egy karosszékbe.

Amióta néhány hónapja halálos autóbalesetet szenvedett a férje, Amelia Gregg élete tökéletesen és szinte hihetetlenül tönkrement.

Dühös meglepetésére férje az egész vagyonát a fiukra, Crispinre hagyta. Hogy az esetleges vitákat megelőzze, ravasz módon azt is belefoglalta végrendelete szövegébe, hogy Crispin fizessen annyi pénzt az anyjának, amennyit az véleménye szerint megérdemel.

Egy *Csak halálom után bontandó fel* feliratú levélben, amelyet Gregg ügyvédje adott át az özvegynek a baleset után, a férj elégtételt vett mindazért a szenvedésért, amelyet a felesége okozott neki házasságuk húsz esztendeje alatt.

Ezt írta:

Amelia!

A te életedben csak két dolog jelent valamit: az, hogy egyedül uralkodhass a fiad felett, és a pénz. Amióta Crispin megszületett, te engem pusztán csak bankszámlának tekintettél, semmi másnak. Tudom, hogy fiunk a te könyörtelenül kapzsi természetedet örökölte, ezért határoztam úgy, hogy minden vagyonomat rá hagyom, abban a reményben, hogy úgy fog bánni veled, ahogy te bántál velem. Végrendeletemet nem fogod tudni megtámadni. Ha Crispin meghalna, az egész vagyon a Rákkutató Intézetre száll, és te évi tízezer dollár életjáradékot kapsz belőle.

Meg fogod látni, hogy ha Crispin rájön, hogy már nem függ tőled, hamarosan megmutatja majd neked az igazi arcát, mint ahogy te tetted velem.

Amikor ezt olvasod, én már nem élek, de élni fog Crispin. Légy óvatos, Amelia! Keményen fog bánni veled, és ez a gondolat előre is örömmel tölt el. Olyan önző módon hatalmaskodtál a fiad felett, hogy nem vetted észre, hogy ő nem olyan, mint a többi férfi. De rá fogsz jönni, ha majd ő birtokolja a pénzemet.

Cyrus Gregg

Amikor Amelia elolvasta a levelet, kacagni kezdett. Mennyi badarságot hordott össze a vén bolond!

Független lesz Crispin? Megint felkacagott. Crispin minden ízében tőle függ, és mindig is tőle fog függni. Több mint húsz éven át uralkodott fölötte vasfegyelemmel. Még azt sem engedte meg, hogy iskolába és egyetemre járjon. Odahaza tanították drága tanárok. Fel se merülhetett a

gondolat, hogy Crispin erkölcstelen, bűnös életű, kábítószer-élvező fiatal bajkeverők társaságába kerülhet.

Crispin már nagyon korán figyelemre méltó festői tehetséget árult el. Anyja támogatta szenvedélyét, hiszen amíg Crispin a hatalmas villa emeletén kiképzett műteremben dolgozott, állandóan a közelében lehetett.

Amelia Gregg nem értette és nem is becsülte fiának vad, különös festményeit. Az égbolt fekete volt rajtuk, a hold skarlátvörös, a tenger narancssárga. Egy szakértő, akitől az anya egyszer tanácsot kért, meglehetősen sokáig nézegette Crispin tájképeit. Mivel Amelia busásan megfizette, óvatosan csak annyit mondott, hogy Crispin szokatlanul tehetséges, azt azonban már nem említette meg, hogy véleménye szerint a tájképek a bennük megmutatkozó tehetség ellenére beteg agyról árulkodnak.

De mit jelenthet az a badarság, amit a férje írt, hogy Crispin nem olyan, mint a többi férfi? Újra felkacagott. *Nem olyan, mint a többi férfi!* De hiszen ezt ő is tudja. Nagy művész, és az ő fia. Nem is lehet olyan, mint a többi férfi.

Az azonban egy kicsit zavarta, amit a férje a fiú önállóságáról írt, amikor majd az övé lesz a pénz. A dolog ostobaságnak tűnt, de mégis zavarta.

Elhatározta, hogy egyszer s mindenkorra tisztázza ezt a kétértelmű célzást.

Felment Crispin műtermébe, de nem találta ott. A festőállványra hatalmas vászon volt kifeszítve. A félig befejezett festmény narancssárga homokon fekvő nőt ábrázolt. A lába szét volt vetve, két karja széttárva, vaginájából vérpatak szivárgott.

Amelia megdöbbenően állt, borzadva bámult a képre. A modern művészet, az modern művészet, de ez...!

Elkomorult. Crispinnek abba kell hagynia az ilyesmit. De hol lehet a fia?

Reynolds a tágas hallban állt.

A komornyik már huszonöt éve szolgált náluk. A férje nem kedvelte, és szeretett volna megszabadulni tőle, de Amelia erről hallani sem akart. Reynolds mindig hűséges volt hozzá, és Crispinnel is rendesen viselkedett. Amelia az évek múltával kezdett egyre jobban megbízni Reynoldsban, s a végén már legbizalmasabb titkait is megosztotta vele; tanácsát kérte, hogyan bánjon a férjével, majd később a felnőtt Crispinnel.

Reynolds tanácsai kedvére valók voltak. Ha azonban nem kért tőle tanácsot, Reynolds soha nem szólt bele semmibe. Később Amelia felfedezte, hogy Reynolds gyógyíthatatlan alkoholista, és éles eszével rögtön rájött, hogy Reynolds életének egyetlen lehetősége az, ha az ő szolgálatában marad, és ez a gondolat tetszett neki. Soha nem tett szemrehányást a hiányzó whisky miatt. Már régen tudta, hogy kölcsönösen szükségük van egymásra.

– Hol van Mr. Crispin? – kérdezte. – Nincs a műteremben.

Reynolds rábámult, szeme, mint mindig, most is olyan volt, mint a nedves kő.

– Mr. Gregg dolgozószobájában van, asszonyom.

Amelia megmeredt.

– A dolgozószobában? Mit csinál ott?

Reynolds felhúzta bozontos szemöldökét. Kevés szavú ember volt.

Amelia tekintete megkeményedett. A hosszú folyosón férje dolgozószobájához sietett, belökte az ajtót, és megállt a küszöbön.

Ez a nagy, kényelmesen berendezett szoba volt Cyrus Gregg menedéke. Ebben a szobában, a hatalmas íróasztal mögött ülve intézte üzleti ügyeit, itt bonyolította le ingatlanvásárlásait, és itt bűvészkedett sikerrel a tőzsdei részvényekkel.

Amelia ritkán lépett be ebbe a szobába, és most megdöbbenve látta, hogy fia apjának a székében trónol, és az íróasztalt iratok, tőzsdei jelentések és egyéb papírok borítják.

– Mit keresel te az apád dolgozószobájában? – kérdezte Amelia zsarnokian éles hangon.

Crispin a hosszú, művészhez illő ujjai közt tartott ceruzával firkantott valamit, egy papírra, majd homlokát ráncolva felnézett.

Szeme opálszínű volt, és ha Amelia nem lett volna annyira biztos fia feletti hatalmában, bizonyára megijedt volna tőle.

– Az apám meghalt. Ez most már az én dolgozószobám. – válaszolta. Halk hangja ridegen, élesen csengett.

Amelia érezte, hogy végigfut rajta a hideg. Ilyen hangon még sohasem beszélt vele a fia.

– Hogy képzeled ezt? – kérdezte fenyegető hangon. – Az üzleti dolgok rám tartoznak. Te nem értesz apád ügyeihez, csak én. Bár az apád egy örült pillanatában rád hagyta a vagyonát, az én segítségem nélkül nem fogsz boldogulni vele. A pénzzel tudni kell bánni. Ha érdekel az üzlet, dolgozhatunk együtt, de szerintem jobban tennéd, ha inkább a művészettel foglalkoznál, és a pénzügyeket rám bízád.

– Semmit sem bízok rád – mondta nyugodtan Crispin. – Éppen eleget uralkodtál. Most rajtam a sor, elég régen várok rá.

Amelia megdöbbsent. Dühtől elvörösödött arccal kiáltott Crispinre: – Hogy mersz így beszélni velem! Crispin! Ne feledd, hogy az anyád vagyok, és azonnal menj a műtermedbe!

Crispin letette a ceruzát, összekulcsolta a kezét az íróasztalon és előrehajolt. Opálszínű szeme felvillant. Olyan ördögi kifejezés ült benne, hogy Amelia hátrahőkölt.

A fiú pontosan olyan volt, mint Amelia nagybátyja, Martin, aki már több mint negyven éve meghalt. Amelia csak bámult, és úgy érezte, vége van.

Martin bácsi, aki anyai nagybátyja volt, egyszer megpróbálta megerőszkolni az akkor tízéves Ameliát.

Amelia csak bámulta a fiát, és látva a félelmetes hasonlóságot, hirtelen felidéződött emlékezetében az a nap.

A szülei nem voltak otthon, valamilyen rendezvényre mentek. Ameliának azt mondták, hogy Martin bácsi majd elviszi ebédelni. Ennek ő nagyon örült, mert Martin bácsi egy kicsit hóbortos volt ugyan, de jó volt vele lenni. Magas, sovány, szalmasárga hajú férfi volt, akárcsak Crispin. Korábban művészi ambíciói voltak, de még később is feltűnően öltözködött. A legszívesebben fodros fehér ingben és palackzöld bársonyzakóban járt. Barátai gyakran gyanúsították azzal, hogy homoszexuális, de távolról sem volt az. Ellenben igencsak vonzódott a fiatal leányokhoz. Tízéves korában Amelia elbűvölően romantikusnak találta.

Amikor Martin bácsi megérkezett, és a néger komornyik magukra hagyta őket, megkérdezte Ameliától, hol szeretne ebédelni. Ameliának már tízéves korában is fejlett érzéke volt a luxus iránt. A város legdrágább éttermét nevezte meg. A nagybácsi különös arcot vágott, de beleegyezett.

– Azoknak a szép kislányoknak, akik ilyen költséges szórakozásra vágnak, adniuk is kell, nemcsak kapni –

mondta, és félelmetes mosollyal az ajkán megragadta Ameliát. A következő néhány perc később rémlátomásként maradt meg az emlékezetében. Tízéves kora ellenére már elég fejlett volt. Mikor a nagybácsi keze felhajtotta a ruháját és a combjai közé nyúlt, ő pofon ütötte, és olyan vadul sikoltozni kezdett, hogy berohant a komornyik meg egy inas. Nagy nehezen sikerült Martin bácsit elrángatniuk Amelia mellől. Mialatt a küzdelem folyt, Amelia a hálószobájába menekült, és magára zárta az ajtót. Később az inas, aki baráti viszonyban volt vele, elmondta neki, hogy Martin bácsiról megállapították, hogy örült, és a bolondokházába csukták, ahol öngyilkos lett. A szülei nem beszéltek a lánnyal a történetekről, és ő sem beszélt róla velük. És most itt bámul rá a fia, aki pontos mása Martin bácsinak.

Eszébe jutott, mit írt a férje: *...nem vetted észre, hogy Crispin nem olyan, mint a többi férfi. De rá fogsz jönni, ha majd ő birtokolja a pénzemet.*

Nézte a fiát, és rádöbbsent, hogy többé nincs felette hatalma. És ahogy Crispin tovább bámulta őt, arra is rádöbbsent, hogy már nemcsak idegen számára a fia, hanem éppen olyan örült is, mint Martin bácsi volt.

– Tessék... – vett fel egy darab papírt az asztalról Crispin.
– Fogd, és olvasd el! Gondolkozz rajta, és döntsél! És most hagyj magamra.

Amelia remegő ujjakkal elvette a papírlapot, és bizonytalan léptekkel kitért a társalgóba.

Reynolds falfehér arccal hallgatózott az ajtó mögött. Figyelte a társalgóba belépő Ameliát, akinek minden magabiztossága eltűnt, és olyan lett, mint egy kövér, roskatag, nyolcvanéves öregasszony.

Reynolds csendesen a szobájába osont, és töltött magának egy tripla whiskyt. Egyetlen hajtásra kiitta a poharat. Majd elővette zsebkendőjét, megtörölte veritékes, falfehér arcát, kihúzta magát, megigazította fekete-sárga mellényét és a nyakkendőjét, azután a társalgóba sétált. Megállt az ajtóban.

Amelia felnézett, és intett neki, hogy lépjen be.

Reynolds nesztelenül becsukta az ajtót, előrelépett és elvette a feléje nyújtott papírlapot.

– Olvassa el – mondta Amelia.

Crispin utasításait Abel Lewishon, az apa ügyvédje öntötte hivatalos formába. Az utasítások értelmében Amelia választhatott: vagy átveszi fia új házának a vezetését, és szolgálataiért évi ötvenezer dollárt kap, vagy pedig – ha ez a megoldás nem kedvére való – évi tízezer dollárt kap, és mehet, ahova akar.

A házat el fogják adni. A tífőnyi személyzetet Reynolds kivételével elbocsátják. Az új, jóval kisebb házat Reynolds fogja ellátni egy Crispin által választott szobalányszakácsnő segítségével. A fizetése évi ezer dollárral több lesz. Ha nem fogadja el az ajánlatot, őt is elbocsátják.

– Megőrült! – suttogta Amelia. – Ugyanúgy, ahogy a nagybátyja. Mit csináljak?

Reynolds arra gondolt, hogy mennyivel több whiskyt tud majd vásárolni az évi ezer dollárért. Az is eszébe jutott, hogy milyen szörnyű lenne állás nélkül maradnia.

– Az én véleményem az, hogy fogadja el az ajánlatát, asszonyom – mondta. – Engedelmeivel, asszonyom, de én már régóta sejtem, hogy Mr. Crispin nem egészen beszámítható. Várjunk és reménykedjünk.

Házasságkötése óta Amelia először fakadt sírva.

Ez a párbeszéd körülbelül hat hónappal ezelőtt folyt le Amelia és Reynolds között. Ez alatt az idő alatt a nagy házat valóban eladták. Crispin, Amelia, Reynolds és egy Chrissy nevű sovány, öregedő néger nő átköltözött az Acacia Drive-on lévő villába. A villát Lewishon kereste és vásárolta meg Crispin megbízásából.

Bár Amelia elfogult volt, el kellett ismernie, hogy Lewishon jól választott. Amelia hálósobája és nappalija a földszinten volt. Reynolds szobája ugyancsak a földszinten, a villa hátsó részében. Chrissy apró szobája a konyhából nyílt. Az egész emeletet Crispin foglalta el. Volt egy hálósobája, egy ennél nagyobb nappalija és egy még nagyobb műterme. A lépcső tetején az e lakrészbe vezető tölgyfa ajtó állandóan zárva volt. Csak Chrissy léphetett be rajta egyszer egy héten takarítani.

Chrissy süketnéma volt. Sem Amelia, sem Reynolds nem tudott beszélgetni vele. Amelia gyanította, hogy Crispin éppen ezért vette fel ezt a nőt. Rendesen végezte munkáját, és nagyszerű szakácsnő volt. Szabad idejét kitöltötte a tévé, csak vásárolni járt el hazulról. Reynolds sejtette, hogy tud szájról olvasni. Figyelmeztette is Ameliát, hogy vigyázzon rá, mit beszél Chrissy jelenlétében.

Amelia nagy ritkán látta csak a fiát. Az utóbbi hónapban egy árva szót sem váltottak. A Crispin lakosztályába nyíló ajtó mellett egy asztal állt. Reynolds erre tette Crispin ételét egy tálcán, kopogott az ajtón és távozott. Crispin nagyon keveset evett. Ebédre halsalátát vagy rántottát, vacsorára kis darab sült húst vagy csirkemellet.

Néha elhagyta a műtermét, és elhajtott a Rolls Royce-on. Amelia a függöny mögül figyelte. Arra gondolt, bizonyára Lewishonhoz megy. Azt is feltételezte, hogy Crispin azért zárkózik be a műterembe, mert fest.

A szomorú ténybe, hogy nincs többé hatalma a fia felett, már beletörődött, hiszen legalább volt évi ötvenezer dollár költőpénze. Amelia egész életében nagy társasági életet élt. Kitűnően bridzselt. A széles baráti körben hamar elterjedt a hír, hogy Crispin örökölte apja vagyonát. Sokan csodálkozva húzták fel a szemöldöküket, amikor a nagy házat eladták. Amelia azzal magyarázta a dolgot, hogy Crispin jelentős és tehetséges művésszé fejlődött, akit nem szabad háborgatni. Arra is célozgatott, hogy Picasso vetélytársra lelhet Crispin személyében. A barátok azonban titokban összesúgtak. Ameliát gyakran hívták meg otthonukba koktéllra vagy vacsorára. Ő viszonzásul a város valamelyik előkelő éttermébe hívta meg őket, és ezt megint azzal magyarázta, hogy Crispin túlságosan érzékeny, ezért nem fogadhat ő otthon vendégeket.

Az azonban állandóan izgatta, hogy mit csinálhat Crispin hosszú hónapokra bezárkózva. Kíváncsisága addig fokozódott, hogy elhatározta, kideríti a dolgot. Egyszer aztán alkalom is nyílt rá. Chrissy elment bevásárolni, Crispin meg elhajtott a Rolls Royce-on. Amelia szólt Reynoldsnak.

– Mit gondol, Reynolds, be tudna hatolni a lakásba?

– Egészen biztos, asszonyom. Már tanulmányoztam a zárat. El tudom intézni.

– Akkor azonnal menjünk be!

Reynoldsnak csak néhány perc kellett, hogy egy erős drótdarabbal kinyissa a zárat, és mindketten beléptek a műterembe.

Olyan volt az eléjük táruló látvány, mint egy visszataszító, borzalmas rémálom.

A falakon olyan kísérteties vásznak lógtak, hogy Amelia majdnem elájult. A realista stílusban készült

festményeknek egyetlen témájuk volt: mindegyiken egy fényképszerű húséggel megfestett meztelen lány feküdt a tengerparton. A hold vérvörös volt, az égbolt fenyegetően fekete, a tengerpart narancssárga. A lány mindegyik képen le volt fejezve, ki volt belezve vagy fel volt darabolva.

A műterem sarkában a festőállványon Amelia hatalmas, tökéletesen élethű portréja volt látható. Véres fogai közt két férfiláb csüngött piros-fehér csíkos nadrágban. Ez a nadrág volt Amelia férjének kedvenc hétvégi nadrágja. Az asszony fekete hajából egy pár szőrrel borított szarv állt ki.

Amelia sokáig döbbenten meredt a képre, majd Reynolds segítségével letámolygott a lépcsőn. Az ájulás határán volt.

Reynolds a társalgóban hagyta Ameliát, és bizonytalan léptekkel a szobájába ment. Felhajtott egy nagy adag whiskyt. Az ital magához térítette. Még mindig egész testében reszketve visszament az emeletre, és bezárta a lakosztály ajtaját.

Ezután belépett a társalgóba, és Ameliának is töltött egy nagy adag konyakot.

– Most mit csinálunk? – kérdezte Amelia, miután felhajtotta az italt. – Ez egyszerűen szörnyű! Crispin teljesen megőrült! Lehet, hogy életveszélyes is!

Reynoldsnak megint az jutott az eszébe, hogy mi lenne, ha elveszítené ezt a kényelmes állást.

– Azt hiszem, asszonyom, nem tehetünk mást, mint hogy várunk és reménykedünk.

Ameliának is eszébe jutott, milyen lenne az élet évi tízezer dollárral, és egyetértően bölintott.

Így aztán vártak, de nem reménykedtek.

Aztán a Janie Bandler meggyilkolását követő estén Reynolds megdöbbenő felfedezést tett. Azonnal Ameliához sietett, aki a pompás vacsora után a tévét nézte.

– Kérem, asszonyom – mondta rekedten –, jöjjön velem a kazánházba.

– A kazánházba? – bámult rá Amelia, de mikor meglátta a komornyik falfehér arcát, belenyilallt a félelem. – Miért?

– Nagyon kérem, jöjjön, asszonyom. – Reynolds megfordult, és elindult a folyosón. Amelia egy kis habozás után követte. Lementek a lépcsőn a kazánházba.

– Nézze, asszonyom – suttogta Reynolds, és előre mutatott.

Amelia a kazán előtt heverő ruhahalomra meredt. Felismerte férje golflabdagombos zakóját, amelyei Crispin is kedvelt és gyakran viselt. Felismerte Crispin szürke nadrágját, kék-fehér kockás ingét és antilopcipőjét is. Egyre növekvő iszonyattal meredt a semmivel össze nem téveszthető vérfoltokra. A zakóra cédula volt tűzve. Crispin artisztikus betűivel ez állt rajta:

Azonnal semmisítse meg ezeket a ruhadarabokat!

Egymásra néztek, aztán Amelia megfordult, feltántorgott a lépcsőn, vissza a társalgóba. Reynolds a szobájába sietett, és hatalmas adag whiskyt töltött magának. Felhörpintette az italt, és bizonytalan léptekkel ő is bement a társalgóba.

Amelia szinte megbabonázva figyelte a tévé képernyőjét. Pete Hamilton beszélt. Mind a ketten dermedten hallgatták Hamilton rémséges beszámolóját Janie Bandler megcsonkított holttestének a felfedezéséről.

– Valaki rejtegeti ezt az örültet – fejezte be Hamilton a beszámolót. – A ruhája valószínűleg csupa vér. – Amelia úgy érezte, hogy Hamilton egyenesen rá néz. – Ezúton kérem azt

a személyt, aki ennek a veszedelmes örültnek menedéket ad, legyen bár feleség, anya, apa vagy barát, hogy azonnal lépjen kapcsolatba a rendőrséggel. Ez a kegyetlen bűnöző ismét akcióba léphet. Amíg nem fogják el, egyetlen nő sincs biztonságban városunkban.

Reynolds reszkető kézzel kikapcsolta a készüléket.

– Nem hiszem! – nyögött fel Amelia. – Úristen! Crispin tette volna ezt? Nem! Ilyet ő soha nem tenne! – Aztán eszébe jutottak a borzalmas festmények Crispin műtermében, és megborzongott. – Reynolds! Nem szabad beszélünk! Ha ő követte el ezt a borzalmat, én nem tudnám elviselni a szégyent! Mit mondanának a barátaim? Mind cserbenhagynának. Mi lenne az életemből? Nem tudom elhinni, hogy ő volt! – Aztán megmerevedett, és vad pillantást vetett Reynoldsra. – Semmisítse meg azokat a ruhákat! Égesse el őket! Most rögtön!

Ebben a pillanatban csöngetett be Lepski és Jacoby.

Másnap reggel Max Jacoby felkereste Mr. Levine-t, és kölcsönkért egy golflabdagombos zakót. Majd az Üdvhadsereghez hajtott, és beszélt Jim Craddockkel, aki a város gazdag emberei által küldött rengeteg ajándék szétosztásával volt megbízva.

Craddock teljes határozottsággal állította, hogy a zakó nem volt Cyrus Gregg ruhadarabjai között.

– Egy ilyen zakóra emlékeznék – mondta. – Nem, ilyet nem kaptunk.

– Nagyon fontos a dolog, Mr. Craddock – mondta Jacoby.
– Teljesen biztos benne, hogy ilyen zakó nem volt Mr. Gregg ruhadarabjai között?

Craddock bólintott.

– Teljesen biztos vagyok. Mr. Gregg ruhái kifogástalan állapotban voltak, úgyhogy eladtam őket egy ruhakereskedőnek, és a pénz az alaptőkénket gyarapította. Túlságosan jó állapotban voltak ahhoz, hogy csak úgy elajándékozzuk őket, és ilyen zakó nem volt köztük.

Lepski ezalatt Ken Brandon háza felé hajtott. Negyed kilenc volt, amikor odaért.

Ken éppen az irodájába készült menni. A hosszú csengetés meglepte. Kinyitotta az ajtót, és Lepski állt előtte.

Újra hatalmába kerítette a pánik. Azt hitte, hogy mivel a zakójáról nem hiányzott egyetlen gomb sem, Lepski nem fogja többé háborgatni.

– Jó reggelt, Mr. Brandon – mondta Lepski hivatalos hangján. – Ismét a gombok miatt jövök. Mr. Levine azt állítja, hogy minden zakóhoz adott belőlük egy tartalékkészletet. Szeretném megnézni az ön készletét.

Ken arcából kiszaladt a vér.

– A tartalék gombokat? – kérdezte. – Elnézést, de ebben nem segíthetek. Nem emlékszem, hogy Levine adott volna tartalék gombokat.

– Ő azt állítja, hogy adott! – mordult fel Lepski.

– Az ilyesmivel a feleségem foglalkozik, de ő pillanatnyilag Atlantában van. Az apja szívrohamot kapott. Ha itthon lenne, ő meg tudná mondani. Ha este hazajövök, én is utána nézek, de nem emlékszem, hogy lettek volna tartalék gombok. Most munkába kell mennem.

– Nagyon fontos a dolog, Mr. Brandon. Megtenné, hogy ha utána néz, felhív?

– Természetesen.

– Minden tartalékkészletet ellenőrzök. Levine biztos benne, hogy önnek is adott egyet – folytatta Lepski. – A többieket már ellenőriztem, és egyetlen gomb sem hiányzik.

így csak maga maradt, Mr. Brandon, tehát feltétlenül tudnom kell az eredményt.

– Meg fogom nézni – válaszolta Ken –, és felhívom, ha megtalálom a készletet.

Amint Lepski távozott, Ken bement a nappaliba. Bettynek volt egy nagy gombos doboza, soha nem dobott el semmit, amire esetleg szükség lehetett. Ken dobogó szívvel kereste meg a dobozt, és felemelte a fedelét. Körülbelül háromszáz különféle gomb volt benne. Amikor a gombok között meglátott egy golflabdagombot, végigfutott rajta a hideg. Tehát Levine csakugyan adott tartalék készletet!

A dobozt a díványon hagyta, berohant a hálósobába, és elővette a szekrényből a zakót. Gyűlölt még ránézni is. Megszámolta a gombokat: három-három az ujján, három elől, összesen kilenc. A zakót az ágyra dobta, visszament a nappaliba, és turkálni kezdett a gombok között. Nyolc golflabdát sikerült előbányásznia. Egy hiányzott! Megfogta a dobozt, felfordította, tartalmát a szőnyegre borította. Lázasan kutatott, de a hiányzó gombot nem találta.

Leült a sarkára, és a szétszóródott gombhalmazt bámulta

Úristen! Egy hiányzik!

Ha elmondja Lepskinek, hogy egy nyavalyás gomb nincs meg, vizsgálatot indítanak. Talán még azzal is meggyanúsítják, hogy ő ölte meg a lányt! Még ha nem tartóztatják is le gyilkosság gyanújával, kénytelen lesz elmondani nekik Karennal való viszonyát. Behunyta a szemét, és csak Bettyre gondolt.

Reszkető kézzel összeszedte a gombokat, visszarakta őket a dobozba, majd a dobozt visszatette a polcra. A díványon heverő nyolc gombra nézett. Meg kell szabadulnia tőlük. Meg kell esküdni, rá, hogy Levine nem adott tartalék

készletet. Csak Levine szava áll az övével szemben! Szólnia kell Bettynek, hogy tudjon a dolgról, és szükség esetén ő is ezt hazudja a rendőrségnek! De mit mondjon neki? Ki kell találnia valami meggyőző hazugságot. Gondolkozni próbált, de a hallban kilencet ütött a svájci falióra. Már is elkésett az irodából. Ki kell találnia valami hazugságot, amit elhisz Betty, gondolta reménytelenül. Zsebre vágta a gombokat, bezárta a bejáratit ajtót, és Secombba hajtott.

Nem tudhatta, hogy amikor Lepski visszaért a rendőrségre, azonnal felhívta az atlantai rendőrséget. Betty apját, aki sok peres ügyet intézett, jól ismerték a városban.

– Mrs. Betty Brandon? – kérdezte az eligazító őrmester.

– Igen... Mr. Lacey lánya. Mr. Lacey jó barátunk. Pillanatnyilag eléggé rosszul van... a szívével. Mrs. Brandon mellette van.

– Beszélnem kell vele – mondta Lepski. – Kérem a telefonszámát.

– Valami baj van?

– Nem, csak rutinellenőrzés – felelte Lepski könnyed hangon.

Az eligazító őrmester megadta a számot.

– Ne zavarja a hölgyet, csak ha tényleg fontos – mondta.
– Mr. Lacey komolyan beteg.

Lepski morgott valamit, letette a kagylót, majd újra tárcsázott. Néhány perc múlva sikerült megkapnia Bettyt.

– Mrs. Brandon, nagyon sajnálom, hogy ilyenkor kell zavarnom – mondta – de egy golflabdagomb-készletet keresünk. Megtudtam, hogy Mr. Brandonnak van egy golflabdagombos zakója. Vele már beszéltem, de nem emlékszik, hogy volt-e a zakóhoz tartalék gombkészlet. Azt mondta, ön tudni fogja.

Betty egész éjjel virrasztott. Az apja állapota mintha rosszabbodott volna, és anyja hisztérikus rohamot kapott. A telefonhívás a Paradise City-i rendőrségtől az utolsó csepp volt a pohárban.

– Igen, van hozzá tartalékkészlet – válaszolta kurtán. – De mi ez az egész?

– Csak rutinellenőrzés, Mrs, Brandon – mondta nyájasan Lepski. – Nem emlékszik véletlenül, hol vannak a tartalék gombok?

– Otthon, a gombos dobozomban. Nem értem. Mi ez az egész?

– Köszönöm, Mrs. Brandon. Elnézést, hogy zavartam – mondta Lepski, és letette a kagylót. Max Jacobyra nézett, aki egy másik kagylón hallgatta a beszélgetést.

– Nos, lássuk, kitalált-e Brandon valami hazugságot – mondta ádáz mosollyal Lepski.

Az irodában Ken három türelmesen várakozó néger házaspárt talált. Karen szorgalmasan gépelt. Kissé gúnyosan Kenre mosolygott.

– Későig alszunk mostanság? – kérdezte, de a gépelést nem hagyta abba. – Az íróasztalodon van a posta.

Ken beinvitálta az első házaspárt az irodájába. A következő órában teljesen lekötötte a munka. Miután az utolsó házaspár is távozott, a postájával kezdett foglalkozni. Az első levelet olvasta, amikor felcsengett a telefon. Felemelte a kagylót, és tovább olvasva a levelet beleszólt:

– Ken Brandon, parancsoljon.

– Lepski, a rendőrségtől – mondta egy dörmögő hang. Ken megdermedt, és majdnem elejtette a kagylót.

– Tessék, Mr. Lepski. – Érezte, hogy a hangja rekedt.

– Megtalálta a gombokat?

Ken hosszú, mély lélegzetet vett.

– Gondolkoztam a dolgon – mondta, vigyázva, hogy a hangja ne remegjen. – Mr. Levine bizonyára téved. Biztos vagyok benne, hogy nem adott tartalék gombokat. Biztos, hogy emlékeznek rá.

– Tehát nincs tartalék készlet?

– Nincs.

– Teljesen biztos benne, Mr. Brandon? Mint már mondtam, gyilkossági ügyben nyomozok. Még egyszer kérdezem... biztos benne?

Ken olyan erősen szorította a kagylót, hogy elfehéredtek az ujjai.

– Igen, biztos vagyok benne.

– Köszönöm, Mr. Brandon. – Lepski letette a kagylót.

Ken hosszú ideig mozdulatlanul ülve bámult a levegőbe. Veszedelmes hazugságba keveredett. Figyelmeztetnie kell Bettyt. Amúgy is ideje már felhívni, hogy megkérdezze, mi van az apjával. Tárcsázott. Rövid várakozás után Betty jelentkezett a vonal túlsó végén.

– Betty drágám! Hogy van az apád?

– Ó, Ken, nagyon rosszul, de csodálatosan ellenáll. Az orvosok szerint ötvenszázalékos esélye van a fölépülésre. – Betty hangja nyugtalan volt. – De ez még beletelik egy időbe. Nem tudom, mikor megyek haza. Az anyámmal van a legtöbb bajom. Egész éjjel fent voltam vele.

Még beszélgettek egy darabig. Betty aggódott, hogy Ken nem eszik rendesen, de Ken megnyugtatta. Épp a gombokra akarta terelni a szót, bár nem tudta, hogy kezdjen bele, amikor hirtelen szinte kiszaladt a lába alól a talaj

– Ja, Ken, majdnem elfelejtettem! Két órával ezelőtt kaptam egy elképesztő telefonhívást a paradise-i rendőrségtől. A zakód golflabdagombjairól kérdezősködtek. Azt mondták, veled már beszéltek.

Ken szíve kihagyott egyet, majd sebesen dobogni kezdett. Kinyitotta és becsukta a száját, de hang nem jött ki rajta.

– A tartalék készletről érdeklődtek – folytatta Betty. – Mondtam, hogy ott van a gombos dobozban. Mi ez az egész?

– Majd... majd később elmondom – hápogott Ken. – Nem fontos. Most várnak rám. Majd később felhívlak. Csókollak, drágám. Sokat gondolok rád – mondta, és letette a kagylót.

Zsebébe süllyesztette a kezét, és megtapogatta a gombokat. Olyan rosszul érezte magát, hogy majdnem hányt. Hamuszürke arccal ült, kezdett eluralkodni rajta a pánik. Ekkor belépett Karen. Megállt és Kenre bámult.

– Mi történt veled? – kérdezte éles hangon. – Úgy nézel ki, mint a halál öreganyja.

Valakinek csak el kell mondania a dolgot, gondolta Ken, és beszámolt a reggel történetekről.

Karen az íróasztala sarkán ült, és hosszú lábait lógázza hallgatta.

– Egy rohadt gomb hiányzik! – fejezte be Ken rekedt hangon. – Képesek letartóztatni a lány meggyilkolásának gyanújával. Lepski most majd látni akarja a tartalék gombokat, mert Betty beszélt neki. – Keze fejével letörölte arcáról a verítéket. – Nem tudom, mitévő legyek!– Ráadásul holnap jön a zsaroló is!

Karen ránézett. Tekintetében megvető gűny bujkált.

– Ne törődj vele – mondta. – Holnapig még van egy nap. Majd én elintézem a dolgot. – Lecsúszott az asztról. – Bíz csak rád. – Majd erélyes hangon hozzátette: – Szedd össze magad! Legalább azt a kis bátorságodat ne veszítsd el... ha van egyáltalán. – Csípőjét riszálva visszatért az íróasztalához.

Lepski, aki égett a tettvágytól, jelentést tett Terrell rendőrfőnöknek.

– Brandon a csillagot is lehazudja az égről. Mi lenne, ha behoznánk és megdolgoznánk?

Terrell megrázta a fejét.

– Lehet, hogy hazudik, de ez még nem jelenti azt, hogy ő ölte meg a lányt. Lehet, hogy kiszabadítanánk a szellemet a palackból, ha rákényszerítenénk, vallja be, hogy Karen Sternwooddal volt. Max járt az Üdvhadseregnél. Craddock biztos benne, hogy a zakó nem volt Gregg ruhái között. Erről szeretnék biztosabbat tudni. Mielőtt továbbmennénk a Brandon-szálon, szeretném, ha beszélne Mrs. Gregg-gel. Úgy tudom, a komornyikja iszákos. Lehet, hogy elajándékozta valakinek a zakót. Legyen óvatos Mrs. Gregg-gel. Sok kellemetlenséget tud okozni, de feltétlenül vele beszéljen, ne a komornyikkal.

Lepski az Acacia Drive-ra hajtott. Csengetésére Reynolds nyitott ajtót, és üveges tekintettel bámult a nyomozóra.

– Rendőrség – mondta Lepski szokott hivatalos hangján.
– Mrs. Gregg-gel szeretnék beszélni.

Amelia, aki a háttérben hallgatózott, összeszedte magát, és a társalgóból kilépett a hallba.

– Mi van, Reynolds? – kérdezte a tőle telhető legnyersebb hangon.

Reynolds megfordult.

– Egy ember van itt, asszonyom, a rendőrségtől. Önnel kíván beszélni.

– A rendőrségtől? – Amelia arca olyan volt, mint egy kőmaszk. – Vezesse be.

Reynolds félreállt, és intett Lepskinek, aki belépett a hallba, és Ameliára nézett. Micsoda vén lotyó, gondolta. Ha ilyen lenne az anyósom!

– Jöjjön be! – csattant fel Amelia nyers hangon, és visszament a társalgóba. – Mit akar?

Lepski is belépett a társalgóba, megvárta, amíg Amelia leül, aztán megszólalt. – Ne haragudjon, hogy zavarom, Mrs. Gregg. Egy golflabdagombos zakót keresünk egy gyilkossági ügyel kapcsolatban. Tegnap este az ön komornyikja azt mondta, hogy a zakót több más ruhadarabbal együtt elküldték az Üdvhadseregnek. Tudom, hogy a zakó Mr. Greggé volt. Mr. Craddock, aki az Üdvhadseregnek juttatott ajándékot kezel, azt állítja, hogy a zakó nem volt a férje ruhái között. Tudnunk kell, mi történt a zakóval.

Amelia Lepskire meredt.

– A zakó természetesen ott volt néhai férjem többi ruhadarabja között. Igaz, Reynolds? – kérdezte a komornyikra nézve.

Reynolds, aki az éjszaka egy részét a kazánházban töltötte, hogy elégesse a vérfoltos ruhákat, bólintott.

– Ezt már én is elmondtam ennek a rendőrnek, asszonyom.

Amelia Lepskire nézett.

– Ismerem Craddockot. Megbízhatatlan alak! Az is lehet, hogy elemelte a zakót a maga vagy valamelyik fia részére. Nem tűröm, hogy ilyesmivel zaklassanak! Kérem, hagyjon magamra!

– Gyilkossági ügyben nyomozunk – mondta Lepski. – Ön az imént súlyosan megvádolta Mr. Craddockot. Úgy értsem az ön szavait, hogy a zakó Mr. Gregg többi ruhadarabja között volt, és Mr. Craddock a saját céljaira ellopta?

Reynolds halkán megköszörülte a torkát. Amelia agyában kigyulladt a vörös lámpa. Továbbra is Lepskire meredve azt mondta: – Én csak azt tudom, hogy a zakót az Üdvhadseregnek adtuk. Hogy mi történt vele, nem tartozik

rám. Lehet, hogy az lopta el, aki elvitte a ruhákat. Akárki ellophatta. Ez már magára tartozik. – Felállt. – Ha tovább zaklat, panaszt emelek a polgármesternél, aki jó barátom.

Lepski rámosolygott.

– Rendben van, Mrs. Gregg. Köszönöm, hogy időt áldozott rám – mondta, és Reynolds mellett elhaladva visszament a kocsijához.

A történeteket jelentette Terrellnek.

– Szóljon Maxnak, hogy kerítse elő azt az embert, aki elvitte a ruhákat – mondta Terrell. – Maga pedig beszéljen újra Craddockkal. Nem akarok zúrbe keveredni e miatt a vén banya miatt.

Lepski és Jacoby a nap hátralevő részét az ellenőrzéssel töltötte. Jacoby a két ruhabegyűjtővel semmire se jutott. Egész életüket kidobott ruhák összeszedésével töltötték, és azt állították, hogy egyetlen ruhadarabra sem emlékeznek.

Lepski sem jutott semmire Craddockkal.

– Ismétlem – mondta Craddock –, hogy ez a bizonyos zakó nem volt a hozzám került ruhadarabok között.

Lepski hitt neki. Ismét jelentést tett Terrellnek.

– Rendben van, Tom, akkor ezt most hagyjuk – mondta Terrell. – Segítsen inkább a fiúknak, akik a hippiket ellenőrzik.

Lu Boone az ágyon fekvé egy csésze neszkávét szürcsölt. Későig aludt, mivel az éjszaka nagy részét a tengerparton töltötte egy karcsú néger lánnyal, akinek a szexuális játékokban való jártassága kellemesen meglepte. Ma csütörtök van, gondolta. Holnap ellátogat a Paradise City Biztosító Társaság secombi fiókjába. Nem kételkedett benne, hogy tízezer dollár üti a markát, készpénzben. Csak egy koszos farmernadrág volt rajta. Meztelen mellkasát

vakargatta. Mit fog csinálni a pénzzel? Ez a kérdés alapos fejtörést okozott neki. Persze visszamehetne az egyetemre is, és folytathatná jogi tanulmányait, csakhogy ehhez nem volt kedve: túl sok munkával jár, és túlságosan unalmas. Egy nyolcórás munkahelyhez meg végképp nem volt kedve.

Töprengésében az zavarta meg, hogy kopogtak az ajtón. Mogorván lekászálódott az ágyról, felhörpintette a kávé, az ajtóhoz ment és kinyitotta.

Magas, ősz hajú férfi állt az ajtóban, mikrofonnal a kezében.

– Helló, Mr. Boone! – kezdte a férfi. – Pete Hamilton vagyok, a paradise-i tévétől. Beszéltem Chet Miscolóval. ő mondta, hogy maga Janie Bandler meggyilkolásának időpontja körül érkezett. Vagyis esetleg láthatta a gyilkost. Igaz, hogy mindössze néhány perccel a gyilkosság után haladt el a helyszín mellett?

Lu csak állt az ajtóban a nap sugarainak fényében, és a férfit megnézte.

– Menjen a francba! – morogta dühösen, és rávágta Hamiltonra az ajtót.

Hamilton mögött kis mikrobusz állt, azon érkezett a hippikolóniára. Hamilton fanyarul elmosolyodott, visszament a mikrobuszhoz, és becsúszott a kormánykerék mögé.

– Felvetted ezt a barmot? – kérdezte a kocsiban rejtőzködő operatortól, aki a csak bentől kifelé átlátszó ablakon át fényképezett.

– Naná – felelte az operatőr.

Néhány óra múlva Crispin Gregg bekapcsolta a tévét, hogy megnézze Pete Hamilton műsorát.

– A rendőrség továbbra sem rendelkezik olyan nyomokkal, amelyek a megszállott gyilkos letartóztatásához

vezethetnek – mondta Hamilton. – Ma reggel megtudtam, hogy a Paradise-i hippikolónia egyik lakója a gyilkosság időpontjában a gyilkosság helyszínének közelében járt. A neve Lu Boone. Megpróbáltam interjút készíteni vele. – A képernyőn Hamilton arca átúszott Boone házának képére. Lu a ház ajtajában állt. – Mr. Boone nem volt hajlandó nyilatkozni – folytatta Hamilton. – Persze lehet, hogy tévedek, de szerintem ez a fiatalember többet tud, mint amennyit hajlandó elárulni, nemcsak nekem, hanem a rendőrségnek is.

Crispin szemügre vette az ajtóban álló Lut. Szeme összeszűkül, ajkán zord mosoly jelent meg.

Úgy döntött, hogy tennie kell valamit ezzel a Lu Boone-nal. Lehet, hogy veszélyes, de még ha nem is az, olajban megfestett portréja mindenképpen izgalmas lesz.

Lepski iratokkal borított íróasztalát bámulta. Még legalább kétórai munka, gondolta. Éhes volt, a sikertelen nyomozás miatt pedig ingerült. Bizonyára jobban érezné magát egy jó vacsora és egy fürdő után, gondolta, és hátralökte a székét.

– Hazamegyek és eszem valamit – szólta oda Max Jacoby-nak, aki íróasztala fölé hajolva izzadt. – Két óra múlva visszajövök. Rendben?

Max vállat vont.

– És ha nincs, akkor mi van?

Lepski szokásos stílusában, csikorgó fékekkel és szinte füstölő gumikkal állt meg a háza előtt. Mindig szerette, ha a szomszédok, akik ez idő tájt a kertjeiket ápolták, felfigyelnek rá. Megelégedetten nyugtázta, hogy bámulják is, amint beviharzik a házba. Kitérta az ajtót, és Carroll után kiáltott.

Carroll éppen különleges vacsorát készített. Ugyanis kapott egy új receptet: csirkemell tárkonnyal és whiskyvel. Legnagyobb bosszúságára nem volt otthon tárkony, de úgy gondolta, hogy ez nem fontos.

Ráadásul az is eszébe jutott, hogy Lepski Cutty Sark whiskyjét elajándékozta. Viszont volt otthon gomba és tejszín. Minden jó szakács improvizál, szokta mondani az anyja. Tehát improvizáljunk!

Lepski berontott a konyhába, és megállt.

– Mi van enni? – kérdezte. – Csak két órám van, mert vissza kell mennem dolgozni.

– Mindjárt ehetsz – válaszolta Carroll, nyugodtabb hangon, mint gondolta. Lepski mindig rosszkor jött haza. – Csirkemell lesz tejszínes gombamártással.

– Jól hangzik. Mikor lesz kész?

– Tíz perc múlva. Elkaptátok azt a szexőrültet?

Lepski felfújta az arcát.

– Még nem. – A serpenyőben sístergő csirkére pillantott. – Hamm, hamm! Nagyon gusztusos!

– Sehol semmi nyom? – Carroll, aki meg volt győződve arról, hogy Lepski előbb-utóbb rendőrfőnök lesz, szentül hitte, hogy a rendőri munka sikere a nyomoktól függ.

– Itt-ott akad – válaszolta Lepski. – Igyekezz azzal a madárral, drágám, mindjárt éhen halok.

– Én tudok mondani három olyan nyomot is, amelyen elindulhatsz – mondta Carroll, miközben a serpenyőbe tette a gombát.

Lepski hátrahőkölt, mintha viperára lépett volna.

– Micsoda? Csak nem azt akarod mondani, hogy már megint annál a whiskytól elhülyült vén boszorkánynál jártál?

Carroll hűvösen nézett rá.

– Mehitabel Bessinger egyáltalán nem whiskytől elhülyült vén boszorkány! Nagyszerű és éles eszű jósnő! Emlékezz csak vissza, hogy tavaly is volt két nagyszerű meglátása azzal a gyilkossággal kapcsolatban, de te voltál olyan ostoba, hogy nem vetted figyelembe őket. Emlékszel?

Lepski felnyögött, átviharzott a nappaliba, kitárta a bárszekrény ajtaját, és rájött, hogy a Cutty Sark nincs sehol.

Morgott valamit, kibontotta a nyakkendőjét, lerántotta és a földre hajította.

Az ajtóban megjelent Carroll.

– Vannak pillanatok, Lepski – mondta hűvösen –, amikor azt hiszem, hogy nem volt gyerekzsobád.

A támadás annyira váratlanul érte Lepskit, hogy szótlánul bámult Carrollra.

– Ne viselkedj úgy, mint egy ostoba kölyök, hanem figyelj rám – folytatta Carroll.

– Hol van a Cutty Sark? Eltűnt!

– Azzal most ne törődj. Egyébként is túl sokat iszol, Lepski. Hallgass ide. Mehitabel megoldotta ezt a szexőrült ügyet. Te is meg akarod oldani, nem? Rendőrfőnök akarsz lenni, nem?

Lepski egy fotelhoz sétált és belerogyott. Arcát a tenyerébe temette.

– Igen... igen. Szóval az a vén rumoshordó megoldotta az ügyet?

– Nincs jogod Mehitabelt vén rumoshordónak nevezni! Figyelj ide. Mehitabel belenézett a kristálygömbjébe, és három fontos nyomot látott. Azt mondja, először is egy vérvörös holdat kell keresned. Másodszor meg fekete égboltot, harmadszor pedig narancssárga tengerpartot. Így, és csakis így fogod megtalálni ezt az örültet.

Lepski felemelte a fejét, és a feleségére nézett.

– Vérvörös holdat? Fekete égboltot? Narancssárga tengerpartot?

– Pontosan ezt mondta Mehitabel.

Lepski akkorát füttyentett, hogy egy vonat is megállt volna tőle.

– Ezt az előtt vagy az után mondta, hogy megitta a Cutty Sarkomat?

– Ide figyelj, Lepski! Mehitabel szavában bízhatasz. Tehát van három lényeges nyomod – mondta Carroll. – Ha okos vagy, tudod, hogy használd fel őket.

– Ó, igen – hanyatlott hátra Lepski a fotelban. – Hát persze. Vérvörös hold, mi? Fekete égbolt, mi? Meg narancssárga tengerpart, igaz? – Behunyta a szemét, és olyan hangot hallatott, mint egy palackba zárt méh. – Jókat tud kitalálni az a vén boszorkány. Egy üveg Cutty Sarkért én is meg tudnám csinálni. – Felegyenesedett és szimatolni kezdett. – Mi ég?

Carroll elfojtott egy sikolyt, és a konyhába rohant.

Lepski a legrosszabbtól félve felnyögött. Carroll kiabált: – Tönkrement a vacsora. Ez is a te hibád! Túl sokat beszélsz!

Lepski nehéz léptekkel átment a füsttel teli konyhába, és az odaégett ételre meredt.

– Tehát nem lesz csirke tejszínes gombamártással.

– Pedig mennyit kínlódtam velem! – Carroll nekilátott, hogy kinyisson egy babkonzervet. – Mikor tanulod már meg, hogy tartsd a szádat?

– Ezt fogjuk enni? – üvöltötte Lepski, látván a babot. – És az a hideg marhasült a hűtőszekrényben? Azzal mi van?

– Az vasárnapra kell.

– Kit érdekel a vasárnap? Éhes vagyok!

– Velem te ne kiabálj, Lepski. – De azért kivette a húst a hűtőszekrényből. – Egyébként is túl sokat eszel, Lepski.

– Tudom, ezt már mondtad. Akkor sokat eszem, és kész. Kit érdekel?

– Ne feledkezz meg a három nyomról – mondta Carroll, és hozzálátott a hús felszeleteléséhez. – Tudom, hogy a segítségükkel meg lehet oldani az ügyet.

– Persze... persze. Együnk már, az isten szerelmére!
Éjjel tizenegy óra volt.

Ken jóval túl a részegség határán egy karosszékben ült. Amikor hazajött a munkából, annyira hatalmába kerítette a pánik, hogy még vacsorát sem tudott készíteni magának. Állandóan az járt az eszében, hogy bármelyik pillanatban megszólalhat a csengő, és megérkezhet Lepski, hogy kérdéseket tegyen fel a hiányzó gombról. Elővett a bárszekrényből egy üveg whiskyt, töltött magának egy nagy adagot, leült és várt.

El kell mondania Lepskinek az egész mocskos históriát. Biztos volt benne, hogy a törtéteknek híre terjed. Aztán ott van Boone. Abban is biztos volt, hogy Boone feladja a zsaroló leveleket. Lehet, hogy ami Karent illeti, ő tényleg tud bánni az apjával, de az biztos, hogy őt, Kent ki fogja rúgni Sternwood. Aztán itt van még Betty is!

Töltött még egy adagot.

Zsáakutkába került az élete! Mindennek vége.

Hirtelen megszólalt a csengő.

Lepski!

Dülöngélve felállt. Vége a dalnak, gondolta.

A nappaliból kiment az előszobába, összeszedte magát és kinyitotta az ajtót.

Karen állt a küszöbön. – Engedj be gyorsan – mondta. – Nem látott meg senki. – Elosont Ken mellett, miközben az gyorsan becsukta az ajtót.

Ken bambán bámult Karenra.

– Mit keresel te itt? – kérdezte.

– Ember, te részeg vagy! – mondta Karen, és belibegett a nappaliba.

Testhezálló, smaragdzöld ruha volt rajta. Ken zavartan állt az ajtóban, igyekezett koncentrálni.

– Mi van? Miért jöttél ide?

– Ide nézz! – nyújtotta ki a kezét Karen. Egy golfabdagomb feküdt a tenyerén.

Ken csak bámult.

– Erre van szükséged, nem? – kérdezte Karen, és elmosolyodott. – Mondtam, hogy én majd elintézem.

Ken belépett a szobába. A lány tenyerén fekvő gomb látványa kissé kijózanította.

– Honnan szerezted?

Karen felnevetett.

– Ne izgulj. Bementem Levine üzletébe. Nagyon sokan voltak. Levágtam a gombot az egyik zakóról, és kisétáltam. Észre sem vettek. Ne izgulj. Azt fogják hinni, hogy leszakadt. Örülsz?

Ken a gomb után nyúlt. Hirtelen tíz évvel fiatalabbnak érezte magát.

Karen összezárta ujjait a gomb felett, és tovább mosolygott Kenre.

– Merre van a hálószoba, Ken? Ezt meg kell ünnepelni – mondta. Egy gyors mozdulattal kibújt a ruhájából, és meztelenül állt Ken előtt. – Egy gomb egy kis szerelemért – mondta. – Eléggé tisztességes, üzlet, nem?

Ken ránézett.

Egy pillanatra átsuhant az agyán, hogy ez Betty otthona is, nemcsak az övé. Az ágy is közös, nemcsak az övé. De a whisky legyőzte ezeket a gondolatokat. Ken csak a lány gyönyörű, érzéki testét látta.

Magához ölelte, és a folyosón át bevezette a hálószobába.

5.

A bejárati ajtó csengőjének folyamatos csengése riasztotta fel Kent. Mikor felült, úgy érezte, mintha kalapács csattogna a fejében. Felnyögött és a keze közé szorította a fejét. Mivel a csengetés csak nem akart abbamaradni, ledobta magáról a lepedőt, és a szőnyegre lendítette a lábát. A szeme hunyva volt, s még mindig a fejét fogta.

A csengő egyre csak csengett, és ettől úgy érezte, mintha forró drótokat rángatnának az agyában.

Úristen – gondolta alaposan berúghattam az este. Ki a fene lehet ez? Hány óra?

Erőszakkal kinyitotta a szemét. Napfény áradt a szobába. Tekintete az ágy mellett álló órára esett. Negyed kilenc!

Amint talpra tornászta magát, úgy érezte, a feje kitágul, majd összezsugorodik. Megint felnyögött.

A fene egye meg azt a csengőt!

Eszébe jutott, hogy meztelen. Megfogta és felvette a köntösét.

– Mi a fene ez? – kérdezte Karen az ágyból.

Ken megfordult és ránézett. Karen meztelenül ült az ágyban, hunyorgott a napsütésben.

Borzadály futott át Ken agyán, kitisztult benne az előző este képe. Most már eszébe jutott, hogy Karen hozott egy gombot, és hogy szeretkeztek. Túlságosan részeg volt, hogy pontosan vissza tudjon emlékezni, mi történt, de el tudta képzelni. Hogy a fenébe eshetett ez meg vele? Hogy vihette ezt a kis kurvát Betty ágyába? Borzalmas tettének még a gondolatától is kijózanodott.

– Valaki csenget – mondta izgatottan. – Tűnj el.

– Szegénykém – gúnyolódott Karen –, mindig pánikba esel.

Ken bizonytalan léptekkel végigment a folyosón, és kitárta az ajtót. Lepski állt a lépcsőn, mögötte Max Jacoby.

Ken rájuk nézett. A kalapács egyre hevesebben csattogott az agyában. Hirtelen iszonyú dühbe gurult.

– Mi az ördögöt akarnak? – ordította.

Lepski végignézett rajta. A mindenit, gondolta, ez a pasas egy görbe éjszakát rendezett!

– Ne haragudjon, hogy zavarjuk, Mr. Brandon – mondta hűvösen. – Még egyszer szeretnénk beszélgetni azokról a gombokról.

Ken leküzdötte dühét. Óvatosnak kell lennie. Szelidebb hangon szólalt meg. – Ma reggel akartam felhívni. Megtaláltam a gombokat. Ide figyeljen, késésben vagyok. Elaludtam. Munkába kell mennem.

Lepski rásandított.

– Megtalálta a gombokat?

– A feleségem gombos dobozában voltak. Megnéztem, és megtaláltam őket.

Lepski határozott mozdulattal előrelépett.

– Megnézhetném őket, Mr. Brandon?

Ken hátralépett. Arra gondolt, hol lehet Karen. Bevezette a két nyomozót a nappaliba, és a gombos dobozért indult, aztán eszébe jutott, hogy a gombokat a zakója zsebében hagyta.

– Várjanak – mondta, és átment a hálószobába. Karen nem volt sehol. Biztosan bement a fürdőszobába, gondolta Ken. Felkapta a széken heverő zakót. Lepski közben az ajtóhoz sétált.

Azonnal észrevette, hogy a nagy ágyban ketten feküdtek. Mind a két párna gyűrött volt.

– Tessék. És most az isten szerelmére kérem, hagyjanak végre békén.

Lepski megszámolta a gombokat, és mivel Ken előbbre nyomult, hagyta magát visszaterelni a nappaliba.

– Úgy látom, mind megvan, Mr. Brandon – mondta Lepski. – Szeretném megnézni még egyszer a zakót is.

Ken visszaroht a hálósobába, előkapta a zakót a szekrényből, majd visszatért a nappaliba. A zakót Lepskihez vágta.

Lepski megszámolta rajta a gombokat. Egy sem hiányzott. Elképedt.

– Rendben van – mondta. – Remélem, nem kell még egyszer alkalmatlankodnom.

– Nem tudom, miért lenne rá szükség. Már eddig is épp elég kellemetlenséget okozott nekem! – csattant fel Ken.

Lepski rávigyorgott.

– Ez gyilkossági ügy, Mr. Brandon. Furcsa dolgok történnek. Elvihetem a zakót meg a tartalék gombokat? Hamarosan visszaadom őket.

– Vigye! Látni se akarom többé azt a zakót! Akár el is dobhatja! – kiáltotta Ken szinte magánkívül.

– Igyon egy kávé, jobban fogja érezni magát – mondta Lepski. – A zakót majd visszahozom. – Intett Jacobynak, és távoztak.

Ken bevágta az ajtót, elreteszelte, és visszament a hálósobába.

Karen már fel volt öltözve, éppen Betty toalettasztala előtt fésülködött. Ken szinte rosszul lett, mikor látta, hogy a lány Betty fésűjét használja.

– Meg voltak elégedve a barátaid? – kérdezte Karen.

– Részeg voltam! – tört ki Ken. – Én...

– Jól van, jól van – mondta Karen, és nevetett. – Ne akard, hogy engem furdaljon a lelkiismeret! Te nem hagytál békén az éjszaka egy percre sem. Mondtam is, hogy nem lesz jó vége.

Ken úgy érezte, megöli. Bement a fürdőszobába, bevágta az ajtót, és gyorsan megborotválkozott. Zuhanyozásra nem is gondolt. Visszament a hálósobába, magára kapkodta a ruháit. Hallotta, hogy Karen a konyhában matat.

– Kérsz kávét? – kiáltotta.

Ken felhúzta a cipőjét, és kiment a konyhába. Karen éppen elkészült a kávéval. Töltött magának, és beleszürcsölt. – Hmm... finom. Kérsz egy csészével?

– Takarodj innen! – mondta vadul Ken.

– Ugyan, fogd már be a szádat! – A lány hangja ingerült volt. – Mind egyformák vagytok, ti férfiak. Ha túl vagytok rajta, szentekké váltok. Inkább hozd rendbe az ágyat, mert beszédesebb bizonyítékot találni sem lehetne. Vigyél el mindent a tisztítóba – kuncogta, és felhörpintette a kávét. – Ne állj itt, mint egy székrekedéses teve! Gyere! Segítetek.

Kennek hirtelen eszébe jutott, hogy a takarítónő kilencre jön. A hálósobába sietett, lerángatta a lepedőket meg a párnahuzatokat. A tiszta ágyneművel újra megágyaztak. Ken összehajtogatta a lehúzott lepedőket.

– Menjünk már!

– Nézz csak ki az ablakon, te bolond! – mondta Karen. – Hogy akarsz kivinni innen, hogy ne lássanak meg?

Ken kilesett az ablakon. A legközelebbi szomszéd, egy nyugdíjas bankár, a kertjében pizsmogott. Ken állt egy pillanatig, megint elfogta a pánik. Hogy a fenébe vigye el innen Karent, hogy ne lássák meg?

– Nyugalom – mondta a lány. – Gyere. Majd hátra ülök, te meg rám dobod a lepedőket, és kihajtasz. Induljunk!

Így is tettek.

Ken izzadva integetett a szomszédnak, miközben kihajtott a garázsból. Amikor kiért az országútra, Karen felült a hátsó ülésen.

Ken nem szólt egy szót sem. Az iroda előtt leparkolt.

– Te nézd át a postát – mondta Karen, mikor kiszállt az autóból. – Én addig átviszem a lepedőket Chamhez. – Ken tehetetlennek érezte magát, Karen annyira gyakorlatias volt. Amikor a lány elment, kinyitotta az iroda ajtaját, és összeszedte a postát. Belépett az irodájába, és leült az íróasztalához.

Feje még mindig lüktetett. Borzalmasan undorodott magától. Csak ült, és hullámokban rohanta meg a bűntudat. A telefon csengésére riadt fel. Összeszedte magát, és felvette a kagylót.

– Paradise Biztosító Társaság, tessék.

– Ken?

Betty hangja valósággal szíven ütötte.

– Helló, Betty! – Hangja rekedt volt.

– Kedvesem, apa egyre rosszabbul van. – Betty hangja reszketett. – Az orvosok szerint nincs sok remény. Téged szeretne látni.

Ken behunyta a szemét. Betty apját a sajátjaként szerette. A hír hallatára kifutott arcából a vér.

– Az első géppel indulok hozzád. Ó, drágám, úgy sajnálom!

– Megnéztem a menetrendet. Fél tizenegykor indul egy gép. El tudod érni?

– El kell érnem. Rohanok haza és összecsomagolok. Nemsokára melletted leszek.

– Mary és Jack is jön. Várni foglak benneteket a repülőtéren. Minden jót, kedvesem. – Betty letette a kagylót.

Ken reszkető lábbal felállt. Karen lépett be a szobába.

– A lepedők... – Megállt és Kenre nézett. – Most meg mi a fene bajod van?

– Az apósom haldoklik – válaszolta Ken. – Engem szeretne látni. El kell utaznom. Igyekszem hétfőre visszajönni.

Amikor elindult az ajtó felé, Karen megkérdezte.

– És a kis barátunkról, Luról megfeledkeztél? Ma fog jönni, hogy felmarkolja a tízezer dollárt.

Ken vad pillantással Karenra nézett. – Egye meg a fene! – kiáltotta magánkivül, és kirohant a kocsijához.

A kövér Katey White reggeli teendői végeztével a már alig pislákoló tűz mellett ült a homokon. A kolónia legtöbb tagja elment úszni vagy pénzt keresni. Katey szerette, amikor ilyen csend volt a táborban. Lu Boone nemsokára jön reggelizni. Katey félretett neki öt kolbászt, és azt tervezte, hogy pirít majd hozzá egy kis kenyeret. Sajnálattal állapította meg, hogy tojás nincs.

Kateynek Lun járt az esze. Még mindig a fülében csengett, ahogy azt mondta neki: *Rád itt mindig szükség lesz. Én mondom neked.* Arra gondolt, hogy ilyen kedveset még soha senki sem mondott neki, és felsóhajtott. Persze tudta, hogy ez nem igaz, de mivel egy ilyen remek férfi mondta, most élvezettel ismételtette magában. Vannak férfiak, akik a kövér lányokat szeretik. Lehet, hogy Lu tényleg komolyan gondolta! Bárcsak komolyan gondolta volna! Bárcsak behívna magához a házba! Bárcsak szeretkeznének! Behunyta a szemét. Csak egyetlenegyszer vitte el magával egy férfi, aki részeg volt, de Katey még mindig emlékezett arra a bizonyos, félelmetes, ám gyönyörű pillanatra.

Álmodozva Lu erős karjába képzelte magát.

– Elaludtál, Katey?

Riadtan felnézett. Chet Miscolo állt fölötte. Katey szerette Chetet, és rámosolygott.

– Csak álmodoztam. Rögtön magamhoz térek.

– Miről álmodoztál? – kérdezte Chet, és leguggolt.

– Magánügyekről. Te nem szoktál álmodozni?

– Dehogynem – válaszolta Chet, és ujjjaival beleszántott bozontos hajába. – Félek, Katey. Nem lesz annak jó vége, ha a tévé képernyőjére kerülünk. Biztos vagyok benne, hogy tegnap ült egy operatőr a kocsí hátuljában. Ez a Hamilton nagy gazember. Lehet, hogy felszólítanak, tűnjünk el innen... és akkor hova megyünk?

– Mindig van hova menni – felelte Katey nyugodt hangon. Már annyira hozzászokott a nomád élethez, hogy bárhol meg tudott telepedni, ha volt társasága és volt tűz, amelyen megsüthette a kolbászokat és elkészíthette a spagettit. – Hány óra van?

– Tíz múlt – felelte Chet. – Már két éve lakunk itt, Katey. Rossz lesz, ha el kell mennünk innen.

Katey nem rá figyelt. Még néhány perc, és jön Lu reggelizni. Szeretett volna egyedül lenni vele.

– Nem mész úszni? – kérdezte kicsit aggodalmas hangon. Chet elvigyorodott.

– Vársz valakit, Katey? De igen, megyek úszni. – Felállt. – Boone azt mondta, holnap elmegy.

– Nekem is mondta. Talán majd visszajön.

Katey rezignált reménytelensége meghatotta Chetet.

– Szerintem visszajön – mondta kedvesen, bár tudta, hogy Lu Boone-t holnap látják utoljára. – Szia – mondta, és lerohant a tengerhez.

Katey kivette az öt kolbászt a műanyag zacskóból, gondosan a serpenyőbe helyezte őket, majd a serpenyőt a tűz fölé helyezte. Vágott néhány szelet kenyeret, és egy kevés olajjal azt is berakta a serpenyőbe.

Még néhány perc, és jön Lu, gondolta. Addigra minden elkészül.

Amikor a kenyér ropogósra és aranyszínűre pirult, és a kolbász is elérte a megfelelő színárnyalatot, Katey nyugtalankodni kezdett, mert Lu még mindig nem jelentkezett. Levette a serpenyőt a tűzről. Lehet, gondolta, hogy még alszik. Aztán eszébe jutott valami. Beviszi Lunak a reggelit! Biztosan még szunyókál, és örülni fog, hogy az ágyban reggelizhet.

Katey szíve hevesebben kezdett verni. Lehet, hogy Lu megkéri, maradjon nála, amíg eszik.

Sietve leöblített egy tányéért forró vízzel, rátette a kolbászt meg a kenyeret, fogott egy kést meg egy villát, és a homokon elindult Lu házikója felé.

Az ajtó előtt megállt, és félénken bekopogott. Kezében a meleg étellel várt. Nem hallott semmit. Kihűl a kolbász! Erősebben bekopogott. Erre sem hallott semmit. Biztosan alszik, gondolta. Megpróbálta lenyomni a kilincset, és az ajtó kinyílt.

– Lu! – kiáltott Katey. – Itt a reggelid.

Belesett a házba.

Az erős napfény keresztültört a becsukott zsalu résein, és egy fénysugár az asztalra esett. Az asztalon egy vértócsa közepén Lu levágott feje hevert, legyek dongtak körülötte.

Katey kezéből kiesett a tányér. A kolbászok és a kenyérszeletek szétgurultak a padlón.

Chet Miscolo, aki a tenger felé sétált, meghallotta Katey borzalmas sikoltásait. Érezte, hogy valami szörnyűség történt, és ész nélkül Lu háza felé iramodott.

Katey sikoltása felvert egy sirályt, amely panaszosan vijjogva kirepült a tengerre.

Terry Down, a rendőrségi fényképész elkészítette a felvételeket Lu Boone megcsonkított holttestéről, aztán a bokrok közé rohant és hányt. Még az ilyen viharedzett rendőrök is, mint Beigler, Hess és Lepski, igyekeztek minél hamarabb kikerülni a házból. A tűző napon várakoztak dr. Lowisra és két segédorvosára.

– Ezt ugyanaz az örült tette – mondta Beigler, és ingujjával letörölte arcáról a verítéket. – Lehet, hogy tévedtünk, és nem is kējgyilkos, hanem ámokfutó, aki még több gondot is okozhat nekünk.

– Nézted tegnap este Pete Hamilton műsorát a tévében? – kérdezte Hess. – Hamilton azt mondta, lehet, hogy Boone látta a gyilkost, csak nem beszél. Talán ez a megjegyzés készítette arra ezt a megszállott örültet, hogy intézze el Boone-t.

– De miért darabolta fel? – kérdezte Beigler.

– Mert elmebeteg.

Dr. Lowis kilépett a házból. Mindhárman feléje fordultak.

– Mit állapított meg, doki? – kérdezte Hess.

– Mocskos egy dolog – vonta meg Lowis a vállát. – Véleményem szerint hajnali két óra körül ölték meg. A gyilkos valószínűleg kopogott az ajtón, és amikor Boone kinyitotta, leszúrta. Azonnal meghalt. A feldarabolást egy széles pengéjű késsel végezték. Azt mondanám, hogy egy olyasfajta szerszámmal, amelyet a cukornádaratók

használnak. A fejet két erős csapással vágták le. A jelek arra mutatnak, hogy a szerszám olyan éles volt, mint a borotva.

– Ki tudnák hozni? – kérdezte Hess. – Szeretnénk átkutatni a házat.

– A fiúk már dolgoznak rajta... mindjárt készen lesznek.

– Beszélek Miscolóval – mondta Lepski. – A lány, aki megtalálta, idegrohamot kapott. Semmit sem lehet kiszedni belőle.

Még egy mentőautó érkezett éktelenül szirénázva.

– Adok a lánynak egy nyugtatót, és bevitetem a kórházba – mondta Lowis, és elsietett.

Katey a fövényen feküdt, és arcát tenyerébe temetve nyöszörgött. Időnként a homokot rugdosta a sarkával. Sok hipp állta körül, és nézték. Mire Lepski hozzájuk ért, Kateyt a második mentőautó már elszállította.

Chet Miscolo a fövényen ült. Lepski melléje telepedett. A csoport meg körbeállta őket.

– Hajnali kettő körül ölték meg – mondta Lepski. – Nem hallott valamit?

– Aludtam... semmit se hallottam – mondta Chet. – Szegény Katey... tetszett neki a fiú.

Lepski a többiekre nézett.

– Más sem látott vagy hallott valamit?

Egy magas, sovány fiú jelentkezett. A haja olyan volt, mint egy méhkas.

– Én hallottam – mondta.

Dusty Lucas már leült Lepski mellé, és elővette a noteszét.

– Ki maga? – kérdezte Lepski.

– Bo Walker vagyok. Itt nyaralok. Az éjjel vécére kellett mennem – mondta a fiú. – Háromnegyed három volt.

– Honnan tudja, Bo?

– Van órám, onnan. Amikor kibújtam a hálósákból, megnéztem. Az öregemtől kaptam a huszonegyedik születésnapomra. Még ránézni is jó.

– Szóval háromnegyed háromkor kiment a vécére... és azután?

– Boone házában égett a villany. Gondoltam, ha neki úgy jó, miért ne maradhatna fenn sokáig.

– Láta is őt, Bo?

– Nem láttam semmit, csak a világosságot. De hallani hallottam valamit: két olyan csapásnak a hangját, mint amikor a hentes a bárdal szeleteli a húst.

– Ezt meg honnan veszi? Honnan tudja, milyen hangot ad, mikor a hentes a húst szeleteli?

Bo fölényesen elmosolyodott.

– Az öregem hentes.

– Ez háromnegyed háromkor volt... így van?

– Igen.

Legalább az időpont megvan, gondolta Lepski. Biztos volt benne, hogy Bo annak a két csapásnak a hangját hallotta, amellyel Boone fejét vágták le.

– Azután mi történt?

– Visszabújtam a hálósákomba. Ennyi az egész.

– A villany még akkor is égett, amikor visszafeküdt?

– Igen.

– Más nem jut eszébe, Bo? Nagyon fontos!

– Ez minden.

– Sokáig marad itt?

– Igen. Még egy hónapig. Tetszik nekem ez a hely.

– Még szeretnék majd beszélni magával, erre számíton.

Rendben?

Bo bólintott.

– És ide figyeljen – folytatta Lepski nagyon komoly hangon. – Ne beszéljen senkinek arról, amit hallott. Boone kamera elé került, és a gyilkos elintézte. Ne mondjon semmit a riportereknek. Érti?

Bo arcára kiült a félelem.

– Gondolja, hogy a gyilkos rám szállhat?

– Jobb, ha hallgat – felelte Lepski, majd a többiekre nézett. – Más nem látott vagy hallott valamit?

Mindenki tagadóan rázta a fejét.

– Írd fel a fiú otthoni címét – szólt oda Lepski Dustynak. és visszasietett Boone házához.

A házban a gyilkossági csoport emberei és az ujjlenyomatszakértők dolgoztak. Hess a ház előtt, egy pálmafa alatt állva szivarozott, Lepski beszámolt neki arról, hogy mit mondott Bo Walker.

– Helyes, legalább pontosan tudjuk, mikor ölték meg a fickót – mondta Hess. – Ez fontos lehet. – A ház felé nézett. – Lehet, hogy a fiúk találnak valamit. Én nem tudtam bent maradni, mert felfordult a gyomrom. Minden úszik a vérben, és ráadásul a legyek...

Hayes, a gyilkossági csoport nyomozója kilépett a házból, és odament Hesshez. Két borítékot adott át neki.

– A vászontarisznyájában találtam.

Hess szemügyre vette a borítékokat. Lepski Hess válla fölött lesett rájuk. Az első boríték Mrs. Ken Brandonnak, a második Mr. Jefferson Sternwoodnak volt címezve. Hess kivette a borítékokból azt a két zsaroló levelet, amelyet Boone megmutatott Kennek és Karennak, és elolvasta őket.

– Szóval a fickó zsarolta őket – mondta Hess, és a papírszeleteket visszadugta a borítékokba. – Megvan az indítók.

– Igen – válaszolta Lepski, és agyoncsapott egy körülötte zümmögő szünyogot. – Csakhogy szerintem Brandon nem az a fickó, aki ilyen hentesmunkát végezne, Fred, és azt sem hiszem, hogy ő intézte volna el Janie-t. A jelek egy örültre utalnak, és Brandon nem örült.

– Honnan tudod? Honnan tudod, mi jár a fejében? – vágott közbe Hess türelmetlenül. – Ez mindenképpen indítóok. Vidd el ezeket a leveleket a főnökhöz, s majd meglátjuk, ő mit mond.

Hűsz perc múlva Lepski belépett a nyomozók szobájába, és megállt az íróasztala előtt. Jacoby intett neki.

– Levine, az a szabó vagy micsoda, öt perccel ezelőtt telefonált. Veled szeretett volna beszélni... azt mondta, sürgős.

– A főnök bent van?

– A polgármesternél van.

Lepski leült az íróasztalához, és felhívta Levine-t.

– Itt Lepski – mondta, amikor Levine jelentkezett. – Beszélni akart velem.

– A golflabdagombok miatt, Mr. Lepski – felelte Levine.

– Gondoltam, nem árt, ha tudja. Ugyanis volt még egy olyan zakóm. Ma délelőtt valaki meg akarta venni. Amikor az állványhoz mentem, észrevettem, hogy egy gomb hiányzik róla.

Lepski felkapta a fejét.

– Mr. Levine, az a gomb le is eshetett.

– Szó sincs róla. Levágták. – Levine felemelte a hangját.

– Az én ruháim nem hagynak maguk után kívánnivalót, Mr. Lepski! A gombot levágták!

– Szeretném néhány napra kölcsönkérni a zakót.

– Sajnos, eladtam. Új gombot varrattam rá.

Lepski halkan füttyentett egyet, de igyekezett uralkodni magán.

– Kinek adta el?

– Egy úrnak. Kézpénzzel fizetett.

– Ezek szerint nem tudja a nevét.

– Csak átutazóban volt. Azt mondta, texasi. Miért kérdeztem volna meg a nevét, ha egyszer kézpénzzel fizetett?

– Mr. Levine! Tegyük fel, hogy valaki a levágott gombot felvarrja a zakójára, vagy a tartalék gombok közé teszi. Ön megismerné, hogy a gomb az eredeti vagy a levágott?

– Hogyan ismerném meg? Egyik gomb olyan, mint a másik.

Lepski olyan hangot hallatott, mint amikor porcogó akad a hűsadarálóba.

– Mi volt ez, Mr. Lepski? – kérdezte meglepetten Levine.

– Semmi, semmi. Köszönöm. – Lepski lecsapta a kagylót. Elmondta Jacobynak, mi történt.

– Vidd át Brandon zakóját meg a tartalék gombokat a laborba – mondta. – Nézesd meg, hogy minden gomb ugyanabból az öntésből és egy időben készült-e?

Max elment. Lepski egy ideig csak ült az íróasztalánál, és gondolkozott. Aztán ismét felhívta Levine-t.

– Csak még egy kérdésem volna, Mr. Levine. Nem járt Mr. Ken Brandon az utóbbi két napban az ön üzletében?

– Mr. Brandon? Hetek óta nem láttam. Nem tartozik a vevőim közé.

Lepski felsóhajtott.

Legalább megpróbáltam, gondolta. Köszönetet mondott Levine-nek, és letette a kagylót.

Terrell csak háromnegyed tizenkettőkor ért vissza a rendőrségre a polgármesterrel folytatott hosszú tárgyalás után. Beigler, Lepski és Hess bementek a szobájába.

– Nos, Fred? – kérdezte Terrell, miközben pipára gyújtott.

– Mire jutottak?

– Pontosán tudjuk, hogy a gyilkos mikor vágta le Boone fejét. Egy alibi ellenőrzésénél fontos lehet, de egyébként lényegtelen. A ház tele van ujjlenyomatokkal. Mindent és mindenkit ellenőrzünk... elég nagy munka. Az a gyanúm, hogy a tettes meztelenre vetkőzött, mielőtt feldarabolta Boone-t, nehogy véres legyen a ruhája. Abból, ahogy a zuhanyozó kinéz, arra következtetünk, hogy lezuhanyozott. Ott vannak vérnyomok. Aztán itt van ez a két zsaroló levél. Szolgálhattak indítóokul. Lehet, hogy Brandon a rá nehezedő nyomás hatására elhatározta, hogy elhallgattatja Boone-t.

Terrell Lepskire nézett, aki előrehajolva alig várta, hogy megszólalhasson.

– Mi van, Tom?

Lepski beszámolt Levine hívásáról meg az eltűnt gombról.

– Lehet, hogy Brandon besurrant az üzletbe, amikor Levine el volt foglalva, és levágta a gombot. A zakóját meg a tartalék gombokat átküldtem a laborba

– Nos, akkor jól figyeljenek – mondta Terrell. – Hedley polgármester tudni akarta, mit csinálunk és mire jutottunk. Beszéltem neki Karen Sternwoodról és Brandonról. – Terrell elfintorodott, és megszívta a pipáját. – Hedley majdnem megpukkadt. Kijelentette, hogy ha csak nincs valami cáfolhatatlan – ismétlem, cáfolhatatlan – bizonyítékunk arra, hogy Brandon örült, szálljunk le róla. Sternwood nagy kölcsönt szándékszik adni a városnak. Ha

botrányt kavarunk a lányával kapcsolatban, fejek fognak a porba hullni... lehet, hogy csak egy... az enyém. Úgyhogy Brandont hagyjuk békén, hacsak nincs cáfolhatatlan bizonyítékunk rá, hogy örült.

– Brandonnak erős indítóoka van – mondta Hess.

– Ne feledjék, hogy Pete Hamilton is szolgálhatott indítóokkal a gyilkosnak. Tulajdonképpen azt mondta, hogy Boone látta a gyilkost. Ez is lehet indítóok.

– És ha a labor kimutatja, hogy az egyik gomb Brandon zakóján vagy a tartalék gombok között a levágott gomb – mondta Lepski –, akkor mi van?

– Csak azt bizonyítaná, hogy Brandon kétségbeesetten igyekszik palástolni viszonyát a Sternwood-lánnyal – válaszolta Terrell türelmetlenül. – Mielőtt rászállnánk Brandonra, sokkal erősebb bizonyítékot kell szereznünk ellene. Csak akkor szállhatnak rá, ha ez a bizonyíték megvan.

Hess felhorkant.

– Szóval megint ott vagyunk, ahol voltunk.

– Egyáltalán nem. Még nem akadtunk a nyomára Cyrus Gregg zakójának – felelte Terrell. – Mrs. Gregg és a komornyik azt állítja, hogy a zakót az Üdvhadseregnek adták. Craddock esküszik rá, hogy a zakó nem fordult meg nála. A két begyűjtő nem emlékszik ugyan rá, de ez még nem jelenti azt, hogy valamelyikük ne tehetne volna el magának, hogy viselje vagy eladja. – Terrell Lepskire nézett. – Szerezze vissza Brandon zakóját a laborból, és vigye Pete Hamiltonnak. Mutassák be a kabátot a tévében. Fényképezzék le, és küldjék el a képet valamennyi újságnak. Hátha ez segít valamit.

Lepski arca felderült. Megbeszéli Hamiltonnal, hogy ő mutathassa be a zakót a tévé képernyőjén. Carroll el lesz

ragadtatva. Ez igen! Erről aztán beszélhetnek a szomszédok. Lepski első osztályú nyomozó a tévében!

Dave Willenski hadnagy, a rendőrségi laboratórium vezetője rosszallóan nézett az asztala előtt lefektező Lepskire.

Willenski régóta szolgált a rendőrségnél. Magas, vékony, kopaszodó ember volt, bozontos szemöldökkel, lecsüngő bajusszal. őt tartották a legjobb laborosnak a Csendes-óceán mentén.

– Végzett azzal a zakóval, amelyet Jacobyval küldtem ide? – kérdezte Lepski.

Willenski hátradőlt a széken.

– A gombokat kellett megvizsgálni, ugye?

Lepski türelmetlenül egyik lábáról a másikra állt.

– Igen... igen. De most nem a gombok érdekelnek. A zakóra van szükségem. Egy óra múlva a tévében kell lennem vele... Legyen szíves, adja ide.

– Jacoby arra kért, hogy nézzem meg, nincs-e rajta olyan gomb, amely különbözik a többitől – mondta Willenski idegesítő nyugalommal. – Kérdezhetek valamit magától, Lepski?

Lepski izgatottan topogott.

– Mit?

– Maguk nem használják a szemüket?

Lepski olyan hangot hallatott, mint egy macska, ha átmegy rajta egy autó.

– Ez most nem fontos. Adja ide a zakót.

– Csak a lábukat használják – folytatta Willenski. – Mert ha a szemüket is használnák, észrevették volna, hogy minden gombnak van egy gyártási száma.

Lepski csodálkozva ránézett.

– Tényleg?

– Ha alaposan megnézte volna a gombokat, nem kellett volna nekem vesztegetnem az időmet vele.

– Jól van... elismerem, hogy nem használjuk a szemünket. Adja már ide azt a rohadt zakót!

– Az egyik gomb nem tartozik sem Brandon zakójára, sem pedig a tartalék gombjai közé. Javaslom, nézze meg, hogy ennek a gombnak a száma nem egyezik-e véletlenül a Levine-nél maradt zakó gombjainak a számával.

– Ez ugye azt bizonyítaná, hogy Brandon vagy valaki levágta a gombot, és betette Brandon tartalék gombjai közé?

– Lehet, hogy ezt bizonyítaná, de inkább nézze meg Levine gombjait.

– Meglesz. Kérem a zakót.

Willenski elmosolyodott. Főlényes mosolya a legbosszantóbb mosoly volt a világon.

– De ez sem fogja azt bizonyítani, hogy Brandon a gyilkos.

Lepski összeszorította és kinyitotta az öklét.

– Hogyhogy?

– Mert annak a gombnak is más gyártási száma van, amelyet Hess azzal adott ide, hogy a gyilkosság helyszínén találták. Nem egyezik sem a Brandon, sem a Levine zakóján levő gombok számával. Vagyis maga csak az idejét vesztegeti.

– Na és? Azért kapom a fizetésemet – mondta Lepski, miközben közelgő tévészereplésén járt az esze. – Az idő rohan. Hol van az a zakó?

– Az a baj magukkal – folytatta Willenski –, hogy mindig csak a reklámot hajhásszák. Amikor én voltam kezdő zsaru...

– Igen, ezt már ismerem; maga meg Sherlock Holmes. Hol az a rohadt zakó?

Willenski felsóhajtott, felállt és a szekrényhez lépett. Elővette a zakót, amelyet Lepski azonnal kiragadott a kezéből.

– Majd visszahozom – kiáltotta, és kirohant a szobából.

A földszintre menet meglátott egy telefonfülkét. Eszébe jutott, hogy még nem riasztotta Carrollt. Megállt, és hazatelefonált.

Amikor Carroll jelentkezett, beleszólt a kagylóba: – Drágám, jól nyisd ki a füled...

– Te vagy az, Lepski?

Lepski olyan hangot hallatott, mint egy elsülő puska.

– Miért, mit gondoltál, ki az... talán az az átkozott tejesember?

– Lepski! Ne káromkodj, és ne adj ki ilyen bosszantó hangokat! Majdnem megsüketültem!

– Jó, jó. Szóval figyelj rám...

– Előbb te figyelj rám – vágott a szavába Carroll határozottan. – Kezdtél valamit a Mehitabeltől kapott nyomokkal?

Lepski rántott egyet a nyakkendőjén.

– A vérvörös holdra, a fekete égre és a narancssárga tengerpartra gondolsz?

– Örülök, hogy nem feledkeztél meg róluk – mondta Carroll. – Mire jutottál?

Lepski morgott magában valamit.

– Már folyamatban van az ellenőrzésük. Figyelj rám, drágám...

– Mi az, hogy... már folyamatban van? Micsoda beszéd ez?

– Figyelsz már végre? – üvöltött fel Lepski. – Kilenckor benne leszek Pete Hamilton tévéműsorában. Én! Hallod! Benne leszek...

– Ó, Tom! – lágyult el Carroll hangja. – Hát ez csodálatos! Komolyan mondd?

– Hát persze. Kilenckor. Ide figyelj, drágám, szólj a szomszédoknak! De gyorsan! Azt akarom, hogy lássanak azok a nyavalyások. Mondd el mindenkinek! Rendben?

– Tom! Hát persze. Pete Hamilton műsorában, kilenckor?

– Igen. Most rohannom kell. Sürget az idő.

– Indulok én is.

Lepski letette a kagylót, kiszaladt a kocsijához, és a tévéstúdióhoz hajtott.

A kapuügyeletes csitri bűbájosan rámosolygott.

– Mr. Lepski? Igen, Mr. Hamilton már várja. Második emelet, négyes ajtó.

– Köszönöm. – Ez volt az első tévészereplése, ezért még gyorsan megkérdezte: – Nem kell bepúderezni az arcomat:

– Majd fent elintézik. Minden rendben lesz.

Lepski felment a lifttel a második emeletre. Ott megkereste Hamiltont, aki éppen két ingujjra vetkőzött emberrel beszélgetett.

Beigler telefonon már mindent megbeszélt Hamiltonnal, aki kész volt együttműködni.

Lepski egyik lábáról a másikra állva, kezében a zakóval várakozott, míg végre Hamilton odalépett hozzá.

– Helló, Lepski! – mondta, és hideg, cinikus tekintetét Lepskire emelte.

– Helló, Pete! Én fogom bemutatni a zakót. Nem szeretnénk kiadni a kezünkből.

– Rendben van. Akkor menjünk.

– Nem kell az arcomra púder vagy valami? – kérdezte aggódva Lepski.

Hamilton végignézett rajta.

– Jó lesz így, ahogy van. Gyerünk.

Hamilton egy fényesen megvilágított stúdióba vezette Lepskit, ahol a kamerák mögött technikusok egész hada tevékenykedett.

– Az első helyen mutatom be magát – mondta Hamilton.
– Egyszerűen csak emelje fel a zakót. Beszélni majd én beszélek. Csináljunk gyorsan egy próbát. – Egy asztalra mutatott. – Álljon mögém, és emelje fel a zakót.

– Egy pillanat – vágott közbe Lepski. – A kalapom rajtam maradjon?

Hamilton felsóhajtott.

– Minden zsuru kalapot visel... maradhat.

Lepski pózba vágta magát az asztal mögött. Két technikus megmutatta, hogyan tartsa a zakót. A kamerák előbbre gurultak. Lepski kihúzta magát. A várva várt pillanat!

Hamilton ránézett, majd bólintott.

– Rendben van, leeresztheti. Majd jelt adok. – A faliórára nézett. – Mindjárt adás. – Egy székhez sétált és leült. Egy másik kamera feléje fordult.

Lepski kissé izzadva várakozott. Hallotta, hogy Hamilton már beszél, de a gondolatai máshol jártak. Carrollra meg a nyavalyás szomszédokra gondolt, akik most mind azt várják, hogy őt lássák. Ez igen! Micsoda hatása lesz, ha megjelenik a képernyőn!

Aztán hallotta, hogy Hamilton azt mondja: – Íme, a zakó, amelyet a rendőrség azonosítani szeretne.

Egy szakállas fiatalember intett Lepskinek, aki nem tudta, milyen arckifejezést öltön. Végül is úgy döntött, hogy egy komoly rendőr helyénvalóbb, mint egy vigyorgó. Amikor a kamera ráirányult, dühös arckifejezést öltött. A szakállas fiú intett, hogy tartsa fel a zakót, és Lepski dühösről barátságosra változtatta az arckifejezését.

– Ha valaki felismeri ezt a zakót – mondta Hamilton –, vagy bármilyen felvilágosítással tud szolgálni vele kapcsolatban, kérjük, jelentkezzen a rendőrségen.

A kamera elfordult. A szakállas fiú intett Lepskinek, hogy vége. Lepski összehajtogatta a zakót, és meglegedetten mélyet sóhajtott.

Egy lány megérintette a karját, és az ajtóhoz tessékelte. Hamilton még mindig beszélt. De Lepskit ez már nem érdekelt. Egy percre híres emberré vált! Óriásnak érezte magát. A hatalmas előcsarnokba ért, ahol egy sor telefonfülke állt. Hazatelefonált.

Míg a kapcsolásra várt, türelmetlenségében egyik lábáról a másikra állt. Végre jelentkezett Carroll.

– Helló, bébi! Hogy tetszett?

– Micsoda? – kérdezte éles hangon Carroll.

– Ugyan már, bébi? Hogy festettem?

– Ezért még számolunk! Ide figyelj! Áthívtam Lipscombékat, Watsonékat és Mayfieldéket, hogy nézzük együtt a műsort. Most itt ülnek, és úgy vedelik a Cutty Sarkot, mint a szomszédos tevék, de már szemeznek az utolsó üveg ginünkkel is.

– Egye meg őket a fene! – kiáltotta Lepski, – Arra vagyok kíváncsi, hogy néztem ki!

– Honnan tudjam? – csattant fel Carroll. Hangszínéből Lepski megállapította, hogy iszonyúan dühös.

– Az isten szerelmére! Hát nem néztétek Hamilton műsorát?

– Már hogyne néztük volna!

Lepski úgy érezte, megfullad, A nyakkendőjéhez kapott.

– Hát akkor csak láttál, az úristenit!

– Ne káromold az istent, Lepski!

– Láttál vagy nem láttál? – üvöltött Lepski. – Vagy olyan részegre ittátok magatokat a whiskymből, hogy nem láttatok?

– Nem voltunk részegek, és mégsem láttunk téged! Csak egy közeli képet láttunk a zakóról, meg két kezet, amely tartotta. Ha a te kezeid voltak, megmoshattad volna őket. Mocskosak voltak.

Lepski hirtelen libabőrös lett, mintha jeges ujjak simogatták volna.

– Micsoda, csak a kezem látszott?

– Igen! Mennem kell, mielőtt rávetik magukat a ginre. Nagyon jól érzik magukat... ez aztán már nekem is sok. Mayfieldék célozgatnak, hogy még nem vacsoráztak. Lehet, hogy egész este a nyakamon fognak lógni!

– Szóval csak a kezem? – mormolta Lepski kábán. Már értette, miért nem púdereztek be, és miért nem érdekelte Hamiltont, hogy rajta van-e a kalap, vagy sem. Felszisszent. – Ó, a rohadt mocskos disznó!

– Gyere haza, mihelyt csak tudsz – mondta Carroll. – Szükségem van a segítségedre.

– Jó, jó. Amint tudok, megyek – felelte halkán Lepski. Nagy, fekete bánatfelhő telepedett rá.

Carroll hangja hirtelen ellágyult, mert Lepski hangjából kiérezte a csalódottságot.

– Kedves Tom, igazán nagyon sajnálom. Gyere egyenesen haza, majd megpróbállak felvidítani.

– Jó, rendben van, drágám. – Lepski letette a kagylót. Nehéz léptekkel kiment a kocsijához, és visszahajtott a rendőrségre. Úgy érezte, álmainak egész kis világa foszlott szét a varrásnál.

Mikor belépett a nyomozók szobájába, szájtátva megállt. A gyilkossági csoport három embere ült az íróasztaloknál,

Jacoby és Dusty is az íróasztaluknál ültek. Mind telefonáltak.

Beigler elvette Lepskitől a zakót.

– Munkára, Tom – mondta. – Az adás végre lendített a dolgon. Abban a pillanatban, ahogy vége volt, özönléni kezdtek a telefonok. Úgy látszik, a városban mindenki tud valamit a zakóról. Lehet, hogy egész éjjel bent kell ülnünk.

Lepski hallotta, hogy az ő asztalán is megszólal a telefon. Odacammogott, leült, maga elé húzott egy jegyzetömböt meg egy tollat, és felvette a kagylót.

– Lepski. Rendőrség.

– Itt Mrs. Applebaum. Láttam azt a zakót Pete Hamilton műsorában. Mr. Hamilton azt mondta, hogy hívjuk fel a rendőrséget... vagy nem? – A hölgynek nagyon agresszív hangja volt.

– De igen, asszonyom – felelte Lepski.

– A férjemnek a jövő héten lesz a születésnapja, és nem tudom, mit vegyek neki ajándékba.

Lepski az íróasztal lapjába vágta a körmét.

– Van valami bejelenténivalója a zakóra, asszonyom?

– Nincs. Én szeretnék maguktól tájékoztatást kapni. A rendőrség azért van, hogy tájékoztatással szolgáljon... vagy nem?

Lepski hátratolta fején a kalapot, és a nyakkendőjéhez kapott.

– Nem tudom követni önt, asszonyom – mondta elfulladó hangon.

– Tájékoztatást szeretnék kapni. A férjem születésnapjára pontosan egy olyan zakót szeretnék venni ajándékba, amelyet a képernyőn láttam. Hol kapható?

Lepski olyan hangot hallatott, amitől egy hiéna is megrettent volna, és lecsapta a telefonkagylót.

6.

Claude Kendrick hátradőlt a nehéz, antik karosszékekben és felsőhajtott. Sóhajának szele meglibbentette az íróasztalán heverő papírokat. Rosszkedvűen körülnézett a fogadószobában, amelyet szándékosan nem nevezett irodának, bár valamennyi jelentős üzletét itt kötötte. A szoba hatalmas volt, a fali tapétakép tengerpartot ábrázolt. A fényűző berendezési tárgyak Kendrick legdrágább kincsei voltak, de akárki megvásárolhatta őket, ha volt elég pénze. A selyemtapétás falakon vagyont érő festmények lógtak.

A Barney, a műkereskedők nagy öregje egyszer a következő szavakkal jellemezte Claude Kendricket: – Szeretném leírni, milyen ember Claude Kendrick. Magas, nagydarab, hatvan év körüli buzi. Narancssárga, nem az ő fejére illő parókát hord, és rózsaszínű rúzzsal festi az ajkát. Azért hord parókát, mert kopasz, mint a kugligolyó. Ha egy hölgy lép be az üzletbe, megemeli a parókát, mint más a kalapot. Igazából mondhatom, hogy egyéniség. Kövér, szétfolyó, gusztustalan ember. Hosszú, vastag orra van, és apró, zöld szeme. Ettől meg az arcán levő zsírpárnáktól pontosan úgy néz ki, mint egy delfin, de annak megnyerő vonásai nélkül. Bár nagyon komikusan hat, és gyakran komikusan viselkedik, kiváló szakértője az antik bútoroknak és ékszereknek, valamint a modern festészetnek. Galériája a Paradise Avenue-n, a város előkelő negyedében van. Az üzletet néhány homokos eladó segítségével vezeti, és rengeteg dohányt keres.

Jól menő galériája mellett Kendrick orgazdasággal is foglalkozott. A körülmények tették orgazdává. Jelentős gyűjtők keresték fel, és kértek olyan különleges

műkincseket, amelyekkel nem tudott szolgálni. Ajánlataik azonban olyan csábítóak voltak, hogy Kendrick nem tudott ellenállni; kerített egy csapat hozzáértő tolvajt, akik ellopták, amire a vevőnek szüksége volt. A lopott műtárgyakat busás haszonnal adta tovább a gyűjtőknek, akik titkos múzeumaikban őrizték kincseiket.

Ezen a ragyogó, napfényes délelőttön Kendrick az előző félév könyveit tanulmányozta komoran. Nem volt megelégedve velük. Az a baj ezekkel a roppant gazdag ügyfelekkel, hogy előbb-utóbb meghalnak, az ifjú generáció pedig nem tanúsít érdeklődést az ő gyönyörű festményei és antik műtárgyai iránt. A fiatalokat csak a szex, a kábítószer, az ital és a drága kocsik érdeklik.

Végignézte a gazdag műgyűjtők hosszú névsorát, és számba vette, ki él még közülük, és ki nem. Szeme megakadt Cyrus Gregg nevén. Milyen csodálatos ügyfél volt! Kendrick ismét felsóhajtott. Visszaemlékezett azokra az időkre, amikor egy kétes eredetű Picassót, egy még kétesebb Chagallt és egyéb drága, látványos műkincseket adott el Greggnek. Amióta a derék ember olyan váratlanul meghalt, a számlája is megszűnt.

Miközben szomorúan elmélkedett életem és halálom, nyílt az ajtó, és belibbent rajta Louis de Marney, a bolt vezető eladója.

Louis sovány volt, mint a ceruza, kora valahol a huszonöt és a negyven között lehetett. Tömött, hosszú fekete haja volt, mint az éjszaka. Sovány arca, keskeny szeme és vékony ajka patkányszerű külsőt kölcsönzött neki.

– Drágám! Képzeld, ki van itt! – suttogta, miközben Kendrick íróasztalához libbent. – Crispin Gregg!

Olajfestéket vásárol! Jo-Jo foglalkozik vele, de gondoltam, szólnom kell neked is.

Kendrick kihámozta magát a karosszékből, levette a parókáját, és odadobta Louisnak.

– Fésüld meg!

– Igen, szívem. – Louis elővett a zsebéből egy fésűt, finom fogazatát végighúzta a parókán, majd kecses mozdulattal visszaadta a parókát Kendricknek. Kendrick a több ezer dollárt érő velencei tükör elé lépett, feltette és megigazította a parókát, végigpillantott hatalmas testén, elsimitotta magán a tökéletes szabású vajszínű zakót, majd bölintott a tükörképének.

– Ilyen a sors keze – mondta. – Az imént éppen megboldogult apja járt az eszemben.

Átsétált a hatalmas galériába. A festőeszközöket árusító részlegben ott találta Jo-Jót, a fiatal szőke fiút, aki éppen olajfestéktubusokat helyezett egy Kendricknek háttal álló sovány férfi elé a fekete selyempárnára, olyan gonddal, mintha a tubusok ékszerek lennének.

Kendrick úgy közeledett, mint egy teljes vitorlázatban pompázó spanyol gálya.

– Mr. Gregg?

A magas, sovány férfi megfordult.

Kendrick egy rövid hajú, szőke férfival találta szemben magát. A férfi arca sápadt volt, mint azoké, akik kerülnek a napfényt. Vonásai szimmetrikusak voltak: hosszú, keskeny orr, széles homlok, telt ajkak. Kendrick egy pillantással felmérte az arcot. A férfi tekintete nemcsak megbabonázta, hanem meg is hökkentette: opálszínű, kifejezéstelen szemei voltak.

– Claude Kendrick vagyok – mondta bársonyos hangon.

– Abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy néhai

édesapját, nyugodjék békében, vevőmnek mondhattam. Nagy öröm és megtiszteltetés számomra, hogy megismerhetem önt.

Crispin Gregg biccentett. Nem mosolyodott el, és nem nyújtott kezét. Húvös, unott közönyt tanúsított. Ez nem kedvetlenítette el Kendricket. Gyakran volt dolga gazdag ügyfelekkel, akik lakájszámba vették, de a pénzüket nála költötték el.

– Csak olajfestékeket vásárolok — mondta Crispin.

– Remélem, mindent megtalált, amire szüksége van, Mr. Gregg.

– Ó, igen. – Crispin Jo-Jóhoz fordult. – Ezeket kérem. Csomagolja be őket.

– Örömmel, uram — mondta Jo-Jo, és meghajolt. Fogta a mintegy tucatnyi festékestubust, és a pult végéhez lépett, hogy becsomagolja őket.

– Mr. Gregg – folytatta Kendrick hízog udvariassággal – , tudom, hogy ön művész. Ha szabad megjegyezni, fájdalmasan érintett, hogy bár az ön édesapjával kitűnő kapcsolatban álltam, ön mindedig nem keresett fel engem.

– Nem érdekel más művészek munkája — felelte Crispin kurtán. – Engem csak a saját munkám érdekel.

– Természetes... természetes – mosolygott Kendrick. Csakugyan olyan volt, mint egy delfin, amelyik arra vár, hogy halat kapjon. – Így beszél egy igazi művész. – Szünetet tartott, majd folytatta. – Mr. Gregg. Szívesen megnézném néhány munkáját. Nemrégiben alkalmam volt beszélgetni Herman Löwensteinnel, a kiváló műkritikussal. Elárulta nekem, hogy az ön édesanyja egyszer kikérte a véleményét az ön képeiről, és volt szerencséje láthatni néhányat közülük. Mr. Gregg! Kevés műkritikus van, aki érti a dolgát. A legtöbb kontár, de Löwenstein valóban szakértő. –

Kendrick úgy hazudott, mint a vízfolyás, mert Löwensteint a város legostobább műkritikusának tartotta. – És ő azt mondta, hogy az ön munkája kimagasló. – Ez megint csak hazugság volt, hiszen Löwenstein azt mondta, hogy Crispin festményei nem csak betegesek, hanem teljességgel eladhatatlanok. – Azt is mondta, hogy a képekben levő életerő és alkotó fantázia igen figyelemreméltó. Nagyszerű a színhasználata! A technikája! Ha egy ilyen jelentős műkritikus ilyen szavakkal beszél valakinek a munkájáról, szeretném én is elősegíteni az illető karrierjét. Mr. Gregg! Bátran állíthatom, hogy a Csendes-óceán partján az enyém a legkülönb galéria. Nem rendezhetnék egy kiállítást az ön műveiből? Számomra megtiszteltetés lenne! Nagyon kérem, ne utasítson vissza!

Ha ez sem hat erre a hűvös halra, gondolta Kendrick, akkor semmi.

– Az én munkáim igen egyéniek – válaszolta Crispin, de belül egy kis izgalmat érzett. Tudta, hogy anyja megmutatta néhány képét Löwensteinnek, de most hallotta először, hogy a képei ilyen jó benyomást keltettek. Hirtelen szükségét érezte, hogy elismerjék, mint művészt. Titkolt rémképein kívül is sok festménye volt. Miért ne? De mi van, ha senkit nem érdekelnek a képei? Mert azok aztán tényleg egyéniek.

Kendrick látta, hogy Crispin habozik, ezért még bársonyosabb hangon hozzátette: – Ön roppant szerény, Mr. Gregg. Biztos, hogy Löwenstein nem téved. Kérem, engedje meg, hogy rendezek egy kiállítást a műveiből. Mi volna, ha modern művészeink mind ilyen szégyenlősek lennének? Micsoda csapás lenne az a világ számára!

Crispin még mindig habozott, de azt mondta: – Azt hiszem, a világ még nem érett meg az én munkáimra.

Nagyon meghaladtam korunkat. - Talán majd később... még gondolkozom rajta.

A hal már majdnem horogra akadt, gondolta Kendrick. Felöltötte megértő mosolyát, és azt mondta: – Tökéletesen megértem az érzéseit, Mr. Gregg, de engedje meg, hadd döntsek én magam. Küldjön el egyetlenegy képet. Járuljon hozzá, hogy kitehessem a kirakatba. Ígérem, hogy teljesen őszinte leszek. Ha nem mutatkozik érdeklődés – amit elképzelni sem tudok –, ha tehát nem mutatkozik érdeklődés, azt is megmondom önnek. Tegye lehetővé, kérem, hogy egy új és életrevaló művészt a sikerhez segítsék. Kérem, adjon csak egyetlen képet.

Crispin elgondolkozott. Biztos volt abban, hogy a művészete kimagasló, és képtelen lett volna elviselni, ha a Paradise Cityben élő gazdag bolondoknak nem tetszik, és mégis...

Döntött.

– Rendben van, küldjön el valakit a villámba, és odaadom az egyik tájképeimet. Tegye ki a kirakatba, de természetesen név nélkül. Senkinek sem szabad megtudnia, hogy én festettem. A műgyűjtők reakciójára vagyok kíváncsi. Ha nem mutatnak érdeklődést, küldje vissza a képet. Ha igen, akkor a rendelkezésére bocsátok egy kiállításra valót.

– Nagyszerű, Mr. Gregg. El sem tudom mondani, milyen izgatottan várom a képet.

Crispin Kendrickre nézett, és megismételte: – Senkinek nem szabad megtudnia, hogy ki festette a képet. Mondja azt, hogy ismeretlen festő műve. Értette? – Volt valami az opálos szemekben, amitől Kendrick hájas testén végig futott a hideg.

– Úgy lesz, ahogy parancsolja, Mr. Gregg. Bízhat bennem. Egyik alkalmazottam még ma délután felkeresi, ha önnek is megfelel az időpont.

Jo-Jo visszajött, és kecses mozdulattal átnyújtotta Crispinnek a dobozba csomagolt festékeket.

– Majd kikészítek valamit – mondta Crispin, és átvette a dobozt. – A számlát küldje a lakásomra. – Biccentett, és a hosszú folyosón elindult a kijárat felé. Kétoldalt művészien megvilágított üvegszekrények álltak, Kendrick néhány műkincse volt bennük kiállítva.

Crispin hirtelen megtorpant az egyik vitrin előtt, és tekintetét a benne lévő, fehér bársonyon fekvő tárgyra szegezte.

Kendrick azonnal ott termett.

– Ó, Mr. Gregg! – kiáltott fel, és felcsillant a szeme. – Látszik, hogy ön igazi művész! Ez a páratlan műtárgy megállította!

Crispin csak nézte a műtárgyat. Fogalma sem volt, miért keltette fel az érdeklődését. Az ösztöne súgta, hogy álljon meg.

A tárgy mintegy tíz centiméter hosszú volt: finoman vésett, elegáns, keskeny ezüstlap, apró rubintokkal és smaragdokkal díszítve. Olyan alakja volt, mint egy törnek, és hosszú, filigrán ezüstláncon függött.

– Mi ez? – kérdezte Crispin.

– Egy függő, Mr. Gregg. Manapság nagyon divatos, de ez annál sokkal több. Megmutatom önnek. – Kendrick felemelte a vitrin üvegtetejét. Jo-Jo közelebb lépett, és elvette Kendricktől az üveglapot. – Szulejmán szultán függőjének pontos mása. A nagy Szulejmán féltette az életét. Ez a tör volt az ő titkos védelmezője. Kétségtelenül ez volt az első rugós kés a világon.

Crispinnek összeszűkül a szeme.

– Ez egy rugós kés?

Kendrick felvette a függőt a bársonyról, és kövér tenyerére fektette.

– Szulejmán 540-ben viselte az eredetit. Állítólag ez a fegyver mentette meg az életét egy gyilkos támadótól. Jo-Jo mindjárt bemutatja, hogyan működik. Nagyon, de igazán nagyon figyelemreméltó holmi. – Jo-Jo előrelépett, és Kendrick a nyakába akasztotta az ezüstit. A függő Jo-Jo széles mellkasán himbálódzott. – Látja? Gyönyörű, művészi kivitelű függő, de valami egészen más is. Jo-Jo!

Jo-Jo megnyomta a tör markolatán a megfelelő rubint, és az ezüstlapból egy keskeny, vékony pengéjű kés ugrott elő.

– A világ első rugós kése! Életveszélyes, mert a borotvánál is élesebb. Egyedülálló darab, Mr. Gregg.

Crispin a csillogó, tíz centi hosszú pengére meredt. Érezte, hogy izgalom fut végig a testén. Ezt meg kell szereznie!

– Mennyit kér érte? – kérdezte.

A kérdés annyira váratlanul érte Kendricket, hogy a másodperc töredékéig habozott.

– Egyedülálló darab, Mr. Gregg. Tulajdonképpen múzeumi tárgy. Én...

– Mennyit akar érte? – vágott közbe Crispin.

– Ötvenezer dollárt. Ez az egyetlen darab létezik belőle a világon, de ha önnek ennyire tetszik, negyvenezer dollárért megkaphatja.

– Adja ide! – mondta Crispin Jo-Jónak, aki megnyomta a markolaton levő legelső smaragdot, és a penge visszasiklott a markolatba. Jo-Jo gyorsan levette nyakából a láncot, és átnyújtotta a függőt Crispinnek, aki valósággal

elragadta tőle. Nyakába akasztotta a láncot, és tükör elé lépve megnézte magát.

Kendrick csak bámult. Lehet, hogy az üzlet létrejön? A függő eredetijét valóban Szulejmán szultán viselte. Kendrick látott néhány róla készült színes rajzot, és egy ihletett pillanatban megbízta legjobb ezüstművesét, hogy készítse el a másolatát. A másolat háromezer dollárba került. A rubintok és a smaragdok ügyes hamisítványok voltak.

Crispin megnyomta a rubint, és a penge előugrott.

– Az isten szerelmére, legyen óvatos, Mr. Gregg. – mondta Kendrick aggódó hangon. – A penge hihetetlenül éles.

Crispin felemelte a függőt, és megcsillogtatta az ablakon beáramló napfényben. Érezte, hogy testén megint végigfut az izgalom. Bólintott, megnyomta a smaragd gombot, és a penge eltűnt.

Megfordult, Kendrickre nézett. Különös kifejezés ült ki az arcára, amelyet Kendrick nem tudott volna pontosan meghatározni, de kényelmetlenül érezte magát tőle.

– Negyvenezerért megveszem – mondta Crispin. – A számlát majd küldje el. – Ezzel végigment a folyosón, és kilépett az utcára. A függő lágyan himbálódzott a nyakában.

Louis, aki a háttérből figyelt, előlépett.

– Ez egyszerűen csodálatos volt! – áradozott. – Te vagy a legcsodálatosabb kereskedő a világon!

– Van valami ebben az emberben... – kezdte Kendrick, majd vállat vont. Harminchétezer dollárt keresett az üzleten, miért nyugtalankodna hát Crispin Gregg miatt? – Louis, még ma délután menj el Mr. Gregghez, és hozd el az egyik festményét. Kitesszük a kirakatba. Igaz, hogy nem nagyon bízom Löwenstein véleményében, de azért nem szabad megfeledkeznünk róla, hogy szerinte Mr. Gregg

festményei eladhatatlanok. Győződünk meg róla magunk. Végül is Mr. Gregg az ügyfelünk lett.

Még mindig kényelmetlenül érezte magát Crispin különös, szinte ijesztő arckifejezésétől. Súlyos léptekkel visszasétált a fogadószobájába.

Százhetvenhét telefonhívás és tizennyolc személyesen tett bejelentés után Paradise City lakossága egyszeriben elvesztette érdeklődését a golflabdagombos zakó iránt, de így is bőségesen ellátták a rendőrséget feldolgozandó anyaggal.

Ezen a napfényes reggelen Lepski, Jacoby és Dusty már nyolckor az íróasztalaik mellett görnyedtek.

Lepski előző éjjel egy óra után ért haza. A nappaliban óriási volt a felfordulás. A Cutty Sarkos üveg üresen árválkodott az asztalon. Mindenfelé piszkos poharak és színültig telt hamutartók álltak, és a maradékok alapján arra lehetett következtetni, hogy Carroll harapnivalót is készített a vendégeknek.

Carroll már aludt. Halk, sípoló lélegzéséből Lepski tudta, hogy alkohalmámorban van. A rosszul sikerült tévészereplés miatt nyomott hangulatban feküdt le a felesége mellé, és csak nehezen jött álom a szemére. Amikor reggel felébredt, Carroll még aludt. Nagy nehezen kikászálódott az ágyból, lezuhanyozott, felöltözött, és fél nyolcra már a rendőrségen volt.

Hamarosan Jacoby és Dusty is megérkezett. Mindhárman nekiláttak, hogy áttanulmányozzák a televízióban elhangzott felhívásra érkezett bejelentéseket.

Tíz óra körül végre befejezték az olvasást, és az eredmény egyenlő volt a nullával. Pontos személyleírást kaptak Ken Brandonról, Harry Bentleyről és Sam Macree-ről: sok

lelkiismeretes polgár látta őket a zakóban. A negyedik zakóról azonban, amely a néhai Cyrus Greggé volt, nem érkezett bejelentés, pedig éppen erre lett volna a legnagyobb szükségük.

Lepski hátralökte a székét, és méltatlankodva felhorkant. A hang hallatára Jacoby és Dusty felkapták a fejüket.

– Egyetlen rohadt nyom sincs! – robbant ki Lepskiből. – Ti találtatok valamit?

Mindketten nemet intettek.

– Akkor, Dusty, te elmész, és előveszed az Üdvhadsereg két ruhabegyűjtőjét. Szorongasd meg őket. Lehet, hogy valamelyikük hazudik.

Lucas bölintott, mint egy buzgó mosómedve, és távozott.

Lepski hátradőlt a székén. Már régen motoszkált valami az agyában, aminek semmi köze nem volt rendőrségi munkájához. A jövő hónapban lesz Carroll születésnapja, de nem emlékezett a pontos dátumra. Napok óta ezen törte a fejét. Szeretett volna venni Carrollnak valami ajándékot, hogy a megfelelő napon átnyújtsa neki. Tudta, hogy ha nem tenné, hetekig pokol lenne az élete, és azt is tudta, hogy nem csak a napot kell eltalálnia, hanem a megfelelő ajándékot is.

Halványan emlékezett még arra, hogy tavaly egy drága étterembe vitte vacsorázni Carrollt. Talán a főpincér meg tudná mondani a dátumot. De azután rájött, hogy az étterem nevére sem emlékszik. Elkeseredetten az íróasztalra csapott az öklével.

– Mi nyomja a lelked, Tom? – kérdezte Jacoby, akinek semmi sem került el a figyelmét.

– Az istennek se jut eszembe, mikor van Carroll születésnapja.

– Holnapután – vágta rá Jacoby habozás nélkül.

Lepski a meglepetéstől majdnem felugrott a székéről, és kidüllesztette a szemét.

– Na, ne viccelj! A jövő hónapban van!

– Holnapután, e hó tizedikén – mondta Jacoby – Mindenkinek a születésnapja fel van írva a születési naptáramba.

– A... micsodádba?

– Mi zsidók nagyon szentimentálisak vagyunk – mondta Jacoby mosolyogva. – Tudom, hogy általában csak smucignak tartanak bennünket, de valójában szentimentálisak vagyunk. Apámnak is volt egy születési naptára. Szeretett a barátainak valami apró ajándékkal vagy képeslappal kedveskedni. Nekem is van születési naptárom, és Carroll a barátom. Már vettem is neki egy üveg kölnit. Holnapután kézbesítik neki.

Lepski levegő után kapkodott.

– Komolyan mondod, hogy most tizedikén van?

– A legkomolyabban.

– Szentséges isten! – Lepski tenyere izzadni kezdett. – Esküdni mertem volna, hogy csak a jövő hónapban lesz. Szóval te kölnit küldesz neki?

– Igen. Gondoltam, egy olyan gyönyörű nő, mint Carroll, örülni fog neki.

– Persze... persze. – Lepski meglazította a nyakkendőjét.

– De mi a fenét adjak én neki?

Jacoby, aki nem volt nős, de rengeteg barátnője volt, elmosolyodott.

– Nézz körül, Tom. A nők szeretik az ajándékokat.

– Persze... – bámult Lepski a levegőbe. – De mi a fene legyen az?

– Egy retikül. Egy ruha. Ékszer. Attól függ, mennyit szánsz rá.

– Nem az a kérdés, hogy mennyit szánok rá, hanem az, hogy mennyit tudok rászánni – válaszolta Lepski. – Azt mondd, egy retikül? Nem is rossz ötlet. Helyes. Egy retikült veszek neki.

Ekkor megszólalt egy hang. – Ha abbahagynák végre a társalgást, mondanék valamit. – Női hang volt, lágy, érzéki, bársonyos.

A két nyomozó villámgyorsan megfordult, és csak bámult.

A korlát mögött, ameddig a látogatók jöhettek, egy néger nő állt, de micsoda nő!

A két nyomozónak kidüledt a szeme, aztán Lepski gyorsan a korláthoz lépett.

A lány bőrének a színe olyan volt, mint a tejszínes kávé. Magas, karcsú testén megfeszült a fehér nadrág és a vérvörös jersey felsőrész. Lepskinek elakadt a lélegzete. Ennél tökéletesebb testet még soha nem látott! Nagy, gömbölyű mellek, vékony derék, finom vonalú csípő, hosszú lábak. A lány arca is érzéki volt: apró, vékony orr, kicsit széles orrcimpák, életvidám, feketén csillogó szemek és ígéretesen telt ajkak. Micsoda nő!

– Parancsoljon, kisasszony – mondta Lepski. A fekete szemekbe nézett, és érezte, hogy úgy pezsdül meg a vére, ahogy egy nősből senki se várná.

– Amiatt a zakó miatt jöttem, amit a tévében láttam az este – mondta a lány. A hangja Mae Westre emlékeztette Lepskit. Abban a régi filmben, amelyikben látta, Mae West ezt susogta: – Miért nem látogatsz meg néha?

Lepski kinyitotta a korlát átjáróját.

– Fáradjon be – mondta. Tudta, hogy a háta mögött Jacoby az íróasztal fölé hajolva bámul. – Foglaljon helyet!

A lány ellépett mellette, nem is lépett, szinte suhant. Lepski utánafordult, és elnézte, milyen kecses mozdulatokkal ül le az ő íróasztala előtt álló székre, és vesz elő a retiküljéből egy doboz Camelt. Lepski gyufa után kezdett kutatni a zsebeiben, de még mielőtt megtalálta volna, a lány egy arany öngyújtóval rágyújtott.

Lepski is leült, és alig mert a lányra nézni, ösztöne megérezte, hogy ez a lány már mindent tud az életről, és hogy egy nyomozó, még ha első osztályú is, csak kis hal a szemében.

Ettől azonban még zavartalanul bámulta a lány gyönyörű mellét, amelyet alig rejtett el a jersey felsőrész.

– Megtudhatnám a nevét, kisasszony? – kérdezte, és maga elé húzott egy jegyzettömböt.

– Dolores Hernandez. A Castle Avenue 65-ben lakom. Az anyámat felcsinálta egy spanyol pasas, akinek volt valami gyára. Én vagyok a végtermék. Az apám nevét viselem. – Bájosan Lepskire mosolygott, kivillant tökéletes fehér fogsora. – Ennyit rólam, nyomozó úr. Vagy kíváncsi még valamire?

Lepski sípolva vette orrán át a levegőt. Jól ismerte a Castle Avenue-t: az elegáns kurvák utcája. Szóval egy kurva! A mindenit! Ha nem volnék nő, és öt évvel fiatalabb lennék, gondolta, úgy futnék a Castle Avenue 65-be, mint gyík a légy után.

– Bejelentést kíván tenni, Miss Hernandez? – kérdezte erőszakkal visszafogott hangon.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Tegnap este nem jött el a pasasom, valószínűleg megbetegedett – mondta Dolores

– így aztán bekapcsoltam a tévét. Különben nem nagyon szoktam tévét nézni. Borzasztóan unalmas.

– Igen. Szóval nézte a tévét, és látta a zakót... ha jól értem – mondta Lepski, és megpróbálta figyelmét a kihívó mellekről a munkájára terelni.

– Pontosan. – A lány szexisen rámosolygott, amitől Lepski majdnem elvesztette a józan eszét. – Egyedül voltam egy martinikoktél társaságában. – Kis szünetet tartott, és nagy fekete szemét Lepskire szegezte. – Fogadok, hogy maga jobban szereti a whiskyt, nyomozó úr.

Lepski, aki éppen arról ábrándozott, milyen gyönyörű lehet a lány ruha nélkül, magához tért.

– Igen. Tehát egyedül volt, és látta a zakót.

– Igen. És rögtön az eszembe jutott... – Fejét hátrafordította, és meglátta az íróasztalra hajoló Jacobyt, aki szemét kimeresztve bámulta. – Ő is nyomozó? – kérdezte. – Csinos fiú.

– Az anyja szerint – morogta Lepski. – Térjünk a tárgyra, Miss Hernandez. Tehát meglátta a zakót, és rögtön eszébe jutott. Micsoda?

– Szólítson Doloresnek – mondta a leány Mae West-hangon.

Lepski hálát adott az istennek, hogy az asztal mögött ül.

– Igen. Nos, Dolores... mi volt az, ami rögtön az eszébe jutott?

– Az, hogy már láttam azt a zakót. Tudja, azonnal megtetszett nekem. Megakad rajta az ember szeme.

– Mikor látta a zakót?

– Hogy mikor? – Arrébb mozdult a széken, megrezdült a melle. – Ötödikén.

Lepski felfigyelt. Janie Bandlert ötödikén este gyilkolták meg.

– Biztos a dátumban, Dolores? Nagyon fontos.

– Biztos vagyok benne. Megmondom, miért. Akkor volt Jamie születésnapja. Jamie a kiskutyám. Elvittem a Blue Sky étterembe. A főpincér nagyon szereti Jamie-t. Maga szereti a kutyákat, nyomozó úr?

Lepski elnyomott egy morgást. Utálta a kutyákat.

– Tehát elvitte a kutyát az étterembe. Hánykor?

– Ebédidőben. Imádom Jamie-t. ő a legjobb barátom. Ha fáradtan érkezem haza, ő vár, és örömeiben rám ugrál. Nagyon aranyos.

Lepski az asztalra csapta a ceruzáját.

– Szóval megsétáltatta a kutyát. És mi történt?

A lány vágott egy fintort.

– Igen, és a pasas megkörményezett. Ugyanis engem a pasasok mindig megkörményeznek.

Lepski ezt el tudta képzelni.

– És azon a pasason golf labdagombos zakó volt?

A lány elnyomta a cigarettát, és rögtön rágyújtott egy másikra.

– Nem tudok leszokni róla. Folyton cigarettáznom kell. – mondta, és érzéki ajka mosolyra húzódott. – Azt hiszem, egy kicsit ideges vagyok. Maga szerint a dohányzás tényleg árt az egészségnek?

– Lehetséges. Ott tartott, hogy az a pasas megkörményezte – folytatta Lepski. Ha nem egy ilyen káprázatos szexszimbólum ült volna vele szemben, már ordított volna türelmetlenségében. Így csak az arca sötétült el.

– Egy csóró alak.

– És ez a zakó volt rajta? – sziszegte Lepski.

Dolores szeme elkerekedett.

– Ugyan, dehogy! Barna cápabőr zakó volt rajta... látszott, hogy csak olyankor hordja, ha lányokhoz megy.

Lepski újra lecsapta a ceruzát az asztalra.

– Most arról a roh... arról a golflabdagombos zakóról van szó.

Dolores megint rámosolygott.

– Káromkodjon csak nyugodtan, ha jólesik, nyomozó úr. Engem nem zavar. Sok barátom káromkodik. Férfiszokás.

Lepski az asztalba vájta a körmét.

– Tehát mi volt azzal a zakóval?

– Szóval az a pasas leszólított. Ötvenet ajánlott. Képzeld! – Hátradőlt a székén, és felkacagott. Kacagása könnyed volt és ingerlő, Lepski türelme viszont fogytán. – Jamie oda akart menni egy fához, és akkor haladt el mellettem ez a zakó. Amikor megláttam, egyből nagyon menőnek tartottam. Szeretem, ha egy férfi jól tűzött. Az olyan férfiakat kedvelem, akik adnak a külsejükre.

– Helyes. Tehát látta, hogy elhalad maga mellett a zakó... Ki viselte?

– Egy magas férfi, akit mintha skatulyából húztak volna ki.

Lepski a jegyzetömb után nyúlt.

– Mondjon el mindent róla, Dolores. Adjon róla személyleírást.

A lány elnyomta a cigarettát, és rágyújtott egy másikra.

– Az arcát nem láttam, nyomozó úr. Tudja, el voltam foglalva a másik pasassal meg Jamie-vel, aki éppen egy fához igyekezett.

Lepski fegyelmezte magát, nehogy összetépje, és a falhoz vágja a jegyzetömböt.

– Vegyük szépen sorra – mondta halk, fojtott hangon. – Elhaladt maga mellett egy férfi, akin golflabdagombos zakó volt... így van?

– Pontosan.

– És ez ötödikén déltájban történt?

A lány bólintott.

– Ha az arcát nem látta is, azért valami egyebet csak látott?

– Igen.

– Helyes. Ez nagyon fontos, Dolores. Milyen volt: magas, alacsony, középtermetű?

– Magas. Szeretem a magas férfiakat. Tudja, szerintem az alacsony férfiak kibírhatatlanok.

– Tehát magas volt. – Lepski felállt. – Olyan magas, mint én?

A lány úgy mérte végig Lepskit, mint a hentes egy szép darab marhahúst.

– Magasabb. Nem sokkal, de magasabb.

Lepski visszaült.

– Nagydarab volt, vagy vékony? Normális, vagy kövér?

– Széles válla volt. Ezt megjegyeztem. Szeretem a széles vállú férfiakat, akik derékban elvékonyodnak. Ez ilyen volt.

– Kalap volt rajta?

– Nem. Szép haja volt, tudja, olyan szóke. Egészen szóke: mondjuk lenszóke, rövidre nyírva. Unom már a hosszú hajú férfiakat.

– Dolores, maga tehát látott egy lenszóke hajú, széles vállú, kábé száznyolcvan centi magas férfit... így van?

– Pontosan, nyomozó úr.

– És még mit vett észre rajta?

– Világoskék nadrágban volt. Jól illett a zakóhoz. És Gucci-cipőt hordott. Szerintem a Gucci-cipők gyönyörűek.

– Megint mozdult egyet a széken, és a melle ismét megrezdült.

Lepski halkán felsóhajtott. Egy nyomozónak nem volna szabad ilyen nővel tárgyalni, gondolta.

– Milyen volt a járása?

– Hát csak úgy ment, mint aki tudja, hová megy... hosszú, határozott léptekkel.

– Nem sántított?

– Ó, nem.

– Dolores, amit mond, nagyon fontos. Ez az első nyom, amely elvezethet Janie Bandler és Lu Boone gyilkosához. Hallott az ügyről, ugye?

– Ezért jöttem. Ha nem dolgozom, mindig megnézem Pete Hamilton műsorát. Az az ember egy cukorfalat.

Lepski más szavakkal is tudta volna jellemezni Hamiltont, de erre a pillanat nem volt alkalmas.

– Szeretnénk, ha minél többet elmondana erről a férfiről. Más egyebet nem figyelt meg rajta?

Dolores elgondolkozott. Közben elnyomta a cigarettát, és rágyújtott egy másikra.

– A kezét. – Lepskire nézett, és csábítóan rámosolygott.

– Tudja, a kezek nekem nagyon sokat elárulnak, nyomozó úr. Tudja, sok férfiismerősöm van. A kezük... hát szóval, érti, nem?

Lepski bólintott. El tudta képzelni, milyen fontos lehet a férfiak keze egy ilyen drága kurvának.

– Szóval, amikor elment mellettem, feltűnt nekem a keze. Olyan művészkéz volt: hosszú ujjak... szóval művészkéz. Egy festőnek lehet ilyen a keze.

– Vagy egy sebésznek, vagy valami hasonlónak, nem?

– Lehet. Szóval művészekeze volt.

– A személyleírásból, amelyet adott róla, úgy tűnik, gazdag ember lehetett.

Dolores elhúzta csinos kis orrát.

– Inkább afféle csóró, aki a mások pénzén él. Neki magának nincs is foglalkozása, és mindent annak a hitelkártyájával fizet, akinek a pénzéből él. Egyszer nálam is volt egy ilyen csóró, aki hitelkártyával akart kifizetni... Képzeld!

– Hát igen. Lássuk, van-e még valami.

– Szeretném, ha sietnénk, nyomozó úr. Azt hiszem, Jamie-nek már nagyon oda kell mennie egy fához.

Lepski feltett még néhány kérdést, de végül belátta, hogy a lány nem tud több fontos információval szolgálni.

– Hát igazán nagyon köszönjük, Dolores. Sokat segített. Ha hátulról látná azt a férfit, felismerné?

– Persze hogy fel.

– Akkor is, ha nem az a zakó lenne rajta?

Dolores bólintott és felállt. Jacoby, aki egész idő alatt nem vette le róla a szemét, felsóhajtott.

– Még valamit – mondta Lepski, és ő is felállt. – Arról, amit most elmondott, senkinek ne szóljon egy szót sem. Nagyon fontos. Sok száz ember közül eddig maga az egyetlen, aki használható felvilágosítást nyújtott. Ez az ember közveszélyes. Biztos, hogy felismeri, ha újra meglátja?

A nagy fekete szemek tágra meredtek.

– Gondolja, hogy rám szállhat?

– Lehetséges.

– Gondolja, hogy engem is kinyírhat, mint azt a szerencsétlen lányt?

– Lehetséges.

– Remélem, hamar elfogják, nyomozó úr. Addig nem fogom biztonságban érezni magamat.

– Csak ne beszéljen róla senkinek.

– Nem gondolja, hogy testőr kellene mellém?

Jacoby már félig felemelkedett a székről, amikor tekintete találkozott Lepskiével, mire visszaült.

– Ha a főnök jönak látja, kap egy testőrt. Majd én elintézem – mondta Lepski.

– Akkor viszlát. – A lány Lepskire villantott egy mosolyt, egy másikat meg Jacobyra, és kisuhant a szobából.

Jacoby a tenyerét törölgette a zsebkendőjével.

– Mit mondott, hol lakik?

– Minimum kétszáz dollár – válaszolta Lepski. – Ne gyerekeskedj, Max. Mióta van egy harmadosztályú nyomozónak kétszáz dollárja kurvákra? – összeszedte jegyzeteit, és bement Terrell irodájába.

Reynolds kikapcsolta a tévét, amelyben éppen Pete Hamilton délelőtti műsora ment, és kérdő tekintettel a karosszékben szétfolyó Ameliára nézett. A műsorban ismertették Lu Boone meggyilkolásának részleteit. Hamilton, aki szerette borzolni a nézők idegeit, nem fukarkodott a részletekkel. Leírta a levágott fejet és a borzalmasan megcsönkített testét.

– Nem kétséges, hogy ez az örült gyilkos még mindig városunkban tartózkodik – fejezte be mondanivalóját Hamilton. – Legyenek résen. Senki sincs biztonságban, amíg a gyilkost le nem tartóztatják. Joggal kérdezhetik, mit csinál a rendőrség.

– Ezt nem hiszem! Nem tudom elhinni! — sikoltott fel vadul Amelia. – Crispin ilyet nem...

– Egy kis konyakot, asszonyom? – kérdezte Reynolds.

– Kérek...

Reynolds bizonytalan léptekkel az italszekrényhez ment. Közben az ablakon át meglátta Crispint, aki a Rolls Royce felé sietett. Ekkor indult a Kendrick-galériába.

– Éppen most megy el, asszonyom – mondta Reynolds, és a kigördülő autó után nézett.

– Menjen fel a műterembe – utasította Amelia –, és nézzon körül.

Reynolds előbb a saját szobájába ment, töltött magának egy tripla whiskyt, felhajtotta, és várt egy darabig, hogy az alkohol magához térítse. Megkereste a drótdarabot, hogy ki tudja nyitni Crispin ajtaján a zárat, és lassan felmászott a lépcsőn.

Amelia ült és várt. Biztos volt benne, hogy Crispin újabb borzalmas gyilkosságot követett el. De lehet, hogy tévedek, ismételtette magában kétségbeesetten. Ezúttal nem voltak vérfoltos ruhák, amelyektől meg kellett volna szabadulni. Kövér kezét petyhüdt mellére fektette, és érezte, hogy a szíve hevesen ver. Biztos, hogy Crispin volt! Behunyta a szemét. Micsoda szégyen! Az ő életének befellegzett. Ki akar egy ilyen szörnyeteg anyjával egy társaságba járni? Ma estére is meg volt híva a Spanish Bay szállodába a francia nagykövet tiszteletére rendezett estélyre. Ez jelentette számára az életet! Ki fogja meghívni még egyszer, ha kiderül, hogy a fia örült gyilkos?

Zajt hallott, és az ajtó felé nézett. Reynolds állt az ajtóban. Az arca fehér volt, mint a dermedt birkafejjű. Homlokán veritékcseppek gyöngyöztek. Egymásra néztek, és Reynolds bólintott.

– Mi van? – kiáltotta Amelia. – Ne bólogasson nekem! Mi van?

– A fia egy férifejet fest, asszonyom – válaszolta Reynolds szinte suttogva. – Egy vérben úszó, levágott fejet.

Bár Amelia erre számított, Reynolds szavai mégis ökölcsapásként érték. Hátrahanyatlott és lehunyta a szemét.

– Konyakot, Reynolds!

A komornyik lassan az italszekrényhez ment, és elővett egy poharat. Miközben az üveg után nyúlt, a pohár kicsúszott reszkető kezéből, és a szőnyegre esett.

– Reynolds! – sikoltotta Amelia.

– Igenis, asszonyom.

Elővett egy másik poharat, megtöltötte konyakkal, és átnyújtotta Ameliának. Az asszony megragadta a poharat és ivott.

– Asszonyom...

– Ne szóljon hozzám! Érti, Reynolds? Nem tudunk semmiről! Menjen, és végezze a dolgát!

– Lehet, hogy folytatni fogja, asszonyom.

– Na és, kik ezek az emberek? Ki törődik velük? – Amelia hangja éles volt. – Egy kurva! Egy hippi! Kit érdekelnek?

– De, asszonyom...

– Nem tudunk semmiről!... – förmedt rá Amelia. – El akarja veszíteni az állását? Csak nem képzeli, hogy lemondok az otthonomról? Ez az egész nem tartozik ránk! Nem tudunk semmiről!

Reynolds elképzelte a borzalmas helyzetet, hogy állás és korlátlan mennyiségű whisky nélkül marad. Habozott egy pillanatig, de úgy érezte, mégiscsak figyelmeztetnie kell Ameliát.

– Asszonyom, a fia közveszélyes. Önt is megtámadhatja.

– Azt már nem tette hozzá, hogy Crispin őt is megtámadhatja.

– Engem? De hiszen én az anyja vagyok! Ne beszéljen zagyvaságokat! Menjen, és végezze a dolgát. Nem tudunk semmiről!

Terrell az íróasztalánál ült, Hess, Beigler és Lepski meg a székeken. Mindannyian kávét ittak, amit Charlie Tanner szolgált fel nekik.

– Egyre közelebb jutunk ehhez az örülthöz – szólalt meg Terrell. – Végre megtört a jég: megvan a negyedik zakó. A másik háromnak a tulajdonosára nem illik ez a személyleírás. – Lepskire nézett. – Úgy látta, hogy a lány biztos a dolgában?

– Igen – felelte Lepski. – Biztos volt.

– Akkor ez az a zakó, amelyet Mrs. Gregg az Üdvhadseregnek adott. Ezt kell felkutatnunk. – Terrell kis szünetet tartott, és pipára gyújtott. – Csakhogy a személyleírás szerint ez a férfi nincs rászorulva arra, hogy az Üdvhadseregből öltözködjék. Aki Gucci-cipőben jár, annak arra is telik, hogy zakót vásároljon magának... vagy nem?

– Sok ingyenélő van errefelé – mondta Hess. – Olyan fickók, akiknek egy árva centjük sincs. Dzsigolók, buzik, selyemfiúk. Van belőlük elég, és mind a gazdagokon élösködnek. Csak a könnyű dohány érdekli őket, és az ilyeneknek adniuk kell magukra. Lehet, hogy a barátunk meglátta a zakót az Üdvhadsereg autóján, és ellopta vagy egy ötösért megvette. Lehet, hogy a Gucci-cipőt is lopta, vagy valamilyen kiárusításon vette.

Terrell bólintott.

– Lehet. Akkor ellenőrizzük a cipőüzleteket. Tom, maga fogja megszervezni. Meg kell tudnunk, melyik üzlet adott el Gucci-cipőt, és kinek.

Ebben a pillanatban lépett be Dusty Lucas.

– Főnök, azt hiszem, ez fontos – mondta izgatottan. – Ellenőriztem az Üdvhadsereg két ruhabegyűjtőjét. Be is hoztam a sofőrt. Joe Heinie-nek hívják. Az apja az a Syd Heinie, akinek használsruha-kereskedése van Secombban. Voltam a fiú lakásán, és rajtakaptam, amint éppen egy csomó ruhát pakolt le az Üdvhadsereg autójáról. Bevallotta, hogy a begyűjtött ruhák egy részét az apjának adja tovább eladásra.

Hess felállt.

– Majd én kezelésbe veszem, főnök.

Joe Heinie a korlát túloldalán ült egy padon, egy rendőr vigyázott rá. Huszonnyolc éves lehetett. Magas volt és sovány, a haja piszkosan lógott. Rosszul borotvált arcán komor kifejezés ült.

Hess és Lepski az egyik íróasztal elé ültették. Hess leült vele szemben, Lepski pedig föl-alá kezdett járkálni.

– Bajban van, Joe – mondta Hess.

Heinie felnézett, és gúnyosan elmosolyodott.

– Bajban? Maguk megőrültek? Miféle bajban? Azokat a ruhákat valaki kidobta... vagy nem?

– A ruhákat az Üdvhadsereg kapja, és magának nincs joga ahhoz, hogy elvegye őket a saját céljaira – csattant fel Hess.

– Tényleg? És megmondaná, mit csinál velük az Üdvhadsereg? Elajándékozza őket. Akkor meg mi a rossz abban, ha néhány az apámhoz kerül? Mi a különbség?

– Mióta csinálja ezt?

– Hat hónapja... Nem emlékszem pontosan. Nem mindegy?

– Vigyázzon, Joe. Maga ruhákat lopott az Üdvhadseregtől. Ezért három hónapot kaphat.

Heinie újra elmosolyodott.

– Na ne mondja! Semmivel sem vádolhatnak. Ismerem a jogaimat. Én a ruhákat valakiktől kapom. *Kapom* őket... világos? És néhányat közülük az apámnak ajándékozok... világos? A többit meg az Üdvhadseregnek adom. – Előrehajolt, és ujjával Hess felé bökkve folytatta. – A ruhák nem az Üdvhadsereg tulajdonai, amíg én oda nem szállítom őket... világos?

– A ruhák abban a pillanatban az Üdvhadsereg tulajdonai, amikor a kocsira teszi őket – felelte Hess magabiztosan.

Heinie még gúnyosabban mosolygott.

– Az ám – mondta –, csakhogy az a rohadt kocsi az *enyém*. Én önként segítek az Üdvhadseregnek. Én fizetem a benzint meg a biztosítást. Tehát jogom van ahhoz, hogy a költségeim fejében néhány ruhát ajándékozzak az öregemnek... vagy nem?

Hess levegő után kapkodott.

– Na, mindegy – mondta, mert rájött, hogy így semmire sem megy Heinie-vel. – Az a kék, golflabdagombos zakó érdekel minket. Adott egy ilyen zakót az apjának?

– Honnan tudjam? – kérdezte Heinie. – Nem szoktam megnézni minden egyes darabot, amit az öregemnek adok. Leteszek nála egy csomót, ő kiválasztja, amit el tud adni közülük, a többit visszaadja, én meg az Üdvhadseregnek adom őket.

Hess Lepskire nézett.

– Ellenőrizd az apját – mondta.

Amikor Lepski elment, Heinie megkérdezte: – Ugye, hogy nem is vagyok olyan nagy bajban? Mert arra aztán végképp nincs időm, hogy itt üljek, és rágjam a gittet magukkal...

Ravasz fickó, gondolta Lepski, miközben autójához sietett. Gyorsan Secombba hajtott.

Syd Heinie kemény tekintetű ember volt, és éppen olyan magas, mint a fia. Üzletét zsúfolásig megtöltötték a használt ruhák. Amikor Lepski berobogott, Heinie éppen egy kövér négernek keresett nadrágot.

Lepski nyugtalanul járkált, amíg az üzletet megkötötték, és Heinie odalépett hozzá. Végigmérte Lepskit, és ösztönösen megérezte, hogy rendőr. Mosolygott, de a tekintete megkeményedett.

Lepski felmutatta jelvényét, és megszólalt: – Egy kék színű, fehér golflabdagombos zakót keresünk. Ment át az ön kezén ilyen zakó?

Heinie egy ceruzacsonkot dugott jobb fülébe, megforgatta, kihúzta és lepöckölte.

– Nem állíthatom biztosan – válaszolta. – Fehér golflabdagombos zakó?

Lepski türelmet erőltetett magára.

– Igen.

Heinie a ceruzacsonkot a bal fülébe dugta, megforgatta, kihúzta, és újra lepöckölte.

– Azt mondja, golflabdagombos? Hadd gondolkozzak. – Megvakarta a tarkóját. – Különleges zakó volt, ugye?

Lepski halkán morgott egyet.

– Most, hogy utánagondolok, tényleg volt nálam egy golflabdagombos zakó.

Lepski felkapta a fejét. Végre tényleg megtörik a jég!

– Kéket mondott, ugye? – kérdezte Heinie.

– Igen.

Heinie megrázta a fejét.

– Az barna volt. Emlékszem rá. Úgy két, de inkább három éve lehetett. Egy ilyen zakóra emlékszik az ember, ugyebár.

– Ez a zakó kék! – vicsorgott Lepski.

Heinie tovább gondolkozott.

– Nem... olyat nem láttam.

– Nézze, Mr. Heinie, a dolog nagyon fontos – recsegte Lepski. – Gyilkossági ügyről van szó.

– Értem, értem – bólintott Heinie. – Nem, nem láttam kék zakót golflabdagombokkal. Egy barnát, azt igen... két-három évvel ezelőtt, de kéket nem.

– Nem lehet, hogy valamelyik alkalmazottja...

– Nincsenek alkalmazottaim – mondta Heinie. – Kinek kell manapság alkalmazott?

Fúj, ez az undorító rendőrmunka, gondolta Lepski. – És Gucci-cipőt?

– Micsoda?

– Gucci-cipőt nem adott el valamikor valakinek?

– Arra az olasz cipőre gondol?

– Arra.

– Nálam olyan még nem fordult elő. De ha akar egy pár szép cipőt, mutathatok...

– Nem kell! – vicsorgott Lepski. – Ide figyeljen, Heinie! A fia bajba kerülhet, ha olyan ruhákat ad magának, amiket az Üdvhadseregnek szántak.

– Joe aztán nem... dörzsöltebb ő annál – válaszolta Heinie, és elvigyorodott.

Lepski kirobogott az üzletből, és a kocsijához ment. Hirtelen eszébe jutott, hogy retikült kell vennie Carrollnak. Megállt az autó mellett. Hol a fenébe vegyen retikült szombat délután? Lepski utált vásárolni.

– Helló, Mr. Lepski!

Lepski hátrafordult, és Karen Sternwooddal találta magát szemben. Szeme végigfutott a lány testén. Jó kis pipi, gondolta.

– Üdvözlöm, Miss Sternwood. Hogy van?

Karen lebiggyesztette az ajkát.

– Be akarok kapni valahol egy szendvicset. Képzeld! A főnököm elutazott a hétvégére, és itt hagyott nekem egy halom munkát. Egész délután dolgozni fogok. Szombaton! Képzeld!

– Mr. Brandon elutazott?

– Beteg az apósa. Csak hétfőn jön vissza. Hogy halad a nyomozás a gyilkossági ügyben?

– Dolgozunk rajta. – Lepskinek hirtelen eszébe jutott valami. – Miss Sternwood, ha volna egy kis ideje, segíthetne rajtam.

Karen szempillái rebegni kezdtek. Te jó isten! – gondolta Lepski. – Ha ez a lány nincs felhúzva, megeszem a kalapomat.

– A maga számára mindig van időm – válaszolta Karen.

Lepski meglazította a gallérját.

– Vennem kéne egy retikült a feleségemnek a születésnapjára, de nem tudom, hogy csináljam.

– Nem probléma. Milyen retikül legyen?

– Fogalmam sincs. Valami különleges. A feleségemnek elég kényes ízlése van.

Karen felnevetett.

– Mint a legtöbb nőnek. Az a kérdés, mennyit szán rá. Ötszáz dollárt? Úgy akörül?

– Nem, az túl drága. Úgy száz dollár körül gondoltam.

– A legokosabb, ha a Lucille butikban próbálja meg a Paradise Avenue-n – mondta Karen. – Ott biztosan talál. – Elmosolyodott, pislogott néhányat, és folytatta. – Muszáj

bekapnom azt a szendvicset. Viszlát. – Csípőjét riszálva távozott. Lepski csak bámult utána.

Azután beszállt az autóba, és a Paradise Avenue-ra hajtott. A drága luxusüzletek szombat délután is nyitva tartottak. A járdán rengeteg volt az ember, a kirakatokat bámulták. Lepski leparkolt, és elindult, hogy megkeresse a Lucille butikot. Magában szitkozódva már az utca felénél járt, amikor elhaladt Kendrick galériája mellett. Ha nem pásztáz végig minden kirakatot figyelmes tekintettel, észre sem veszi Crispin tájképét.

Amint megpillantotta a festményt, megtorpant, és érezte, hogy a tarkóján égnek áll a haj.

Vérvörös hold!

Fekete égbolt!

Narancssárga tengerpart!

A kirakathoz lépett, és közelebbről szemügyre vette a képet.

– Te jó isten – gondolta. – A vén rumoshordó jóslata!

Eszébe jutott, hogy Mehitabel Bessingernek a tavalyi gyilkossági ügyben is igaza lett. Akkor azt tanácsolta, hogy narancsokat keressen, és a gyilkos valóban egy narancsárus volt.

Lehet, hogy ismét igaza van?

Aztán eszébe jutottak Dolores szavai: *művészkéz volt.*

Lehet, hogy az az ember a gyilkos, aki ezt a képet festette?

Habozott egy pillanatig, majd határozott léptekkel besétált a galériába.

7.

Louis de Marney duzzogott. Nevetségesnek tartotta Kendricknek azt az ötletét, hogy szombat délután is tartsák nyitva az üzletet. Kendrick követelését pedig, hogy ő, mint vezető eladó bent maradjon, miközben a többi fiú az élet örömeit élvezzi, határozottan sértőnek tekintette. Igaz, hogy nyolc hete egy totyogó vén tyúk betévedt az üzletbe, és hatvanezer dollárért megvásárolt egy (zseniálisan hamisított) Holbein-miniatúrt, azóta azonban senki sem tette be a lábát szombat délután a galériába, de Kendrick optimista volt.

– Soha nem lehet tudni, drágám – mondta Louis-nak –, egyszer talán nyílik az ajtó, és besétál rajta egy balek. Egyébként is mit akarsz: a csütörtököd és a vasárnapod szabad.

Louis tehát duzzogott. Azt is felháborítónak találta, hogy neki kellett elmennie a Gregg villába, ahol a nyilvánvalóan részeg komornyiktól átvett egy becsomagolt festményt. A galériába visszaérkezve kibontotta a csomagot, amely Crispin egyik tájképét tartalmazta.

– Ezt nem lehet kiállítani – kiáltott fel. – Nézd csak meg! Kendrick utálkozva szemlélte meg a tájképet.

– Nagyon modern – mondta, és parókáját levéve, egy selyemzsebkendővel megtörölte a feje búbját.

– Modern? – rikoltotta Louis. – A művészet megcsúfolása!

– Tedd ki a kirakatba, drágám – mondta Kendrick. – Ki tudja...?

– Én tudom – sikította Louis. – Tönkreteszi a galériánk hírnevét!

– Uralkodj magadon, Louis! – csattant fel Kendrick. – Tedd ki a kirakatba! Megígértem, hogy kiteszem, tehát ki is kell tennem. – Gyengéden megveregette Louis vállát. – Ne feledd, drágám, hogy Gregg negyvenezer dollárral jön nekünk. Tedd az oldalkirakatba – mondta, és fejét csóválva visszament a fogadószobába.

Louis kirámolta az oldalkirakatot, és Crispin képét egy festőállandóra helyezte. Majd az íróasztalához suhant, és dühtől forrva leült.

Éppen egy meztelen fiúkkal teli képes újsággal igyekezett elterelni gondolatait a festményről, amikor Lepski belépett.

Louis felnézett és megmerevedett. A városban arcról és név szerint ismert minden rendőrt, és Lepskiről tudta, hogy közismert bajkeverő. Lábát a szőnyeg alatt elrejtett gombra tette, és megnyomta. Kendrick éppen egy képes művészeti albumban keresgélt valamit, amit érdemes volna hamisítani, amikor meglátta, hogy felvillan az asztalán a piros lámpa. Azonnal tudta, hogy a rendőrségtől érkezett látogatója. A vendég nem zavarta különösebben, mert a galériában éppen nem voltak rázós műtárgyak, de azért meglepődött. A rendőrség hat hónapja nem járt a galériában. Kitorászta magát a székből, a velencei tükörhöz lépett, megigazította parókáját, majd mint egy macska az ajtóhoz osont, és résnyire kinyitotta, hogy hallja a beszélgetést.

Louis felállt a székről. Patkányarca csupa mosoly volt.

– Mr. Lepski – szólalt meg nyájas hangon. – Minek vegyem a megtiszteltetést? Hadd találjam ki! A gyönyörű feleségének keres valami ajándékot. Bizonyára valamilyen évforduló alkalmából. Születésnap? Vagy valami különleges alkalom? Jól tette, hogy hozzánk fordult! Nálunk biztosan, megtalálja, amit keres, Mr. Lepski! Önnek mindent igen

jutányosan számítunk meg. Engedje meg, hogy körbevezessem!

Lepski kissé elkábult ettől a fogadtatástól, és egy pillanatig habozott. Louis elsuhant mellette, kinyitotta az egyik vitrint, és elővett belőle egy lazúrkő berakásos brosstút.

– Ez biztosan nagyon tetszene a feleségének, Mr. Lepski! – mondta Louis izgatottan. – Nézze csak meg! Antik itáliai darab, a tizenhetedik századból. Hogy fogják irigyelni érte! Ritkaság. Másnak nem adnám el ezer dollár alatt, de önnek ötszáz. Képzelve el, mekkora örömet okozna vele!

Lepski összeszedte magát.

– Az a kép érdekel, amelyik a kirakatban van. A vörös holddal.

Louis kimeresztette a szemét és eltátotta a száját, de aztán gyorsan magához tért.

– Milyen bölcs meglátás! Micsoda érzékenység! Természetesen. Egy ilyen nagyszerű festmény a falon mindig önre emlékezteti majd a feleségét!

– Nem megvenni akarom – morogta Lepski a foga között. Érezte, hogy kezdi elveszíteni a türelmét. – Azt szeretném tudni, ki festette.

– Nem akarja megvenni? – kérdezte Louis színlelt csodálkozással.

– Azt szeretném tudni, ki festette!

Kendrick érkezettnek látta az időt, hogy színre lépjen, és nagy sebbel-lobbal előjött az ajtó mögül. Félrecsúszott parókájával egy örült benyomását keltette.

– Nem hiszek a szememnek! – kiáltotta. – De hiszen ez Lepski első osztályú nyomozó! – Előbbre lépett. – Üdvözlöm szerény kis galériámban. A kirakatban kiállított festmény érdekli?

– Szeretném tudni, ki festette.

– Hogy ki festette? – Kendrick felhúzta a szemöldökét. – Önt érdekli a modern művészet? Igen bölcs dolog. Ha ma vásárol egy festményt, néhány év múlva a befektetés megháromszorozódik.

Lepski olyan hangot hallatott, mint a leomló sóder.

– Rendőrségi ügy. Ki festette a képet?

Hogy Kendrick időt nyerjen, Louis megszólalt: – Mr. Lepski a vörös holdas festményről beszél, drágám.

Kendrick bólintott, megemelte a parókáját, és még jobban félrecsúsztatta a koponyáján.

– Igen, tudom. Hogy ki festette? Hát alaposan feladta nekem a leckét, Mr. Lepski! Nem tudom.

– Hogyhogya nem tudja?

– Ha jól emlékszem, egy művész hagyta itt, hogy próbáljuk meg eladni. Bár a festmény árulkodik némi tehetségről, nem képvisel valódi értéket. Gondoltam, jó lesz kitenni hétvégén a kirakatba. Szombat délután sok fiatal jár erre. Ötven dollárért odaadnám. Nagyon kedves színfolt lehetne egy fiatal szobájában, nem gondolja?

– Ki volt az a művész? – kérdezte Lepski nyersen.

Kendrick sajnálkozva felsóhajtott.

– Legjobb tudomásom szerint nem hagyta meg a nevét, és a képen sincs szignó. Azt mondta, hogy majd jelentkezik, de eddig még nem jelentkezett.

– Mikor hagyta itt a képet?

– Néhány hete. Az idő gyorsan repül. Emlékszel, drágám – mosolygott Kendrick Louis-ra.

– Nem – vontta meg Louis közömbösen a vállát.

– Hogy nézett ki az a művész? Személyleírást szeretnék kapni róla – mondta Lepski.

– Hogy nézett ki? – Kendrick szomorúnak látszott. – Nem én foglalkoztam vele. Te sem emlékszel, Louis?

– Én sem foglalkoztam vele – mondta Louis, és ismét vállat vont.

Lepski a két férfira nézett, és érezte, hogy hazudnak.

– Akkor hát ki?

– Valamelyik másik alkalmazottam. Ide állandóan jönnek be művészek festményekkel. Néha átvesszük a képeiket, és a pincében tároljuk őket. Én meg időről időre átnézem a képeket, és kiválasztok közülük egyet a kirakatba. Nem tudom megmondani, hogy ezzel a művésszel személy szerint ki foglalkozott.

– Ismétlem, rendőrségi ügyről van szó – mondta Lepski.

– Okunk van feltételezni, hogy annak az embernek, aki ezt a képet festette, köze van Janie Bandler és Lu Boone meggyilkolásához. Ugye, tudja, miről beszélek?

Kendrick érezte, hogy a szíve kihagy egyet, de nagyszerűen tudott uralkodni magán. Csak a szemöldökét húzta fel egy kicsit.

– Miből gondolják?

– Ez nem tartozik magára. Szükségem van ennek az embernek a személyleírására. Lehet, hogy ő a gyilkos.

Kendricknek Crispin Greggen járt az esze, meg azon, hogy Crispin negyvenezer dollárral tartozik neki.

– Meg fogom kérdezni az alkalmazottamat, Mr. Lepski. Szombaton nincsenek bent. Ugye megérti? A fiataloknak kell egy kis szórakozás az egész heti munka után. Lehet, hogy valamelyik emlékezni fog az illetőre.

Lepski egyik lábáról a másikra állt. Majdnem biztos volt benne, hogy gúnyt űznek belőle.

– Akkor elmondom én a személyleírását – kezdte. – Egy körülbelül száznyolcvan centi magas, szőke férfit keresünk.

Művészkeze van. Amikor utoljára látták, kék színű, fehér golflabdagombos zakó, világoskék nadrág és Gucci-cipő volt rajta. Okunk van feltételezni, hogy ez az ember követte el azt a két kegyetlen, örült gyilkosságot. Lehet, hogy ismét akcióba lép. Utoljára kérdezem: meg tudja mondani, ki festette ezt a képet?

Kendrick érezte, hogy kövér hátán hideg veritékcsepp gördül végig. Egy pillanatra megingott, és ezt Lepski észrevette.

Mielőtt Kendrick villámgyors agya működésbe lépett volna, pillanatnyi csend támadt. Volt valami kísérteties Crispin Gregg tekintetében, amire még most is emlékezett. Lehet, hogy tényleg ő a gyilkos? És ha ő az? Tegyük fel, hogy ő (Kendrick) olyan információval szolgál, ami Crispin Gregg letartóztatásához vezet. Ugrik a negyvenezer dollár! A Szulejmán-függőt nem fogja tudni még egyszer eladni!

– Nem gondoltam, hogy ilyen komoly az ügy – mondta a fejét csóválva. – Mr. Lepski! Bizhat bennem. Hétfőn, amint bejönnek az alkalmazottaim, megkérdezem őket. Vagy még jobb lenne, ha maga jönne ide hétfőn reggel, hogy személyesen kérdezze ki őket.

– Hol vannak most az alkalmazottai? – recsegte Lepski.

– Hát azt bizony nem tudom. Öt okos fiú dolgozik itt. Lehet, hogy nincsenek is a városban... akárhol lehetnek. A hétfőre az övék. De hétfőn mindannyian itt lesznek.

– Idefigyeljen – morogta Lepski –, aki ezt a gyilkost fedezi, bűnrészessé válik két gyilkosságban. Ezt jól jegyezze meg. Hétfőn reggel visszajövök – mondta, és kisietett a galériából.

Amikor Lepski eltűnt, Kendrick Louis-hoz fordult.

– Engem hagyj ki a dologból! – nyafogta Louis. – Miért nem mondtad meg neki? Bűnrészesség két gyilkosságban!

– Hogy mondtam volna meg neki? – Kendrick letépte fejéről a parókát, és a sarokba hajította. – Gregg gyevener dollárral tartozik nekem!

– Engem hagyj ki a dologból! – ismételte meg Louis. – Elegendem van! Megyek úszni. Neked kell vállalnod a felelősséget. – Ezzel kisuhant a galériából.

Karen Sternwoodnak végre üres lett az íróasztala. Rengeteg posta érkezett, az üzleti forgalom megélénkült. Ken segítsége nélkül az egész szombat délután a rutinmunka intézésével telt el. Karen az órájára pillantott. Fél hét volt. Eszébe jutott az apja, aki egy sereg vén kecske társaságában a jachtján van. Ő is meg volt híva, de ő megmondta, hogy rengeteg a munkája, amitől apja igencsak meglepődött. Karen elmagyarázta, hogy Kennek el kellett utaznia a nagybeteg apósához, és neki egyedül kell tartania a frontot. Erre apja beleegyezett, hogy ne menjen el.

Most, hogy befejezte a munkát, és rendet csinált az íróasztalon, hátralökte a székét, és rágyújtott. Tűnődni kezdett, hogy mit csináljon a hétvégén.

Egyedül érezte magát.

Ken óta nem volt más férfival, és most nagyon vágyott erre. Borzalmas, hogy nem vezethet, amíg vissza nem kapja a jogosítványát. Elhatározta, hogy a hétvégét a tengerparti házban tölti, de előbb kerít egy férfit.

Számba vette hímnemű ismerőseit. Az a baj, gondolta, hogy már biztos mind foglaltak, ugyanis gondosan ügyelnek arra, hogy a hétvégét ne kelljen egyedül tölteniük.

Elhúzta a száját. Hirtelen az eszébe jutott valami. Miért ne próbálja meg? Lestoppol egy kocsit, aztán majd kiderül, mi lesz belőle. Lehet, hogy egy érdekes férfira akad. Miért ne? Jó móka lesz!

Bezárta az irodát, és a Seaview Avenue-n felsétált a Miami vezetősíkjára, és a gyorsforgalmi úthoz. Egy pálma árnyékában megállt, és figyelte az elhaladó autót. A kocsi a szombat délutáni csúcsforgalomban jóformán lépésben haladt.

Egy Porsche közeledett, de egy kövér, borzalmas külsejű ember vezette, ezért Karen elengedte, noha a sofőr kíváncsi és reménykedő pillantásokat vetett rá. Utálta a kövér férfiakat. A Fordok, Mercedesek, Volkswagenek és Cadillacok áradata tovább hömpölygött, a vezető mellett valamennyiben ült egy nő. Már-már kezdte elveszíteni a türelmét, amikor meglátott egy Rolls Royce-ot. Ugyanabban a pillanatban megakadt a forgalom, és a kocsi éppen mellette állt meg. Rápillantott a vezetőre, és egy percig sem habozott. A férfi szőke volt, csinos, de ami ennél sokkal fontosabb, egyedül ült az autóban. Karen a kocsinhoz lépett, és káprázatosan csábmosolyt villantott a vezetőre.

– Nem vinne el egy darabon? – kérdezte.

Crispin Gregg ránézett. Rögtön arra gondolt, hogy milyen szépen mutatna a lány egy festményen. Azután meglátta a szemében a semmivel össze nem téveszthető szexuális vágyat. Előrehajolt, és kinyitotta a jobb oldali ajtót.

– Merre megy? – kérdezte, miközben Karen becsúszott melléje az ülésre.

– A Paddler's Creekre. – Crispinre mosolygott. – Álomszép ez az autó.

A forgalom megindult.

– A Paddler's Creekre? – kérdezte Crispin, és elindult. – Az a hippikolónia.

– Az.

– De hát maga nem hippi.

A lány felnevetett.

– Van egy házam nem messze az országúttól. A nevem Karen Sternwood.

– Sternwood? – nézett rá Crispin éles pillantással. – Van egy Sternwood a biztosítónál, aki nagyon jóban volt az apámmal.

– A lánya vagyok. Azt mondja, az apjával? Miért, kicsoda maga?

– Crispin Gregg. Cyrus Gregg volt az apám. Néhány hónapja halt meg.

– Maga a fia? Egyszer találkoztam az apjával. Nagyon tetszett. Milyen kicsi a világ!

– Az. – Crispin levette egyik kezét a kormányról, és megtapogatta a Szulejmán-függőt. Amióta megvette, állandóan vágott rá, hogy megtapintsa.

– Szép darab – mondta Karen, amikor észrevette a függőt Crispin ujjai közt. – Mi az?

– Nemrég vettem. – Crispin szeme megvillant. – Volna egy kis dolgom. Néhány perc az egész... Nagyon siet?

Karen felnevetett.

– Időmilliomos vagyok. Szabad a hétvégém. Semmi dolgom.

Crispin bólintott.

– Nekem sincs. Nem csinálhatnánk együtt valamit?

Karen végigmérte a fiú karcsú testét, hosszú lábát, finom kezét és szép arcát. Érezte, hogy ereiben bizseregni kezd a vér.

De igen, te gyönyörű fiú, gondolta, feltétlenül csinálunk valamit együtt.

– Nagyszerű ötlet – válaszolta.

Crispin a gyorsforgalmi útról a Paradise Avenue-ra fordult.

– Csak szeretnék megnézni valamit, aztán a magáé vagyok.

Hét óra múlt tíz perccel, a Paradise Avenue már kihalt volt. Az üzletek mind zárva. Crispin megállt Kendrick galériája előtt.

Amióta megvált a tájképétől, alig várta, hogy viszontláthassa a kirakatban. Kíváncsi volt rá, vajon akadtak-e már érdeklődők. A szombat este természetesen nem a legmegfelelőbb idő, de azért szerette volna látni, hogy az a lehetetlen külsejű buzi hova állította ki a képét.

A kép egy ezüstszínű festőállványon állt a kirakatban. A nap utolsó sugarai éppen a vászonra estek.

Crispint büszkeség fogta el. Igen! A kép eredeti tehetségről árulkodik! Lüktet benne az élet!

– Mi a véleménye róla? – kérdezte, és a képre mutatott.

Karen odanézett, összeráncolta a homlokát, megint a képre nézett, majd Crispinre fordította tekintetét.

– Arról ott a kirakatban?

Crispin arcán megfagyott a mosoly.

– Arról a festményről.

Karen vállat vont.

– Nem nagyon értek a modern művészethez. De otthon van néhány érdekes darabom. Az apámnak is vannak nagyszerű modern festményei.

Crispin hosszú ujjai szorosabban markolták a kormányt.

– Mi a véleménye arról a festményről a kirakatban? – kérdezte élesebb hangon.

– Vagy egy vicc... egy jó kis hétvégi vicc – felelte Karen –, vagy pedig Kendricknek az a kevés esze is elment, ami volt neki. Hogy mi a véleményem? Az, hogy olyan, mintha egy idióta kölyök festette volna. Miért, maga mit gondol róla?

– Egy idióta kölyök?

A lány felnevetett.

– Vagy egy örült felnőtt. Micsoda kép!

Crispin ujjai a Szulejmán-függővel játszadoztak.

– Szerintem nagyon eredeti kép.

– Csak ezt akarta látni? – kérdezte Karen. Türelmetlenül várta, hogy végre kettesben lehessen ezzel a szép szál fiúval.

– Akkor menjünk.

Crispin indított, és visszahajtott a gyorsforgalmi útra.

– Ha komolyan érdeklí a modern művészet, nemcsak az ilyen marhaságok, beszéljen Kendrickkel. Ő ért hozzá.

– Marhaság? – kérdezte Crispin. – Tényleg ez a véleménye?

– Miért, magának nem?

Crispin úgy érezte, azonnal meg kell állnia, meg kell nyomnia a rubingombot, és le kell szűrnie a lányt, de uralkodott magán.

– Tehát szabad a hétvégén? – kérdezte megtévesztően szelíd hangon. – Mit csináljunk?

– Menjünk a házamba. Tetszeni fog magának. – Karen csábító mosollyal Crispinhez fordult. – Remekül fogjuk érezni magunkat

A rövid úton egyikük sem szólt egy szót sem.

– Hagyja itt a kocsit – mondta Karen –, innen már nincs messze a ház.

Crispin a Rolls Royce-ot egy pálmafa alá állította, s gyalog mentek, tovább Karen háza felé.

Crispin megszólalt: – Nem errefelé ölték meg azt a lányt?
– A választ persze tudta.

– De igen. Hát nem borzasztó?

Beesteledett, az ösvény a föléje magasodó fáktól és a kétoldalt álló bokroktól már szinte teljes sötétségbe borult.

Crispin közelebb húzódott Karenhez.

– Nem fél ezen az ösvényen? – kérdezte, és ujjai közben a Szulejmán-függőn játszottak.

– Ha olyan férfi van velem, mint maga, akkor nem. Kijutottak az erdőből.

– Hát ez az. És csak az enyém – mondta Karen a házra mutatva.

Crispin szemügyre vette a magányos házat.

– Szép. Teljesen egyedül szokott itt lenni? Nem zaklatják a hippik?

– Szeretnek. – Karen kinyitotta az ajtót. – Én is szeretem őket.

Beléptek a házba, és Karen meggyújtotta a villanyt. Az ablakhoz ment, és behúzta a függőnyt.

Crispin körülpillantott, és elismerően bólintott

– Nagyon kedves ház – mondta.

– Imádom – nézett rá Karen. Micsoda férfi, gondolta. – Iszik valamit?

Crispin odalépett hozzá. Kezét gyengéden Karen karjára fektette, és megfordította a lányt, hogy háttal legyen neki. Aztán könnyedén végighúzta ujjait a lány gerincén.

Karen megborzongott, és felhúzta a vállát. Érezte, hogy a testén végigfut a vágy.

– Csináld még egyszer – mondta. – Honnan tudtad?

Crispin ujjai megint végigfutottak a lány hátán.

– Jaj, de finom!

Crispin gyengéden az ágy felé tolta Karent.

– Várj! – Karen kibújt a trikójából, lehúzta farmernadrágját, és lerángatta magáról a bugyit. Arccal az ágyra vetette magát.

– Csináld még! – mondta elfulladásos hangon. – Sokszor!

Crispin leült a lány mellé az ágyra. Bal kezével végigsimította Karen meztelen hátát. A jobbal leemelte

nyakából a Szulejmán-függőt. Újjával megnyomta a rubint, és a penge kiugrott.

– Finom! – nyögte Karen. – Még!

Úgy érezte, mintha madártoll cirógná a hátát. A borotvaéles penge finoman felhasította a bőrét, és szivárogni kezdett belőle a vér. Karen nem érzett fájdalmat, csak kéjes eksztázist. A kés újabb sebet szántott a hátán a tarkójától a gerincoszlopa végéig. A vér erőbben kezdett szivárogni.

– Úristen! – zihálta Karen. Ökölbe szorított keze az ágyon dobolt. – Csodálatos! Csináld még!

Crispin szeme hirtelen megvillant, szája elvicsorodott. Mélyebbre vágott, és teljes hosszában végighasította a lány testét. A vér ömleni kezdett a lepedőre. Karen az éles fájdalomtól megmerevedett és hanyatt fordult. Rémülten meredt Crispin arcára, vad, rémisztő, démoni arc volt. Tekintete a véres pengére esett.

– Mit csinálsz? – sikoltotta éles hangon. – Mit csináltál velem?

Aztán meglátta a vért a lepedőn, de mikor ajkát sikoltásra formálta, Crispin lesújtott.

A Lucille butikban az elárusítólány borvörös kezeslábast viselt. Haja be volt göndörítve. Amikor Lepski belépett az üzletbe, nyájas mosollyal indult feléje.

– Mit parancsol? – kérdezte, és Lepski érezte, hogy a lány végigméri, mennyi pénze lehet.

– Egy retikült szeretnék venni – válaszolta. – Olyan száz dollár körülit.

A lány sötétkék szemével újra végigmérte.

– Ajándék lesz? – Szemöldöke felszaladt. – Száz dollár körül?

Lepski egyik lábáról a másikra állt. Ez nem az ő világa, de ha már eddig eljutott, meg kell vennie azt a rohadt táskát.

– Ajándék, a feleségemnek.

– Van itt egy, ami éppen megfelelne önnek: egy krokodilbőr retikül. Biztos, hogy nagyon fog tetszeni a feleségének. – A pultra tette a retikült. – Minden van benne: zergebőr bélés, külön hely a rúzsnek, a púderes doboznak... a pénztárcának...

Lepski szemügyre vette a retikült. Rögtön tudta, hogy Carroll nagyon örülne neki. Az persze eszébe sem jutott, hogy egy új ruhát, egy új kabátot, egy új kesztyűt és egy pár új cipőt is szeretne majd a retikülhöz.

– Igen. Tényleg szép. Mennyi az ára?

– Kétszázötven. – A lány rámosolygott. – Gyönyörű darab. Minden nő örömmel hordaná.

Lepskinek százkilencvenöt dollár volt a pénztárcájában. Sajnálkozva nézte a retikült.

– Túl drága – mondta határozottan. – Olyat szeretnék, ami nem kerül többbe... százötvennél.

– Tessék, van itt egy antilopbőrből készült darab, de hát ez persze nem ugyanaz a minőség.

Újabb retikül került a pultra. Lepski ránézett, majd tekintete ismét a krokodilbőr táskára tévedt.

– Csekket elfogadnak? – kérdezte.

– Sajnos, nem ismerjük önt, uram – felelte a lány elhalványuló mosollyal.

Lepski elővette a jelvényét.

– Lepski nyomozó vagyok, a városi rendőrségtől.

A lány szeme hirtelen felcsillant.

– Mr. Lepski? Önnek árengedményt adunk. Lehet százhetven?

Lepski a lányra bámult.

– A bátyám, Dusty Lucas is a rendőrségen dolgozik – folytatta a lány. – Sokat mesélt magáról. Azt mondja, maga a legügyesebb nyomozó az egész rendőrségen.

Lepskit mintha hájjal kengettek volna.

– Akkor elviszem a retikült, Miss Lucas, és ha már szóba került, meg kell mondanom, hogy a maga bátyja is nagyszerű fiú.

Miközben Lepski leszámolta a pénzt, a lány becsomagolta a retikült.

– Nagyon köszönöm, Miss Lucas – mondta. A lányra mosolygott. – Dusty szerencsés ember, hogy ilyen nagyszerű húga van.

– Ugyan, Mr. Lepski. Ez már valóságos bók. Mondja ezt el neki maga.

Lepski bólintott.

– Jó. A fiúk általában nem sokra becsülik a húgukat, de azért elmondom neki.

Az utcára érve megnézte az óráját. Háromnegyed hét volt. Nem lett volna értelme újabb üzleteket felkeresni, hiszen már biztos, hogy valamennyi bezárt. Beszállt a kocsijába, rágyújtott és eltűnődött. Dilemmában volt. Mehitabel Bessinger, a vén rumoshordó azt jósolta, hogy a vérvörös hold, a fekete ég és a narancssárga tengerpart alapján fog a gyilkos nyomára akadni. A múltkor, amikor azt jósolta, hogy narancsok után vadászva találja meg a gyilkost, igaza lett. Lepski még önmagának sem vallotta be szívesen, de úgy látszott, hogy az öregasszonynak mindig igaza van. Rögtön rá kellett volna jönnie, hogy a jósnő egy festményre gondol. A festményt véletlenül pillantotta meg Kendrick kirakatában. Tudta, hogy Kendrick orgazda. Biztos volt benne, hogy hazudott, amikor azt állította, hogy nem tudja,

ki festette a képet. Biztos volt benne, hogy Kendrick fedez valakit. Lepski hátratolta a kalapját, miközben gondolkozott. Abban is biztos volt, hogy Kendrick csak abban az esetben fedez valakit, ha az illető gazdag.

Lepski kidobta a cigarettát a kocsi ablakán. A főnöknek persze nem beszélhet Mehitabel Bessingerről. Mi lenne, ha elmondaná Terrellnek, hogy Carroll egy részeges jósnőtől kért tanácsot, és az ezekkel a nyomokkal szolgált? Már a gondolattól is kiverte a hideg veríték. Terrell meg a többiek halálra röhögnék magukat. Azt hinnék, hogy megőrült. Nem, ennek egyedül kell utánajárnia, és egy szót sem szabad szólni róla senkinek. Hétfőn majd felkeresi Kendrick galériáját, és ízekre szedi az alkalmazottakat.

Visszahajtott a rendőrségre. Legépelte a jelentést a Syd Heinie-vel folytatott beszélgetésről, és bevitte Terrellnek.

Terrell elolvasta, és vállat vont. – Rendben van, Tom. Hazamehet. Előbb-utóbb megtörik a jég.

Lepski negyed tizenkettőre ért haza. Carrollt szokás szerint a világra nyíló szem előtt találta. Az asszony köszönés helyett csak intett neki. A gengszterfilm izgalmas volt, le sem tudta venni a szemét a villogó képernyőről.

– A hűtőben van ennivaló.

Mindig csak a tévé, gondolta savanyúan Lepski. Átkozott kábítószer!

A konyhában evett egy kis hideg csirkét, és ivott egy pohár sört. A tévéből odahallatszott a tüzelő fegyverek, a vijjogó szirénák és a fülhasogató sikoltások zaja. Töltött magának még egy pohár sört.

Éjfélkor, amikor a film véget ért, Lepski bement a nappaliba. Carroll már meg is feledkezett a filmben látott erőszakról, és rámosolygott.

– Jó napod volt? – kérdezte.

– Az, mert ma van a születésnapod – mondta Lepski fölényes hangon. – Tessék az ajándék!

– Ó, Tom! Azt hittem, el fogod felejteni.

– Szép, hogy ilyen gondolsz. – A becsomagolt retikült felesége ölébe tette. – Első osztályú nyomozók semmit nem felejtenek el.

Amikor Carroll meglátta a retikült, örömeiben felsikoltott.

Hajnali fél háromkor a telefon éles csengése riasztotta fel Lepskit álmából. Szitkozódva kikászálódott az ágyból, átbotorkált a nappaliba, és megragadta a kagylót.

– Tom – vakkantott Beigler a telefonba. – Azonnal gyere! Az a mocsok újra gyilkolt. És mit gondolsz, ki az áldozat? Sternwood lánya – mondta, és letette a kagylót.

Amelia Gregg lassan, nehezen ébredt, mert altatót vett be az éjjel. Megkönnyebbülve nézett körül az ismerős hálószobában. Hátborzongató álma volt. A Spanish Bay szálloda hatalmas hallján ment végig. Barátai valamennyien ott ültek, de amikor ő belépett, elfordultak és sugdolózni kezdtek. A vastag szőnyegen bukdácsoló Amelia tisztán hallotta, mit suttoznak.

Őrült a fia. Valóságos szörnyeteg, örült... örült... örült. A susogás éles hanggá erősödött, és Amelia agyában kalapált.

Őrült... örült... örült!

Álmában Amelia arcát tenyerébe temetve botorkált tovább, és mint amikor a film visszafelé pereg, ismét a hall ajtajában találta magát, de a hangok most már fülsiketítően üvöltöttek.

Őrült... örült... örült!

Erre borzongva felébredt. Az ágy mellett álló órára nézett. Éjfél után fél három volt. Hatalmas testével kikászálódott az ágyból, bement a fürdőszobába, és bevett két altatót.

Most délelőtt háromnegyed tízet mutatott az óra. Micsoda álom volt! Senki nem tudhatja meg! Ez az álom a napnál világosabb figyelmeztetés volt! Tudta, hogy ha Crispin lelepleződik, az ő életének vége, soha többé nem lesz egyetlen barátja sem.

Megnyomta a csengő gombját az éjjeliszekrényen, ezzel jelezte Reynoldsnak, hogy felkelt. Erős feketekávéra vágyott. Amikor belépett a nappaliba, Reynolds reszkető kézzel már töltötte is a csészébe a kávé. Amelia élesen ránézett, és rögtön látta rajta, hogy részeg.

– Reynolds! Maga túl sokat iszik! – ripakodott rá, és leült.

– Igenis, asszonyom – felelte Reynolds. – Hozhatom a reggelit?

– Nem. Ő hol van?

– A lakosztályában, asszonyom.

– Elment hazulról tegnap este?

– Igenis, asszonyom.

– Hallotta, mikor jött vissza?

– Nem sokkal tíz után, asszonyom.

Amelia megkönnyebbülten kortyolta a kávé.

– Kapcsolja be a televíziót, Reynolds! Most lesz Pete Hamilton műsora.

– Igenis, asszonyom.

Először Pete Hamilton jelent meg a képernyőn, a háttérben Karen Sternwood háza volt látható, rendőrök nyüzsögtek körülötte. Aztán Karen fényképe következett, és végül a szöveg. Amelia kővé dermedt attól, amit hallott.

– Az örült gyilkos ismét ölt. Ezúttal Karen Sternwoodot, a multimilliomos leányát gyilkolta meg brutális kegyetlenséggel, és a holttestét megcsonkította. Nem egészen egy hét leforgása alatt harmadszor gyilkolt ez az örült – folytatta Hamilton. – A rendőrség biztos benne, hogy

valaki menedéket ad a tettesnek. Mr. Jefferson Sternwood jutalmat tűzött ki a nyomravezetőnek. – A képernyőn megjelent Sternwood fényképe: a durva, gránitkemény arc láttán Amelia szíve hevesebben kezdett verni. – Mr. Sternwood kétszázézer dollárt ajánl fel annak, aki olyan felvilágosítást nyújt, amely nyomára vezet ennek az örültnek. – Hamilton egy kis szünetet tartott. – Kétszázézer dollárt! – ismételte meg. – A bejelentéseket bizalmasan fogják kezelni. Aki biztos adatokkal tud szolgálni a gyilkos kilétét illetően, csak hívja fel a rendőrséget, és azonnal megkapja a kétszázézer dollárt. – Ezzel Hamilton más hírekre tért át.

Reynolds kikapcsolta a tévét, és csend borult a szobára.

Kétszázézer dollár! – gondolta Amelia. Még egymillió dollárért sem áldozná fel társasági kapcsolatait!

Kétszázézer dollár! – gondolta Reynolds. Függetlenség! Nem kellene többé dolgoznia. Nem kellene ennek a kövér nőnek a parancsait lesnie. Csak fel kell hívnia a rendőrséget. A kétszázézer dollárért vásárol egy kis villát, ahol békében élheti le hátralevő napjait, és annyi whiskyt ihat, amennyiről még álmodni sem mert soha.

Hirtelen észrevette, hogy Amelia figyel.

– Reynolds! – szólalt meg az asszony, mintha megérezte volna, hogy a komornyik árulásra készül. – Nem mondhatunk semmit! A pénz nem minden! Gondoljon rám is! Tönkremenne az életem! Bízom a hűségében.

Reynolds kifejeztelen arccal meghajolt. A vén bolond! – gondolta. Valóban azt hiszi, hogy ha ekkora jutalomra van kilátása, akkor is hallgatni fog?

– Igenis, asszonyom – mondta. – Kér még egy csésze kávé?

– Nem. Beszélek Mr. Crispinnel. Többet kell fizetnünk magának – mondta Amelia kétségbeesett hangon. – Legyen hűséges hozzám, és ígérem, hogy nem fogja megbánni.

– Bízhat bennem, asszonyom. Régóta állok az ön szolgálatában – felelte Reynolds fahangon. – Nem kér még egy kis kávé?

– Nem... nem.

– Akkor kiviszem a tálcát.

Vajon megbízhat-e benne, tűnődött Amelia. Reynolds felemelte a tálcát, és az ajtó felé indult.

– Reynolds!

A komornyik megállt.

– Igenis, asszonyom.

– Mit csinál ma?

– El kell készítenem az ön ebédjét, aztán mivel ma vasárnap van, és igen kellemes az idő, talán sétálok egyet.

– Nem érzem jól magam. Túl nagy volt ez a megrázkódtatás. Megtenné, hogy itthon marad? Nem szeretném, ha egyedül hagyna.

– Kérem, asszonyom. Tudja, hogy mindig rendelkezésére állok.

Könnyedén meghajolt és kiment.

A város másik végén Claude Kendrick kikapcsolta a tévét.

Fényűzően berendezett nappalijában ült a galéria feletti lakásában. Éppen befejezte a reggelit. Nagyszerűen tudott főzni, és úgy gondolta, legokosabb, ha vasárnaponként reggelire készít magának valami különlegességet, nem ebédel, aztán este valamelyik étteremben vacsorázik. Így hát roston megsütött két kisebb báránycombot és négy bárányvesét, s az ízletes falatokat zöldborsóágyra fektette. Erős feketekávé, pirítósz és narancslekvár tette teljessé a

menüt, de Pete Hamilton műsorának láttán elment az étvágya.

Kétszázezer dollár!

Fontolóra vette a lehetőséget, hogy jelentkezik a jutalomért, de sajnálattal állapította meg, hogy nincs bizonyítéka arra, hogy tényleg Crispin Gregg a gyilkos. Azt azonban sehogy sem értette, miért mondta Lepski azt, hogy Gregg festménye kapcsolatban van a gyilkos személyével. Miért mondhatta vajon? A Lepski által adott személyleírás valóban illett Greggre, de hát magas, szőke férfi ezrével szaladgál a városban. Kendrick megveregette a mellét, remélve, hogy ettől elmúlik kínzó gyomorégése. És mi van, ha Gregg bebizonyítja, hogy semmi köze a gyilkossághoz? És mi van akkor, ha kiszivárog, hogy ő (Kendrick) tette meg a bejelentést? Rengeteg ügyfele bízott a hallgatásában, amikor lopott műtárgyak adás-vételéről volt szó. Márpedig akinek egyszer eljár a szája, eljárhat máskor is. Akármilyen magas a jutalom összege, hosszú távon jobban megéri, ha hallgat. Aztán eszébe jutott Louis de Marney. Vajon Louis nem vágyik a jutalomra? Ostoba kérdés! Hát persze hogy vágyik! Nehézkesen felállt, és felhívta Louis-t, akinek hámoszobás lakása alig öt percre volt a galériától.

Louis álomittas hangon szólt bele a telefonba.

– Azonnal gyere át, drágám – vakkantotta Kendrick. – Beszélnem kell veled, és amíg nem beszéltünk, ne csinálj semmit!

– Mi az, hogy ne csináljak semmit? – sipította Louis. – Vasárnap van!

Kendrick hirtelen rájött, hogy Louis nem nézte Hamilton műsorát. Szinte maga előtt látta, hogy valami fiúval fekszik az ágyban.

– Nem érdekes. Gyere, amilyen gyorsan csak tudsz – mondta, és letette a kagylót.

Crispin Gregg kikapcsolta a tévét. Kétszázezer dollár! Szeme összeszűkül. Végzetes hibát követett el, amikor megölte azt az undorító kis ringyót.

Ki tudhat róla? Csak az anyja és Reynolds. Az anyja? Neki mindennél többet jelent a társadalmi helyzete. És Reynolds? Igen, Reynolds el fogja árulni. Az alkohol már annyira elbutította, hogy egy percig sem fog habozni, és jelentkezik a jutalomért.

Crispin néhány pillanatig csak ült, ujjai a Szulejmán-függővel babráltak, aztán felállt, macskaléptekkel kiosont lakosztályából, és a lépcső tetején megállt. Fülelni kezdett. Hallotta, hogy Reynolds a konyhában mosogat. Nesztelenül leszaladt a lépcsőn Reynolds szobájához. Kinyitotta az ajtót, és belépett a tiszta kis szobába. A whiskyszagtól elfintorodott. Körülnézett. A kertre nyíló ablakon vasrácsok voltak. Mivel ők a földszinten laktak, Amelia minden ablakra rácsot szereltetett. Meglátta a telefont. Megnyomta a rubingombot, és a borotvaéles pengével elvágta a telefonzsinórt. Az ajtóhoz ment, kivette a zárból a kulcsot, kilépett a folyosóra, és becsukta az ajtót.

A folyosó közepe táján volt egy kis fülke, ahol a takarítószerkeket tartották. Belebújt, és az ajtót résnyire nyitva hagyta.

Chrissy, a süketnéma szakácsnő is nézte Pete Hamilton műsorát, ő semmit nem tudott a gyilkosságokról, amelyekről Pete Hamilton beszélt. Nem érdekelték a hírek, de igencsak meglepődött, amikor a kétszázezer dolláros jutalomról értesült. Mi mindent lehetne kezdeni annyi pénzzel! Vasárnap szabadnapja volt. Miután visszajött a

reggel hétórai miséről most szeretett volna tévét nézni. Jól ismerte Reynolds szokásait, ezért megvárta, amíg a komornyik eltűnik a konyhából. Meg szeretete volna kaparintani a hűtőszekrényből a tegnapról maradt sült csirkét. Még mindig azon járt az esze milyen jó is volna megkapni azt a kétszázezer dollárt. Kinyitotta az ajtót, de gyorsan vissza is lépett a szobájába.

Az ajtó repedésén át figyelte, hogy Crispin kiveszi a kulcsot Reynolds ajtajának a zárjából. Azt is látta, hogy Crispin elbújt a takarítószeres fülkében.

Néhány perc múlva Reynolds kijött a konyhából, végigsétált a folyosón, bement a szobájába, és becsukta az ajtót.

Chrissy zavart arckifejezéssel figyelte, hogy Crispin kilép a fülkéből, óvatosan Reynolds ajtajának a zárjába dugja, ráfordítja, aztán a zsebébe süllyeszti a kulcsot. Látta, hogy Crispin a folyosón anyja nappali szobájához megy.

Reynolds töltött magának egy hatalmas adag whiskyt, és leült. Kétszázezer dollár! Fel fogja hívni a rendőrséget! Minden szükséges bizonyíték a rendelkezésére áll! A hátborzongató festmények a falon! Az elégetett ruha hamuja! Biztos volt benne, hogy a rendőrség találni fog valamilyen nyomot a hamuban. Amikor bekukkantott a kazánba, látta, hogy a golflabdagombok megpörkölődtek ugyan, de nem égtek el. Mire vár hát? Most rögtön kell szólni! Hamilton azt mondta, hogy minden bejelentést szigorúan bizalmasan fognak kezelni, és ha egyszer kifizették neki a jutalmat, fütyül rá, hogy mit gondol, vagy mit mond róla Mrs. Gregg.

Felhörpintette a whiskyt. Most már vakmerően magabiztos volt. Most rögtön meg kell tennie!

Támolyogva felállt, és felemelte a telefonkagylót. A telefon mellett egy kis kártyán ott állt a rendőrség telefonszáma. A füléhez emelte a kagylót. Bár nagyon be volt már rúgva, az még eljutott a tudatáig, hogy nincs vonal. Morgott magában valamit, és visszatette a kagylót. Aztán újra felvette, megveregette a jelfogót, de hiába. A lakásban máskor is volt már süket a telefon. Ha ilyenkor – Mrs. Gregg utasítására – bejelentette valahonnan a hibát, egy csitri lányhang közölte vele a központból, hogy a vonal túl van terhelve, és ha türelmesen vár egy kicsit, majd lesz vonal.

Egy darabig habozott, majd újabb adag whiskyt töltött magának. Megnézte az óráját. Fél tizenegy múlt nyolc perccel. Rengeteg ideje van még. Megszokásból azon törte a fejét, hogy mit készítsen ebédre Mrs. Greggnek. Olyan mindegy, gondolta. Néhány nap múlva kétszázezer dollárja lesz, és megmondhatja az öregasszonynak, hogy akassza fel magát.

Felnevetett, kiitta a maradék whiskyt, és az üres poharat lepottyantotta a földre.

Nem, gondolta. Mrs. Gregg szereti az ő főztjét. Az utolsó pillanatig odaadóan fogja szolgálni. Készít neki valami finomat. Kutatni kezdett kába agyában. Mrs. Gregg nagyon szereti a mustáros sült csirkemellet, gondolta. Azt fog készíteni neki.

A kagyló után nyúlt, és ekkor észrevette az elvágott telefonzsinórt. Rámeredt a lelógó végére, és hideg borzongás futott végig a testén. A whiskygőzön át is hatalmába kerítette a jeges pánik.

Felállt, az ajtóhoz támolygott, lenyomta a kilincset, és rájött, hogy ő bizony be van zárva.

Amelia kövérségébe roskadva ült a fotelban, agyában rémült gondolatok cikáztak. Karen Sternwood! Amelia gyakran vett részt férjével együtt a Sternwood házban fontos vacsorákon. Ilyenkor gyakran látta Karent. Miért, az isten szerelmére, miért választotta örületében áldozatául Crispin éppen ezt a leányt? – gondolta kétségbeesetten Amelia. Ha kiderül az igazság, neki végleg befellegzett Sternwood könyörtelen lesz. El fogja őt üldözni Paradise Cityből. És ez a kétszázezer dolláros jutalom! Most már biztos volt benne, hogy Reynolds részegségében el fogja árulni őt... Hallotta, hogy nyílik az ajtó. Felnézett. Crispin állt az ajtóban.

– Elgondolkoztál valamin, anyám? – kérdezte. Belépett a szobába, és becsukta az ajtót.

Amelia fiának pusztá látásától megborzongott. Kövér kis keze erőtlenül ökölbe szorult.

Crispin leült egy székre. Ujjai a Szulejmán-függővel babráltak.

– Gondolom, te is ugyanazon töröd a fejed, amin én. A továbbiakban ne számíts Reynoldsra. Sajnálak, mert tudom, hogy szükséged van rá. De nem bízhatunk meg benne többé. Ez a jutalom túl nagy csábítást jelent.

Amelia megpróbált megszólalni, de nem jött ki hang a száján.

– Ne légy úgy elkeseredve, anyám – mondta Crispin. – Bízd rám a dolgot. Sajnálom, hogy így kell történnie, de mindkettőnk számára így lesz jobb.

Amelia lélegzet után kapkodott. – Crispin! Mi jár az eszedben? – nyögte ki nagy erőfeszítéssel.

Crispin rámosolygott.

– Meg akarok szabadulni Reynoldstól. Végül is miért ne? Már úgyszólván öreg, alkoholista, és rajtad kívül senkinek sem fog hiányozni.

Amelia borzadva meredt a fiára.

– Megszabadulni? Miről beszélsz?

– Anyám, kérlek, ne légy már ilyen ostoba! – Crispin hangja furcsán éles lett, Amelia összerezzent. – Tudod te jól, hogy miről beszélek... Megszabadulok tőle.

Amelia előrehajolt, összekulcsolta a kezét, és könnyörögve nézett a fiára.

– Crispin, kisfiam – mondta remegő hangon – kérlek, hallgass az anyádra, aki téged annyira szeret. Te is tudod, hogy beteg vagy. Könyörgök, menj orvoshoz. Dr. Raison segít majd rajtad. Egészen biztos, hogy tud segíteni. Kérlek, bízzál benne.

Crispin gonoszul elmosolyodott.

– Még él az a vén hülye? Martin bácsit is ő csukatta bolondokházába. Mi lenne veled, ha engem is oda csukatna? Erre még nem gondoltál? Vagy szeretnéd, ha mindenki megtudná, hogy a fiad a nagybátyádhoz hasonlóan zárt osztályra került? Hány barátod maradna akkor? – Nézte, hogy Amelia a tenyerébe temeti az arcát. – Bízd rám a dolgot. Nincs miért aggódnod. Majd találok valakit Reynolds helyett. Néhány nap múlva ismét ugyanúgy élsz majd, mint eddig. – Nézte az anyját, és megvillant a szeme. – Ne szólj egy szót se... érted?

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Crispin a homlokát ráncolva vette fel a kagylót.

– Mr. Gregg?

– Ki beszél?

– Claude Kendrick, a Kendrick-galériából.

Crispin megborzongott az izgalomtól.

– Újsága van a számomra? Eladta a képemet?

– Igen, Mr. Gregg, a festményről van szó. – Kendrick fojtott hangon beszélt. – Nálam járt egy rendőr. Azt akarta tudni, ki festette a képet.

Crispin megmerevedett.

– A rendőrség? Miért érdeklí a rendőrséget az én tájképelem?

– Éppen ez a rendkívül különös, Mr. Gregg – felelte Kendrick. – Úgy látszik, a rendőrség feltételezése szerint az ön képe kapcsolatban van azokkal a borzalmas gyilkosságokkal, az örült gyilkossal. El nem tudom képzelni, miből gondolják, de ezt gondolják. Én azt mondtam a rendőrnek, hogy nem tudom a művész nevét, de nagyon erőszakos volt. És holnap visszajön, Mr. Gregg! Van ellene kifogása, ha megmondom neki, hogy ön a művész?

Crispin arca vad, vicsorgó maszkká változott.

– Ne mondjon rólam semmit a rendőrségnek! – sziszegte. – Amikor elvitette a képet, megígérte, hogy nem árulja el a nevemet. Követelem, hogy tartsa meg az ígéretét. Ha bármit mond rólam a rendőrségnek, Kendrick, vége az üzletének! – Lecsapta a kagylót.

Amelia, aki végighallgatta a beszélgetést, lehunyta a szemét és megborzongott.

Lám, a rendőrség!

8.

A kilátásba helyezett kétszázezer dollár jutalom valóságos bolondokházává változtatta a Paradise City-i rendőrséget. Minden telefon foglalt volt. Emberek hosszú sora várta, hogy meghallgassák őket. Minden elérhető nyomozót behívtak szolgálatra.

Miközben Lepski az íróasztala fölé görnyedve dolgozott, Carrollra gondolt, meg a születésnapjára, és sajnálta, hogy nem lehet vele. Örült, hogy legalább az ajándékot átadta, mielőtt még megindult volna a lavina.

A bejelentések kilencven százaléka vagy egyáltalán nem, vagy csak nagyon jelentéktelen mértékben volt használható. Mindenki azt állította, hogy látott az utcán egy magas, szőke, kék ruhás, Gucci-cipőt viselő férfit, de hogy ki az illető és hol látták, arról fogalmuk sem volt. Csak arra emlékeztek, hogy valamelyik utcán sétált. Néhány ambiciózusabb polgár megsúgta, hogy a szomszédja magas és szőke, és igen gyanúsán viselkedik. Rengeteg név gyűlt össze, de ahogy múlt a nap, a nyomozóknak egyre inkább rá kellett jönniük, hogy értékes információt nem kaptak. Az egyetlen használható bejelentést egy kövér férfi tette, aki azt mondta, hogy szombat délután látta Karent, amint az éppen stoppolt.

– Biztos, hogy ő volt – mondta Jacobynak. – Negyed hat körül lehetett. Felvettem volna, de keresztülnézett rajtam. Gondolom, nem szerette az olyan kövér alakokat, mint én.

Ebből Terrell, aki elolvasta a folyamatosan érkező bejelentéseket, legalább annyit megtudott, hogy Karen talált egy ízlésének megfelelő sofőrt, aki felvette. És

véletlenül éppen az örült gyilkos volt az. Terrellnek volt min elgondolkoznia.

Hat óra körül a telefonhívások ritkábbak lettek, s a bejelentők is elfogytak.

A nyomozók az egész éjszakára munkát jelentő hatalmas papírhalmok mögött megpihentek egy kicsit. Egyikük sem ebédelt. Az időt kávé, cigarettán és fánkon húzták ki, amit Charlie Tanner hozott nekik.

Terrell belépett a nyomozók szobájába.

– Na, fiúk – mondta –, kettésével elmehetnek. Egyenek valamit, de siessenek vissza. Tom, maga és Max megy elsőnek.

Egy piszkos kis étteremben, alig néhány méterre a rendőrségtől, Lepski marhahúsos hasét, Jacoby pedig hagymás fasírtot rendelt.

– Nem jutottunk semmire! – mondta Lepski utálkozva. – Az égvilágon semmire. Én meg Carrollnak ünnepi vacsorát ígértem. Az is hülye, aki rendőrnek megy!

– Tom – mondta Jacoby – én gondolkoztam a dolgon. Négy golflabdagombos zakót kerestünk. Hármat meg is találtunk, és a tulajdonosaiknak alibijük van. Tehát a negyediket keressük... igaz?

– Ezen aztán kár volt gondolkozni – morogta Lepski két falat hasé között. – Az istenit! Ezt a szart még egy kutyának sem adnám oda.

– A negyedik zakó Cyrus Greggé volt – folytatta Jacoby. – A felesége azt állítja, hogy az Üdvhadseregnek adták, de ott nem tudnak róla. Hát erre lyukadtam ki: mi van, ha Mrs. Gregg hazudik?

Lepski, aki éppen egy adag hasét tűzött a villájára, Jacobyra meredt.

– Az isten szerelmére, miért hazudna?

– Van egy elgondolkoztató dolog, amit nem írtam bele a jelentésembe. Amikor Levine-nel beszéltem az öreg Gregg ruháiról, nem mondott semmi használhatót, de makogott valamit a Gregg családról. Akkor csak a zakó érdekelt, de aztán elgondolkoztam azon, amit Levine mondott, és azt hiszem, valami elkerülte a figyelmemet.

Lepski rágta a főleg csak porcogókat tartalmazó hasét.

– Miért, mi van a családdal?

– Van egy fiú. Levine szerint Mrs. Gregg csak a fiát szerette, s az öreg Greggnek csak a nagy semmi jutott. Megkérdeztem, mit csinál a fiú, de Levine nem tudta megmondani, mert soha nem látta – Jacoby szünetet tartott, és Lepskire nézett. – Ha jól tudom, mi sem tudunk róla semmit.

– Bökd ki már végre, mire akarsz kilyukadni – mondta Lepski. Letette a kést és a villát, és előbbre csúszott a széken. – Azt mondtad, lehet, hogy Mrs. Gregg esetleg hazudik.

– Mi van, ha a fia a gyilkos? Mi van, ha éppen az apja zakója volt rajta, amikor megölte Janie Bandlert? Mit gondolsz, az anyja nem fedezné?

Lepski elgondolkodva cigarettára gyújtott.

– Lehet benne valami, Max. – mondta végül. – Ez kétségkívül megmagyarázná, miért nincs meg a negyedik zakó. Igen. Ha a személyleírás illik Gregg fiára, akkor jó nyomon vagyunk.

– Csak az a bökkenő – mutatott rá Jacoby – hogy Mrs. Gregg a polgármester közeli barátja.

Lepski egy kicsit gondolkodott, aztán felállt.

– Erről ne szólj senkinek, Max. Majd én elintézem.

Jacoby sóhajtott.

– Gondoltam, talán megkaphatnám a jutalmat, Tom.

Lepski rámeredt.

– Te? A jutalmat? Mikor kapott egy rendőr jutalmat?

– Csak gondoltam – vont vállat Jacoby. – Mit csinálunk? Szólunk a főnöknek?

– Még nem. Majd én kitalálok valamit. Gyere, menjünk vissza.

Amikor kiléptek az étteremből, Lepski megveregette Jacoby széles hátát.

– Egy szép napon, Max, te is olyan nagyszerű rendőr leszel, mint én. – Meglátott egy telefonfülkét. – Várj csak – mondta. – Fel kell hívnom Carrollt. Még megsértődik.

Jacoby türelmesen várakozott, amíg Lepski sugárzó arccal kilépett a fülkéből.

– Na, mit gondolsz, Max? Katonásan fogadta. Semmi probléma. Hajlandó várni. Melyik feleség tenné meg ezt?

– Tőlem aztán kérdezheted – felelte Jacoby. – Nem vagyok nős.

Miután Crispin kiment a szobából, Amelia csak ült, és a szemközti falat bámulta. Közben a lelkiismeretével küzdött. Tudta, hogy fel kellene hívnia a rendőrséget, meg kellene mondania nekik, hogy a fia örült gyilkos, és most még egy gyilkosságot tervez. De képtelen volt rászánni magát.

Így aztán inkább arról igyekezett meggyőzni magát, hogy Reynolds már úgyszólván öreg, és gyógyíthatatlan alkoholista. Ha eltűnik az útból, lehet, hogy Crispin megnyugszik, és felhagy ezekkel a borzalmas gyilkosságokkal. Crispin nyilván ma este akar megszabadulni Reynoldstól. Arra gondolni sem mert, hogy hogyan akar majd Crispin megszabadulni a holttesttől. Vajon mi lehetett az a telefon, amit Crispin Kendricktől kapott? Mit mondhatott Kendrick a rendőrségről?

Amelia bizonytalanul lábra állt. Egy pillanatig sem maradhat tovább ebben a házban! Elmegy a Spanish Bay szállodába. Ott mindig nagyon kedvesek hozzá. Ott marad, amíg ez a borzalmas ügy le nem zárul.

Nehéz léptekkel átment a hálósobába. Most hiányzott csak neki Reynolds, aki mindig összecsomagolt helyette. Elővett a szekrényből egy bőröndöt, és belerakta, amiről úgy gondolta, hogy szüksége lesz rá. Éppen lezárta a bőröndöt, amikor az ajtóban megjelent Crispin.

– Okosan cselekszel, anyám – mondta mosolyogva. – Hova mész?

– A Spanish Bay szállodába – válaszolta Amelia elfulladó hangon.

Crispin bölintott.

– Semmi okod az aggodalomra. Majd telefonálok, ha visszajöhetsz.

– Nem akartam, de végighallgattam a beszélgetésedet ezzel a Kendrickkel – mondta Amelia. – Mit mondott a rendőrségről?

– Siess már, anyám! – Crispin hangja türelmetlenül csattant fel. – Én majd viszem a bőröndöt. Vidd el a Rolls Royce-ot. Nekem egy darabig nem lesz rá szükségem.

– Crispin! – tett még egy utolsó erőtlen kísérletet Amelia. – Kisfiam! Kérlek...

Crispin szeme megvillant, és ismét egészen olyan volt, mint Martin bácsi.

– Gyere már! – morogta. – Nem akarom, hogy itt légy. És ne feledd... egy szót se senkinek!

Amelia megsemmisülve és rettegve követte fiát a ház elé. Crispin betette a bőröndöt a csomagtartóba, és Amelia a kormány mögé gyömöszölte hatalmas testét. Crispin odahajolt hozzá, és ránézett.

– Egy-két nap múlva felhívlak. Addig majd szerzek valakit, aki a gondodat viseli. Ne aggódj!

Amelia egész testében remegett. Bizonytalan kézzel beindította valahogy a motort. Mikor elindult, az utolsó gondolata Reynolds volt.

9.

Kendrick fel-alá járkált lakása hatalmas nappalijában. Louis egy szék szélén ült, és dühösen bámulta. Kendrick tönkretette a vasárnapját, pedig milyen kedves és szolgálatkész volt az a fiú! De azért Louis nem merte egyedül a lakásában hagyni. Ezek a fiatalok nagyon megbízhatatlanok, és Louis-nak sok olyan holmija volt, aminek a fiú esetleg nem tudott volna ellenállni. Ezért aztán kitétte a szűrét, bár az tiltakozott, ő meg átrohant Kendrickhez.

– Úgy gondoltam, nem árt, ha felhívom Mr. Gregget, és elmondom neki, mi történt – kezdte Kendrick. – Nagyon barátságatlan volt. Azt mondta, ha megemlítem a nevét a rendőrségnek, bezáratja a galériát. Nagyon úgy hangzott, hogy meg is teszi, ha kell. Van hozzá elég pénze.

– De vajon miért mond ilyet, ha nincs semmi rejtegetnivalója? – kérdezte Louis.

– Lehet, hogy *van* valami rejtegetnivalója. Nem tudom. Nem is akarom tudni. Ha Lepski holnap idejön, nem mondunk neki semmit, drágám.

– Kétszázezer dollár jutalmat tűztek ki! – kiáltotta Louis. – Hallottam a rádióban, mielőtt idejöttem. Ez szerinted semmiség?

Kendrick jeges pillantással nézett Louisra.

– Ide figyelj, te bolond! – mondta rekedt hangon. – Akinek egyszer eljár a szája, eljárhat máskor is. Megígértem Greggnek, hogy nem árulom el, ki festette ezt a szörnyű képet. Márpedig ha elmondom a rendőrségnek, a dolog kiszivároghat. Senki nem teszi be többé a lábát a galériába!

– Szóval hazudni fogsz Lepskinek! – sipította Louis. – Bűnrészessé akarsz válni a gyilkosságokban! Elment az eszed?

– Nem tudhatjuk, hogy tényleg köze van e Greggnek a gyilkosságokhoz! – üvöltötte Kendrick. – Lepski ugyan azt állítja, hogy Gregg festménye összefügg a gyilkosságokkal, de azt nem mondta meg, hogyan. Tegyük fel, hogy eláruljuk Lepskinek, hogy a képet Gregg festette, és ő vállatóra fogja Gregget. Gregg tudni fogja, hogy mi beszéltünk. És mi van akkor, ha a rendőrség semmit nem tud rábizonyítani? Akkor Gregg tönkretesz bennünket, és mindenki tudni fogja, hogy beszéltünk. Gondolkozz, drágám! Nem beszélhetünk.

Louis felugrott.

– Én ebből kiszállok! – kiáltotta toporzékolva. – Tönkretetted a napomat. Hazudj csak *te* Lepskinek. Nekem semmi közöm a dologhoz!

– Louis – halkította le a hangját Kendrick. – Teljesen megfélemedzel magadról. Akinek egyszer eljár a szája, eljárhat máskor is. Már elfelejtetted Kennyt? Hány éves is volt... hét? A rendőrség még mindig keresi, hogy ki erőszakolta meg. Louis! Kenny biztos felismerné az illetőt, ha felsorakoztatnának előtte néhány embert. Akinek egyszer eljár a szája, eljárhat máskor is.

Louis arcából kifutott a vér.

– Uralkodj magadon, drágám – folytatta mosolyogva Kendrick. – Elég a hisztizésből. Ha kell, majd te is hazudsz Lepskinek. – Levette a parókáját, és átnyújtotta Louisnak.

– Fésüld meg, drágám!

Louis reszkető kézzel elővette zsebéből a fésűt.

Mary Goodall, aki azelőtt a központban volt a titkárnője, a Paradise Biztosító Társaság secombi fiókja előtt várta Ken Brandont. Ken igencsak megörült neki. A középkorú, kövér, ám roppant ügyes Mary Goodallt Ken jelenlegi hangulatában az istenek ajándékának érezte.

Üdvözölték egymást, majd Ken kinyitotta az iroda ajtaját, és beléptek.

– Hogy van Lacey bíró úr? – kérdezte Mary, miközben körülnézett a külső helyiségben.

– Valóságos csoda történt. Már igazán azt hittük, hogy vége, de az állapota hirtelen javulni kezdett. Az orvosok szerint, ha vigyáz magára, még jó ideig élélhet.

– Örömmel hallom. És Betty?

– Együtt jöttünk vissza az este. A nővére maradt Mrs. Lacey mellett. – Ken észrevette Mary arcán a csalódott kifejezést. – Hát igen, tartok tőle, hogy maga nem ilyen koszfészekhez szokott, de én nagyon örülök, hogy magával fogok együtt dolgozni.

– Mr. Sternwood titkárnője tegnap telefonált, hogy jöjjenek át ide. – Mary elhúzta a száját, aztán elmosolyodott. – Nem is olyan rossz, mint amilyenre számítottam. – Majd eltűnt az ajkáról a mosoly. – Milyen szörnyűség, ami történt! Szegény Mr. Sternwood! Olyan büszke volt a lányára!

Ken arca megrándult. Karen íróasztalához lépett, és az asztalon hagyott iratokra és levelekre pillantott.

– Meg kell találniuk ezt az örült gyilkost – folytatta Mary. – Mr. Sternwood óriási jutalmat ajánlott fel. Kétszázezer dollárt! Valaki egészen biztosan jelentkezni fog.

Ken képtelen volt Karenre és a lány borzalmas halálára gondolni.

– Remélem – dünnyögte. Felvette az íróasztalról az iratokat meg a leveleket, és az irodája felé indult. – Ezeket

én majd elintézem, Mary. Jó volna, ha maga átnézné a dossziékat, hogy lássa, mit végeztünk eddig. – Ezzel magára hagyta Maryt, bement az irodájába, becsukta az ajtót, és leült az íróasztalához.

Micsoda lidérces vasárnap állt mögötte! Olvasta az újságban, hogy Lu Boone-t meggyilkolták. Megdöbbsent, de ugyanakkor meg is könnyebbült, hogy ezek után nem lesz zsaroló levél. Aztán később bekapcsolta a rádiót, és hallotta, hogy Kent is megölték. A hír nagyon megrázta, és csak nehezen tudta türtőztetni magát, amikor sógornője megjegyezte: – Ő maga kereste magának a bajt, amikor odaköltözött a hippikolónia közelébe. Biztos egy kis kurva volt, – Ken felhívta Jefferson Sternwoodot, de nem tudott beszélni vele. Sternwood titkárnője megköszönte a hívást, majd hozzátette, reméli, hogy Ken hétfőn be tud menni a secombi fiókba, ahol Mary Goodall veszi át Karen munkáját.

Mivel Lacey bíró úr már túl volt az életveszélyen, Ken képtelen volt tovább mellette maradni. Betty is felhívta dr. Heintzet, aki türelmetlenül érdeklődött, mikor áll ismét munkába. Úgy döntöttek, hogy még a délutáni géppel visszaindulnak.

Mikor egymás mellett ültek a repülőgépen, a hiányzó tartalékgomb titka is megoldódott. Betty cigarettát keresett a retiküljében. Halkan felnevetett, és elővette a gombot.

– Nézd, kedvesem. Úgy hordom magammal, mint valami talizmánt. – Megfogta Ken kezét. – Ez a gomb a tiéd.

Kennek eszébe jutott, milyen pánikba esett, amikor Karen megjelent nála a másik gombbal, meg az is eszébe jutott, milyen részeg volt, és hogy Kent a hitvesi ágyba fektette. Elég nehezebbre esett mosolyogni.

Most, az íróasztalánál ülve végiggondolta a vasárnapot. Karen meghalt. Meghalt Lu Boone. Házastársi hűtlensége,

életének ez a szégyenletes epizódja a múlté. Kezét ökölbe szorította, és megesküdtött magában, hogy ilyesmi soha többé nem fog előfordulni.

A város másik végén Lepski leparkolt az autójával Kendrick galériája előtt. Belépett az üzletbe. Louis de Marney sápadtan, ajkán hazug mosollyal üdvözölte.

– Mr. Lepski! Kedves öntől, hogy eljött. Mr. Kendrick már várja. – Bevezette Lepskit Kendrick fogadószobájába.

Kendrick úgy mosolygott, mint egy barátságos delfin. Felállt az íróasztal mögül, és kövér kezét nyújtotta, de Lepski nem volt olyan hangulatban, hogy barátságosan üdvözölje Kendricket.

Mintha észre sem vette volna a feléje nyújtott kezet, ridegen megkérdezte: – Van valami mondanivalója a számomra?

– Kérem, foglaljon helyet, Mr. Lepski. Beszéljünk úgy, ahogy civilizált emberekhez illik – válaszolta Kendrick, és visszaült, de a mosoly lehervadt az ajkáról.

Lepski habozott egy kicsit, aztán mégis leült Kendrickkel szemben a látogatók számára odaállított székre.

– Kérem, Mr. Lepski, értse meg, hogy kötelességem megvédeni az ügyfeleimet, ön annak a művésznak a nevére kíváncsi, aki azt a képet festette. A rendőrség részéről ez természetesen magától értetődő kérdés, én azonban ígéretet tettem a művésznak, hogy nem árulom el a nevét. Sok művész kéri tőlem, hogy maradjon a neve titokban. Lehet, hogy ön ezt furcsának találja, de biztosíthatom, hogy nem ez az egyetlen ilyen eset.

Lepski Kendrickre bámult.

– Tehát tudja, ki az illető?

Kendrick levette a parókáját, belebámult, mintha azt várná, hogy hangyabolyt talál benne, majd ferdén ismét visszatette a fejére.

– Igen, Mr. Lepski. Tudom a művész nevét. – Előrehajolt, és kifejezéstelen szemével Lepskire nézett. – Ha megmagyarázza, hogy miért gondolja, hogy a művésznek köze lehet a két gyilkossághoz, és ha meggyőző arról, hogy cáfolhatatlan bizonyítékai vannak ellene, akkor természetesen meg is mondom a nevet.

Lepski fészkelődni kezdett a széken. Hogyan beszélhetne ennek a hájas buzinak arról, amit az a vén rumoshordó Mehitabel mondott? Terrellnek sem beszélhet róla! Vörös hold! Fekete égbolt! Narancssárga tengerpart!

Kendrick látta, hogy Lepski habozik, és támadásba ment át.

– Talán jobb lenne, Mr. Lepski, ha Terrell rendőrfőnök hallgatna ki. Úgy vettem észre, ő mindig megértő. – Ajkára visszatért a delfinmosoly. – Mi lenne, ha beszélne a főnökével, és ha szükségesnek látja, ő beszélne velem?

Lepski rájött, hogy vereséget szenvedett, és felállt.

– Rendben van, Kendrick – vicsorogta. – Tehát nem hajlandó felvilágosítást adni. Ezt nem fogom elfelejteni. Ha bajba kerül, akkor benne lesz nyakig – mondta, és kiviharzott a galériából.

Kendrick levette a parókáját, és örömeiben a mennyezetig hajította.

Louis, aki hallgatózott, belépett. Kendrick sugárzó arccal feléje fordult.

– Látod, drágám, ez az ostoba zсарu csak blöffölt!

Fél tizenegykor, miután Ken Brandon végzett a postával és felhívta a kereskedelmi igazgatót, úgy döntött, hogy új ügyfelek után néz.

Éppen hátralökte a székét, amikor belépett Mary Goodall.

– Egy nyomozó keresi, Ken. Lepskinek hívják.

– Küldje be, Mary – mondta Ken, és a szíve hevesen dobogni kezdett.

Lepski arcán széles baráti mosollyal lépett be, de tekintete kemény volt.

– Helló, Mr. Brandon! – mondta. – Visszahoztam a zakóját.

Ken nyelt egyet, és mosolyt erőltetett az arcára. – Köszönöm. Remélem, nem zaklat tovább.

Lepski Ken íróasztalára tette a zakót.

– A tartalékgombok az egyik zsebben vannak, Mr. Brandon.

– Köszönöm.

– Minden rendben van – folytatta Lepski. – Ne haragudjon, hogy ennyit alkalmatlankodtam.

– Ez a dolga – mondta Ken.

– Igen. Miss Sternwood halálhíre bizonyára megrázta önt.

– Valóban. Csak azért kerestem fel, hogy ezt megkérdezze, Mr. Lepski? Nemrég érkeztem vissza, és rengeteg a munkám.

– Abban reménykedem, hogy tud nekem segíteni – felelte Lepski. – Nem tartom fel sokáig. Mond önnek valamit a Cyrus Gregg név?

Ken csodálkozva Lepskire nézett.

– Természetesen. Az egyik ügyfelem volt Néhány hónapja halt meg.

– Ön intézte a biztosítási ügyeit?

– Én.

– Megújította Mrs. Gregg a szerződést?

– Igen. A biztosítást automatikusan meghosszabbítottuk.

– Van egy fiú a családban. Mit tud róla, Mr. Brandon?

– Vele nem álltam kapcsolatban. – Ken türelmetlenül fészkelődött. – Miért kérdezi?

– Találkozott a fiúval?

– Nem.

– Mit tud róla?

– Semmit. Soha nem láttam. Miért, mi történt?

Lepski lovaglőülésben az egyik egyenes hátú székre ült.

– Elmondom. Üljön le egy percre, Mr. Brandon. Nagyon fontos dologról van szó.

Ken zavartan leült az íróasztal mögé.

– Találtunk egy golflabdagombot azon a helyen, ahol Janie Bandlert meggyilkolták – kezdte Lepski. – Kiderült, hogy csak négy ilyen különleges gombokkal díszített zakót adtak el a városban. Hármát meg is találtunk, köztük az önét. Tudjuk, hogy önnek és a másik két zakó tulajdonosának semmi köze Janie Bandler halálához. Mrs. Gregg azt állítja, hogy a negyedik zakót Mr. Gregg többi ruhájával együtt az Űdvhadseregnek ajándékozta. Megpróbáltuk kinyomozni, hogy mi lett vele, de az Űdvhadseregnél senki nem tud róla. Most arra lennénk kíváncsiak, nem hazudott-e nekünk Mrs. Gregg. Azt is szeretnénk tudni, nem tartotta-e meg ez a titokzatos fiú az apja zakóját, és nem az volt-e rajta Janie Bandler meggyilkolásának estéjén. Személyleírásunk van egy férfiről, akit a zakóban láttak Janie halálának napján. A személyleírás szerint magas, szőke férfiről van szó, aki

Gucci-cipőt viselt. További információink szerint elképzelhető, hogy az illető művész, és furcsa tájképeket fest. Ez az ember nemcsak Janie meggyilkolásáért felelős, hanem Lu Boone és Miss Sternwood haláláért is. Tud követni?

Ken hátradólt a székén.

– Hallom, amit mond – válaszolta –, de mi közöm ehhez nekem?

– Amit eddig elmondtam önnek, az csak feltételezés. Nem tudjuk biztosan, hogy tényleg Gregg fia-e az, akit keresünk. Mrs. Gregg nagyon befolyásos személy a városban. A polgármester közeli barátja. Biztosan szeretnénk tudni, hogy a fiú csakugyan művész-e, csakugyan magas és szőke-e, és csakugyan Gucci-cipőt hord-e. Csak akkor hallgathatjuk ki, ha erről mind meggyőződünk.

– Szerintem az lenne a legegyszerűbb, ha elmenne Mrs. Gregghez, és megkérné, hogy beszélhessen a fiával – mondta Ken.

– Ha a dolog ennyire egyszerű volna, nem vesztegetném az ön idejét – felelte Lepski. – Csakhogy nem ilyen egyszerű. Mrs. Gregg ravasz teremtés. Mi van akkor, ha a fiúnak semmi köze a gyilkosságokhoz? Mi van akkor, ha mielőtt beengedne, tudni szeretné, miért akarunk beszélni a fiúval? Nincs tényleges bizonyítékunk, és kínos helyzetbe kerülhetünk. Éppen itt kérném a segítségét, Mr. Brandon. Menjen el Greggékhez, és próbáljon meg beszélni a fiúval. Mondja azt, hogy az ön tudomása szerint értékes festményei vannak, és kérdezze meg, hogy nem akarja-e biztosítani őket. Tudnunk kell, hogy valóban művész-e, és hogy illik-e rá a személyleírás: magas, szőke, és valószínűleg Gucci-cipőben jár.

Ken megrázta a fejét.

– Nem akarok ilyesmiben részt venni – mondta határozottan. – Ez kizárólag rendőrségi ügy. Ne akarja bebeszélni nekem, hogy maga nem mehet el személyesen Greggékhez! Miért akar belerángatni ebbe az ügybe?

Lepski fészkelődött a széken.

– Engedje meg, hogy elmagyarázzam, Mr. Brandon. Lehet, hogy tévedünk. Lehet, hogy nem Gregg a gyilkos, akit keresünk. A Gregg család alkalmazásában áll a város legravaszabb és legkeményebb ügyvédje. Ha Gregg-gel kapcsolatban tévedünk, feljelenthetnek rágalomásért. Én mindössze annyit kérek öntől, hogy vessen egy pillantást Greggre. Ha a személyleírás nem illik rá, akkor végeztünk is. Lehet, hogy még biztosítást is tud kötni vele. De ha a személyleírás ráillik, akkor bemegyünk és letartóztatjuk.

Ken ismét megrázta a fejét.

– Nem vagyok hajlandó részt venni ebben a dologban.

Lepski erre ravasz mosollyal kijátszotta az aduját.

– Megfeledkezik valamiről, Mr. Brandon. Ha Gregg a mi emberünk, és ön azonosítja őt, akkor az öné a Mr. Sternwood által kitűzött jutalom... kétszázezer dollár.

Ken szája tátva maradt a csodálkozástól.

– Kétszázezer dollár? Az enyém? Na, ne vicceljen!

– Nem viccelek, Mr. Brandon. Biztosíthatom, ha megállapítja, hogy Gregg az, akit keresünk, akkor a magáé a jutalom.

Kétszázezer dollár!

Ken érezte, hogy előnti az izgalom. Mi mindent tudna ő csinálni ennyi pénzzel! Gondolataiban felmerült egy új ház képe, egy még elegánsabb környéken, nagy úszómedencével, és jobb kocsival, Bettynek is, meg magának is. Bettynek nem kellene tovább dolgoznia dr.

Heintznél! Ő maga is felmondhatná az állását, és önálló vállalkozásba kezdhetne.

Lepski figyelte Kent, és látta, hogy horogra akadt.

– Ha komolyan mondja, hogy megkapom a jutalmat, ha azonosítom Gregget – mondta Ken –, akkor hajlandó vagyok együttműködni.

Lepski rávigyorgott.

– Ha a látogatásának az eredménye az lesz, hogy letartóztathatjuk, és bíróság elé állíthatjuk Gregget – válaszolta –, megkapja a jutalmat. Erre a szavamat adom.

Ken mély lélegzetet vett.

– Rendben van. – Agyában egyre csak a kétszázezer dollár gondolata kavargott. – Mit kell tennem?

Lepski tudta, hogy Brandon esetleg egy veszedelmes gyilkossal kerül szembe, de erről nem szólt egy szót sem, mert félt, hogy Brandon visszalép, ha rájön, milyen bajba kerülhet. Brandont meg kell védeni, gondolta Lepski.

– Előbb intézkedem – mondta, és felemelte a telefonkagylót. A rendőrség számát tárcsázta, és Max Jacoby-t kérte. Rövid várakozás után Jacoby jelentkezett.

– Max... itt Tom – mondta Lepski. – Lehet, hogy az ötletedből lesz valami. Azonnal gyere a Paradise City Biztosító secombi fiókjába. Ellátogatunk valahová.

– Nyakig vagyok a munkában! – tiltakozott Jacoby.

– Kit érdekel az most? Indulj, de gyorsan! – Lepski letette a kagylót, és mosolyogva Kenhez fordult. – Minden rendben. Félóra múlva indulunk. Elmondom, mi lesz a teendője.

Ken csak félig-meddig tudott odafigyelni arra, amit Lepski mondott, mert gondolatai csak a kétszázezer dolláron jártak.

Lepski a kocsijával Ken kocsiját követve hajtott az Acacia Drive-ra. Max Jacoby ott ült mellette.

Jacoby aggodalmaskodott.

– Az isten szerelmére, remélem, tudod, mit csinálsz – mondta, amikor Lepski egy forgalmi dugóba kerülve lassított. – Kitörhetjük a nyakunkat. A főnök elevenen nyúz meg mind a kettőnket, ha valami rosszul sül el. Szólnod kellett volna neki.

– Nyugi – válaszolta Lepski. – Te is éppúgy tudod, mint én, hogy ha elmondom neki, miben törjük a fejünket, keresztbe tett volna nekünk. Mi ketten majd szépen elintézzük ezt az ügyet.

– És Brandon? – kérdezte Jacoby. – Mi lesz, ha bajba kerül? Mi lesz, ha tényleg Gregg a mi emberünk? Tudjuk, hogy a gyilkos pszichopata. Mi lesz, ha megöli Brandont? Akkor mit csinálunk?

– Ne csinálj gondot belőle, Max – felelte Lepski, bár maga sem vette egészen könnyedén a dolgot. – Megvédjük Brandont. Ezért viszlek magammal téged is.

– Figyelmeztetted Brandont, hogy bajba kerülhet?

– Ide figyelj, Max! Brandonnak a jutalom kell, ezért hajlandó együttműködni velünk – mondta Lepski, bár tudta, hogy csakugyan figyelmeztetnie kellett volna Brandont. – Ha azonosítja nekünk Gregget, felmarkolja a kétszáz rongyot.

– Hacsak Gregg meg nem öli! – csattant fel Jacoby. – És nehogy azt hidd, hogy olyan remek ötlet volt tőled, hogy a golflabdagombos zakó legyen Brandonon.

– Ha Gregg a mi emberünk, a zakó láttára kikészülhet – felelte Lepski. – Ha nem ő az, akkor a zakó nem jelent neki semmit. Az ilyen pszichopaták könnyen megtörnek a

megrázkódtatástól. Egyébként is, semmiért nem lehet csak úgy felmarkolni kétszáz ezer dollárt!

– Figyelmeztetted Brandont, hogy bajba kerülhet? – erőszakoskodott Jacoby.

Lepski fészkelődött az ülésen.

– Megmondtam neki, hogy ne menjen be a villába. Megmondtam, hogy maradjon a lépcsőn, hogy mindvégig láthassuk. Nyugodj már meg, az isten szerelmére!

Már az Acacia Drive-on jártak, és Ken a megbeszélés szerint a Gregg villától mintegy száz méterre állt meg.

– Gyerünk – mondta Lepski, és kiszállt a kocsijából. Jacobyval a nyomában odalépett Ken kocsijához.

– Induljon, Mr. Brandon – szólta be Kennek a nyitott ablakon keresztül. – Ne feledje: ne menjen be a villába. Mondja azt a komornyiknak, hogy csak néhány szót szeretne váltani Mr. Gregg-gel. Ha mégis behívná, mondja azt, hogy tilosban parkol, nem maradhat sokáig. Mindössze az a feladata, hogy jól megnézze Gregget. Rendben van?

Ken kezdte felfogni, miről van szó. Keze hirtelen nyirkos lett a kormánykeréken.

– Lehet, hogy Gregg veszélyes? – Kicsit reszketett a hangja.

Lepski türelmetlenül topogott.

– Nyugalom – mondta. – A házban komornyik van. Lehet, hogy Mrs. Gregg is otthon van. Nincs mitől félnie. Maradjon a lépcsőn, hogy láthassuk, és nem lesz semmi baj.

Ken kezdett izzadni.

– És mi van, ha mégis be kell mennem?

– Nem kell bemennie! – vakkantotta Lepski. – Még ha Gregg is a mi emberünk, nem fog csinálni semmit, mikor ott van az anyja meg a komornyik. Magának meg kétszáz ezer dollár ütheti a markát! – Benyúlt a nyitott

ablakon, és megveregette Ken vállát. – Nem lesz semmi baj, Mr. Brandon. Maga mögött leszünk.

Ken habozott, aztán ismét eszébe jutott a jutalom. Ideges volt, de mosolyt erőltetett az ajkára.

– Rendben van... már indulok is.

A Gregg villa kapujához hajtott. A visszapillantó tükörben figyelte, hogy Lepski és Jacoby csakugyan követi-e a kocsiját. Kicsit zavarban volt a golflabdagombos zakó miatt, de Lepski ragaszkodott hozzá, hogy az legyen rajta. Megállt a villa előtt, kiszállt a kocsiból, és lassan elindult a kocsifelhajtón. Hátrapillantott, és még látta, hogy a két nyomozó is belép a kertbe, és eltűnik egy csoport virágzó bokor mögött.

A bejárati ajtóhoz lépett, és minden bátorságát összeszedve megnyomta a csengőgombot. Hallotta, hogy valahol a házban szól a csengő. Várt. Hátát égette a nap, szíve hevesen dobogott. Nem történt semmi. Nyugtalanul hátrapillantott, de a két nyomozó nem volt látható sehol. Félelmetesen egyedül érezte magát. Újra megnyomta a gombot. A villa csendjét csak a csengő hangja törte meg.

Elővette a zsebkendőjét, megtörölte veritékes arcát. Kezdett megnyugodni. Lehet, hogy senki sincs itthon, gondolta.

Ettől egy kis csalódottságot érzett. Az álomkép, a kétszázezer dollárról halványulni kezdett.

Még egy hosszú pillanatig várt, majd hátralépett. Szinte megkönnyebbülten megfordult, és a kocsija felé indult. Ebben a pillanatban kinyílt a villa ajtaja.

Lepski és Jacoby a virágzó bokrok mögül látta, hogy Ken elindul lefelé a lépcsőn, majd hirtelen megáll és visszafordul. Azt is látták, hogy az ajtó kinyílik, de Ken, aki

visszament a lépcső tetejére, eltakarta azt, aki ajtót nyitott. Csak Ken széles hátát látták.

Ken először egy pár gondosan kifényesített Gucci-cipőt pillantott meg. Amikor felnézett, egy magas, szőke férfival találta szemben magát, aki rámosolygott.

Magas! Szőke! Gucci-cipőben! Ezt az embert keresi a rendőség! Ken szája hirtelen kiszáradt, ösztöne azt súgta, hogy forduljon meg és szaladjon el, de csak állt mozdulatlanul, mint a nyúl, amelyet menyét hipnotizál.

– Parancsol? – kérdezte nyájas hangon Crispin.

Ken összeszedte magát.

– Ne haragudjon, hogy zavarom – mondta. – Mr. Gregghez van szerencsém?

– Szép zakója van – felelte Crispin. – Az apámnak is volt egy éppen ilyen. Mit óhajt?

Ken megnyalta száraz ajkát.

– Bizonyára alkalmatlan időben jöttem. Talán majd máskor. Nem szeretném zavarni.

Egy lépést visszalépett, de mozdulatlaná dermedt, mikor meglátta, hogy Crispin egy automata pisztolyt szegez rá.

– Tegye pontosan azt, amit mondok – parancsolta Crispin éles hangon. – Ha nem akarja, hogy lelőjem, jöjjön be.

Ken sok újságcikkben és detektívregényben olvasott már arról, milyen is egy pisztoly csöve előtt állni, de a helyzet szörnyűségét ebben a pillanatban élte át először.

Crispin hátrább lépett az előszobában.

– Jöjjön be – ismételte meg.

Kennek eszébe jutott a két rejtőzködő nyomozó, aki őt figyelte. Lepski azt mondta, hogy ne lépjen be a villába, de a fenyegető pisztolycső miatt nem volt más választása. Átlépte

a küszöböt – ólomsúlyúnak érezte a lábát –, és bement az előszobába.

– Ezt okosan tette – mondta Crispin. – Most pedig csukja be az ajtót.

Ken dobogó szívvel megállt, és visszapillantott a kocsifelhajtóra, de egyik nyomozót sem látta. Becsukta az ajtót.

– Tolja rá a reteszt – mondta Crispin.

Az ajtón két nehéz retesz volt, egy a tetején, egy az alján. Kennek reszketett a keze, de engedelmeskedett.

– Induljon az emeletre – mondta Crispin.

Ken a korlátba kapaszkodott, mert reszketett a lába, így mászott fel a lépcsőn. Crispin követte.

– Forduljon jobbra – mondta Crispin –, és menjen be!

Ken belépett Crispin fényűzően berendezett nappalijába.

– Üljön le! – A pisztollyal egy székre mutatott, amely a nagy fal tapétakép mellett állt.

Ken leült, és izzadó kezét a térdére fektette.

Crispin hatalmas íróasztala sarkára telepedett.

– Ne haragudjon a pisztoly miatt – mondta. – Attól félek, hogy elrabolnak, és nagyon elővigyázatos vagyok. Ki maga?

Lehet, hogy még sincs semmi baj, gondolta Ken. Érthető, ha egy olyan gazdag ember, mint Gregg, fél, hogy elrabolják.

– Ken Brandon vagyok – mondta, és igyekezett fegyelmezni a hangját. – A Paradise City Biztosító Társaság képviselője. Azért jöttem, hogy megkérdezzem, nem óhajtja-e biztosítani a festményeit. Megnyugtathatom, Mr. Gregg, hogy nem kell tartania tőlem.

Crispin hosszan Kenre bámult.

– Biztosítani a festményeimet? Honnan tudja, hogy festek? Kendrick mondta meg?

Ken megint kezdte rosszul érezni magát, úgy félt. Lepski azzal is megbízta, hogy derítse ki, szokott-e Gregg festeni. Most, hogy Crispin elárulta, hogy fest, s ráadásul a személyleírás is egyezett, valami azt súgta Kennek, hogy ez a magas, szőke férfi, aki őt bámulja, kétségtelenül azonos azzal az elmebeteg gyilkossal, aki megölte Karen Sternwoodot. Érezte, hogy kiszalad az arcából a vér.

Crispin csak nézte Brandont, aztán még egyszer megkérdezte: – Kendrick mondta meg?

Ken a múltban kötött Kendrickkel biztosítást néhány értékes darabra.

– Köztünk maradjon, Mr. Gregg – felelte rekedt hangon –, de valóban Mr. Kendrick említette, hogy önnek értékes festményei vannak.

– Igen, csakugyan értékesek. – Crispin a zsebébe süllyesztette a pisztolyt. – Még egyszer kérem, hogy bocsásson meg, amiért megijesztettem, Mr. Brandon, de manapság az ismeretlen látogatók veszélyesek lehetnek.

– Természetesen. – Ken kezdte ismét jobban érezni magát. – Nem óhajtja biztosítani nálunk a festményeit, Mr. Gregg?

– Ehhez előbb fel kell becsülni az értéküket?

– Nem feltétlenül, ön közli velünk, hogy véleménye szerint mennyit érnek, és mi ennek alapján ajánlatot teszünk.

– Azért talán szívesen megnézné néhány munkámat, Mr. Brandon – mondta Crispin, és leszállt az asztról

– Én nem vagyok szakértő – válaszolta Ken, és felállt. – Nem is veszem igénybe tovább az idejét, Mr. Gregg – Ken már csak arra gondolt, hogy ki kell szabadulnia a villából.

– Közölje velünk, hogy körülbelül milyen értékben szeretné

biztosítani a munkáit, és mi levélben teszünk ajánlatot. – Elindult az ajtó felé.

– Csak egy pillanat az egész – mondta Crispin. – Éppen egy különösen érdekes tanulmányon dolgozom. Látnia kell. – Mosolyogva nézett Kenre. Ujjai a Szulejmán-függővel játszadoztak.

– Még be kell néznem máshova is – próbálkozott kétségbeesetten Ken. – Inkább majd máskor, Mr. Gregg. Mi lenne, ha holnap felkeresném, és akkor nézném meg? De az is elég, ha közli velünk a képek értékét, és mi majd ajánlatot teszünk.

Mikor Ken kinyitotta az ajtót, Crispin opálszínű szeme hirtelen megvillant, és Ken felé indult.

Lepski és Jacoby a bokrok mögött kuporgott. Látták, hogy Ken megmozdul, és belép a villába.

– Ostoba alak! – kiáltott fel Lepski. – Bement! Pedig megmondtam neki, hogy maradjon kint. Te is hallottad, nem?

– Hallottam – válaszolta Jacoby rémülten. – Most mit csinálunk?

Lepski a keze fejével megtörölte veritékes arcát.

– Ostoba fajankó! Megmondtam neki, hogy bármi történjék is, maradjon kint a lépcsőn, és ne menjen be!

A két nyomozó látta, hogy a villa ajtaja becsukódik.

– Szóval most mit csinálunk? – kérdezte ismét Jacoby.

– Mit csinálhatnánk? Lehet, hogy Mrs. Gregg nyitott ajtót, és Brandon kötelességének érezte, hogy bemenjen. – Lepski bosszúsan hátratolta fején a kalapot.

– Valamit csinálnunk kéne, mert lehet, hogy nem Mrs. Gregg, és nem is a komornyik nyitott ajtót – mondta Jacoby. – Tom! Az a gyanúm, hogy ez a Brandon csapdába került.

– De mi van akkor, ha mégsem Gregg a mi emberünk? – kérdezte idegesen Lepski. – Mi van akkor, ha Brandon néhány perc múlva kísétál? Ha megpróbálunk erőszakkal behatolni, olyan bajt hozhatunk magunkra, hogy mehetünk vissza közrendőrnek.

– És mi van akkor, ha Gregg a mi emberünk? – kérdezte Jacoby. – És mi van akkor, ha megöli Brandont? Csinálnunk kellene valamit.

– Igen – emelkedett fel Lepski. – Majd én elintézem, Max. Te maradj itt. – Előhúzta harmincnyolcas rendőrségi pisztolyát. – Ha valami zűr van, a levegőbe lövök, és akkor rohanj. Rendben?

– Mit akarsz csinálni?

– Majd azt mondom, hogy megint amiatt a rohadt golflabdagombos zakó miatt jöttem – felelte Lepski, aztán otthagya Jacobyt, a gyepen át a villa ajtajához sietett. A pisztolyt visszadugta a tokjába, de a zakóját nyitva hagyta, hogy szükség esetén megmarkolhassa a fegyvert. Becsengetett.

Amikor Crispin villogó szemekkel Ken felé indult, az íróasztalon hirtelen megszólalt a telefon.

A hangra Crispin megállt. Egy székre mutatott az ajtó mellett.

– Foglaljon helyet egy pillanatra, Mr. Brandon. – A hangja éles volt, és olyan kifejezés ült az arcán, hogy Ken jobbnak látta engedelmeskedni.

Crispin az íróasztalhoz ment, és felvette a kagylót. Ügyelt, hogy egy pillanatra se fordítson hátat Kennek.

– Tessék! Ki az?

– Beigler őrmester a rendőrségtől. Mr. Gregg-gel beszélek?

Ken látta, hogy Crispin arca vicsorgó maszkká változik.

– Igen. Mit akar?

– Kérem, fáradjon be a Paradise kórházba, Mr. Gregg. Sajnálattal kell közölnöm önnel, hogy baleset történt.

– Az anyámmal?

– Igen, uram. Valószínűleg elveszítette uralmát a kocsi felett, és belerohant egy teherautóba.

– Súlyosan megsebesült? – kérdezte Crispin türelmetlenül.

– Sajnos, a kórházba szállítás után meghalt.

Crispin ajkán olyan mosoly jelent meg, hogy Ken megborzongott tőle.

– Köszönöm. Kérem, értesítse Mr. Lewishont, az ügyvédemet. ő majd elintézi a szükséges formákat – mondta, és letette a kagylót. Megfordult, és jókedvűen Kenre vigyorgott. – Nagyszerű hírt kaptam, Mr. Brandon. Az anyámat autóbaleset érte, és meghalt. Végre megszabadultam tőle!

Ken borzadva nézett rá, és felállt.

– Mennem kell, Mr. Gregg.

– Először meg kell néznie a műveimet. – Crispin Kenre meredt. – Ismerte Miss Karen Sternwoodot?

Ken nyelt egyet, és bólintott.

– Az ő portréján dolgozom. Még eléggé vázlatos, de kíváncsi vagyok a véleményére.

Ken csak arra tudott gondolni, hogy valahogyan meg kell szabadulnia ettől az örülttől.

– Kérem, ne haragudjon, Mr. Gregg – mondta brekegő hangon –, de most már tényleg el kell mennem.

Crispin mosolya gonosszá változott.

– Nem szeretném, ha felbosszantana, Mr. Brandon – mondta, s közben ujjai a Szulejmán-függővel játszadoztak.

– Elárulhatom, hogy nagyon kellemetlen tudok lenni azokkal szemben, akik felbosszantanak. – A szoba végében nyíló ajtó felé intett. – Menjen előre.

Ken csak nézte Crispint, és tudta, hogy halálos veszélyben van. Keresztülment a szobán az ajtó felé, amelyre Crispin mutatott, s ekkor meghallotta, hogy valahol a villában megszólal a bejárati ajtó csengője. Megállt és gyorsan Crispinre nézett.

Lepski? – gondolta Ken. – Úristen! Remélem, hogy ő az!

– Hát ez meg ki lehet? – kérdezte önmagától Crispin. – Egyébként mindegy, úgysem tud bejönni. Rátolta a reteszt az ajtóra, ugye, Mr. Brandon? Akkor gyerünk! Szeretném, ha megnézné a vázlatot, amelyet arról a kis kurváról készítettem. – Kenre nézett. – Mert kurva volt, vagy nem?

Megint megszólalt a csengő.

– Tegye, amit mondtam! – förmedt Crispin Kenre, amikor látta, hogy habozik. Ken megrémült Crispin sátáni arckifejezésétől, kinyitotta az ajtót, és belépett a műterembe.

A bejárati ajtó előtt Lepskit egy kicsit hatalmába kerítette a pánik, amikor senki nem nyitott ajtót. Körülnézett. A földszinten minden ablakot rács védett.

Amikor Jacoby látta, hogy nem nyitnak ajtót, előjött a bokrok mögül, és csatlakozott Lepskihez.

– Senki nem nyit ajtót – mondta Lepski.

– Betörjük?

– Házkutatási parancs nélkül nem lehet. – Lepski újból megnyomta a csengőt.

Erre az ajtó hirtelen kicsapódott, és egy magas néger nővel találták szemben magukat. Arca eltorzult a rémülettől, és vadul forgatta a szemét. Ujját az ajkára tette,

ezzel jelezve a két nyomozónak, hogy maradjanak csendben, és izgatottan intett nekik, hogy lépjenek be. A nő rémülete láttán Lepski és Jacoby előhúzta a pisztolyát, és bement a nő után az előszobába.

A nő határozott mozdulattal a folyosó végén lévő ajtóra mutatott, és halkán motyogott valamit.

Lepski intett Jacobynak, hogy maradjon a nő mellett, aztán az ajtóhoz osont, és kinyitotta. Az eléje táruló látványtól elakadt a lélegzete.

Az ágyon egy férfi megcsonkított, összeszabdalt holtteste hevert. Lepski csak nehezen ismert rá benne Reynoldsra, a részeges komornyikra. Mivel látta, hogy már nem lehet rajta segíteni, újból Brandonra gondolt. Hol lehet?

Chrissy halkán nyöszörögve megrázta Jacoby karját, a lépcső felé mutatott, azután meglepő erővel félrelökte az útból a nyomozót, és kirohant a villából.

– Az emeleten – suttogta Jacoby.

Lepski bólintott, és nekiindult a lépcsőnek. Jacoby utána. A lépcső tetejére érve Lepski megállt, Jacoby meg fél térdre ereszkedett, hogy fedezze Lepskit.

Lepski a műterem ajtaján keresztül tisztán hallotta Crispin hangját. Éppen azt kérdezte: – Nos, mi a véleménye róla, Mr. Brandon? Olyan, amilyen az életben volt? — Ken nem is a Karen Sternwoodot ábrázoló vázlatot nézte, amelyet Gregg eléje tartott, hanem a Lu Boone fejéről festett képet, a Janie Bandlert ábrázoló borzalmas festményt, és Mrs. Gregg portréját bámulta borzadva. Aztán a falakon függő többi undorító képre tévedt a tekintete.

– Látom, érdeklis a művészetem – mondta Crispin –, de kérem, inkább ezt nézze. Mi a véleménye erről a vázlatról, amelyet a kis kurváról készítettem?

Lepski intett Jacobynak, majd négy gyors lépéssel az ajtónál termett, és belökte. – Ne mozduljon! – kiáltotta. – Rendőrség! – Crispinre szegezte a pisztolyát.

Ken hosszú, mély lélegzetet vett. Lassan hátrálni kezdett az ajtó felé.

– Pisztoly van a zsebében – mondta elfúló hangon.

Crispin teljesen nyugodtnak látszott. Megadó mozdulattal emelte fel a karját.

– Persze, Chrissy engedte be magukat. Ostobaság volt tőlem, hogy Chrissyről megfeledkeztem. – Elmosolyodott. – Igen, van egy pisztoly a zsebemben. Az apámé volt.

– Vedd el tőle, Max – rendelkezett Lepski. – Ne mozduljon, Gregg!

Lepski fedezte Jacobyt, aki Crispin mögé került. Megkereste a pisztolyt, elvette és oldalt lépett.

Crispin még mindig mosolygott.

– Magukat nyomozókat elég rosszul fizetik. Magának sem lehet túl magas az ügynöki fizetése, Mr. Brandon – mondta. – Kössünk üzletet. Kétmillió dollárt ajánlok fel hármójuknak, és elfelejtjük, ami történt. Mit szólnak hozzá?

– Pénzzel nem mindent lehet megvásárolni, Gregg! Vége a dalnak! – mondta Lepski.

– Legyen hárommillió? – kérdezte Crispin még mindig mosolyogva.

Lepski, anélkül hogy levette volna a szemét Crispinről, odaszólt Jacobynak: – Max, hívd ki a gyilkossági csoportot és a hullaszállítókat.

Miközben Jacoby a telefonhoz lépett, Crispin a képek felé intett a kezével.

– Mi a véleménye a művészetemről? – kérdezte Lepskitől, és lassan közeledni kezdett hozzá. – Aki nem ért a modern

művészethez, valószínűleg azt gondolja, hogy örült vagyok, de mit gondol maga?

Lepski gyorsan körülnézett a műteremben. Attól, amit látott, olyan hányinger fogta el, hogy még az elővigyázatosságról is megfeledkezett, de aztán hirtelen rájött, hogy Crispin túl közel került hozzá.

– Maradjon, ahol van! – vakkantotta, és feljebb emelte a pisztolyt.

– Ne féljen tőlem. – mondta Crispin, és opálos szeme megvillant. – Fegyvertelen vagyok, – Még mindig mosolyogva megnyomta az ujjával a Szulejmán-függő rubinját, előrelendült és döfött. Lepski meg elsütötte a pisztolyt.

Két nap múlva Max Jacoby beosont a Paradise Klinika egyágyas szobájába, ahol Lepski feküdt. Lepski iszonyúan sajnálta magát, és teljesen tanácstalan volt.

– Hogy érzed magad, Tom? – kérdezte Jacoby, mikor az ágy mellé lépett.

– Mi folyik itt? – kérdezte Lepski. – Miért vagyok ebben a szerelésben?

– Sternwood követelte, hogy megkülönböztetett ápolásban részesülj. Állandóan érdeklődik az állapotod felől. Hős vagy, Tom – vigyorgott Jacoby. – Hogy érzed magad?

– Nem fogok belehalni – felelte Lepski, és felnyögött. – Az a mocsok majdnem elintézett.

– Semmi vész. Te meg lelőtted őt. A sajtó alig várja, hogy meginterjúvolhassanak. Pete Hamilton az egekig magasztalt a műsorában.

Lepski felderült.

– És a főnök?

– Elintéztem. Azt mondtam neki, hogy a golflabdagombos zakó miatt mentünk oda, és véletlenül csöppentünk bele az egészbe. Brandon meg azt mondja, hogy biztosítást szeretett volna kötni Gregg-gel, amikor rájött, hogy ő a gyilkos. Nincs semmi probléma, csak gyógyulj meg, Tom. A fiúk nagy bulit készülnék rendezni a tiszteletedre, ha kikerülsz a kórházból.

Lepski elvigyorodott.

– Én meg szólni fogok a főnöknek, hogy léptessen elő téged, Max. Átkozottul jó cimbora vagy.

Jacoby elmosolyodott.

– Már az is el van intézve. Holnaptól másodosztályú nyomozó vagyok.

– És Brandon?

– Megkapja a jutalmat.

– Szerintem meg is érdemli. Szörnyű pillanatokat élhetett át.

– Ő is szeretne bulit rendezni a tiszteletedre. – Jacoby az ajtó felé indult. – Carroll odakint vár, Tom. Csak azt akartam, hogy előbb tudd, nincs semmi probléma.

Két perc múlva csillogó szemmel belépett Carroll. Hatalmas virágcsokor és egy káprázatos gyümölcskosár volt nála.

– Ó, Tom, drágám!

– Helló, szivi! – üdvözölte Lepski. – Elég jól nézel ki ahhoz, hogy idebújj mellém az ágyba!

– Ne légy már ilyen közönséges – mondta Carroll. – Azt mondják, majdnem meghaltál.

– Na és? Végül is nem haltam meg. És örülök, hogy látlak.

– Tom, az újságok címlapján szerepelsz! És benne leszel a tévében is! Nagyon büszke vagyok rád!

– Nagyszerű – fújta fel magát gőgösen Lepski. – A hét végén hazamegyek, és akkor megünnepeljük az eseményt. Elmegyünk a Spanish Bay éttermébe, és csapunk egy nagy murit.

Carroll leült az ágy mellé, és megfogta Lepski kezét.

– A Spanish Bayt nem engedhetjük meg magunknak, drágám. Egy vagyonba kerül.

– Kit érdekel? Mire való a pénz? Igenis a Spanish Bayben fogunk ünnepelni... ezt megígérem.

– Tom! Szeretnék kérdezni valamit. Nagyon izgat. Segítettek azok a nyomok, amelyekkel Mehitabel Bessinger szolgált?

Lepski habozott, aztán úgy gondolta, hogy ha nem hazudna, az esetleg egy újabb üveg Cutty Sarkot jelentene Mehitabel Bessinger számára. Az ő pénzén.

– A vén rumoshordó tanácsai. Na, ne viccelj, drágám. Annyit értek, mint halottnak a szenteltvíz

– Ó, Tom, pedig én azt hittem...

– Ne foglalkozz vele – mondta Lepski. – Inkább menj, és zárd be az ajtót. Szeretném bebizonyítani neked, hogy nem is sebesültem meg olyan súlyosan, mint amennyire hiszik.

Carroll habozott egy kicsit, majd keresztülment a szobán, és kulcsra zárta az ajtót.

Vége